

ДИЙН КУНЦ ДОБРИЯТ

Превод от английски: Стоянка Илчева, 2010

chitanka.info

ПЪРВА ЧАСТ
НА ПРАВИЛНОТО МЯСТО В ГРЕШНОТО
ВРЕМЕ

ГЛАВА 1

Когато види вода, еднодневката се плъзва по повърхността ѝ и оставя за кратко следа, тънка като копринена паяжина. Снишила се така, тя се опазва от птиците и прилепите, които ловят плячката си по време на полет.

За човек като Тимоти Кариър, с ръст метър и деветдесет и два, тегло 95 кг, големи ръце и още по-големи крака, не беше лесно да се снишава като еднодневка над вода, но той се стараше.

Обут в тежки работни ботуши, с характерната походка на Джон Уейн, която му се удаваше естествено и която той не можеше да промени, Тимоти влезе в бара „Фенерджията“ и се отправи към вътрешния край на помещението, без да привлича внимание към себе си. Никой от тримата мъже близо до вратата, зад късата чертичка на „Г“-образния бар, не го погледна. Не го погледнаха и двойките, заели две от сепаретата.

Тимоти седна на крайния стол в сянката извън кръга на последната лампа, осветяваща тъмния като меласа махагонов бар, и въздъхна доволно. Погледнато от входната врата, той изглеждаше най-дребният човек в заведението.

Ако предната част на „Фенерджията“ можеше да се сравни с платформа за управление на локомотив, неговото кътче беше фургонът. Онези, които биха избрали да седнат тук в понеделнишкото мъртвило, не биха били от приказливите.

Лиам Руни, собственикът на заведението и единственият зад бара тази вечер, напълни чаша наливна бира и я сложи пред Тим.

— Някоя вечер ще вземеш да влезеш тук с дама — каза Руни — и ще ме шокираш до смърт.

— Защо си въобразяваш, че ще доведе дама в този бардак?

— Какво друго знаеш, освен този бардак?

— Моята любима закусвалня за понички.

— Хм. Ще се налапате значи с десет-двайсет понички с глазура, после ще я заведеш пред голям, скъп ресторант в Нюпорт Бийч, ще

седнете на тротоара и ще зяпате как портиерите паркират луксозните коли.

Тим отпи от бирата, Руни избърса бара, макар че нямаше нужда. После Тим отбеляза:

— Ти удари шестица с Мишел. Такива като нея не се срещат днес.

— Мишел е на трийсет, също като нас. Ако такива като нея не се срещат днес, откъде се взе тя?

— И аз се питам.

— Ако искаш да си победител, трябва да си вътре в играта и да участваш в класацията — каза Руни.

— Аз съм си в класацията.

— Няма класация за сам играч, който нанизва обръчи на прът.

— Не ме мисли. Жените тичат подир мен и ми думкат на вратата.

— Да бе — възрази Руни, — само че пристигат на двойки, за да те поучават на тема Христос.

— Че какво лошо? Грижат се за душата ми. Казвал ли ти е някой, че си саркастично копеле?

— Ти си ми го казвал. Хиляди пъти. Не ми омръзва да го чувам. Ама нека да ти кажа за оня, дето беше тук преди малко. Ударили му четирийсетте, никога не се е женил, а взели, че му отрязали тестисите.

— Кой му ги отрязал?

— Докторите.

— Дай ми имената на тези доктори — каза Тим. — Не искам да попадна на някой случаен.

— Абе той бил болен от рак. Работата е, че повече не може да има деца.

— Какво му е хубавото да имаш деца, когато светът не е със света?

Руни приличаше на мечтаещ за черен пояс запалянко, който, макар да не беше взел нито един урок по карате, се беше опитал да счупи не една или две бетонни плочи с главата си. Очите му обаче бяха два сини прозореца, излъчващи топло сияние, и сърцето му беше добро.

— Там е смисълът на всичко — каза Руни. — Жена, деца, място, където можеш да стъпиш на здраво, докато светът се разпада на части.

— Матусал^[1] е живял до деветстотин и не е престанал да ражда деца докрай.

— Да ражда?

— Да, така е било в ония времена. Раждали са.

— Значи ти смяташ да правиш какво — да чакаш да станеш на шестстотин, преди да завъдиш деца?

— Вие с Мишел нямате деца.

— Ама работим по въпроса. — Руни се наведе, скръсти ръце на бара и застана лице в лице с Тим. — Как си прекара деня днес, вратарю?

Тим се намръщи.

— Не ми викай „вратар“!

— Е, кажи де, как си запълни деня?

— Както винаги. Зидах стена.

— Какво ще правиш утре?

— Ще зидам друга стена.

— За кого?

— За този, който ми плати.

— Аз работя в моя бар по седемдесет часа на седмица, понякога и повече, но не заради клиентите.

— Клиентите ти го чувстват — увери го Тим.

— Кой от двамата ни е саркастичното копеле?

— Ти държиш купата, но аз се боря за нея.

— Аз работя за Мишел и за бъдещите ни деца. Трябва да имаш за кого да работиш, освен за този, който ти плаща. Някой, който да ти е скъп, да градите нещо заедно, да имате бъдеще.

— Лиам, много са ти хубави очите.

— Ние с Мишел се тревожим за тебе, братле.

Тим сви устни.

Руни заключи:

— Самотата не е по вкуса на никого.

Тим пусна няколко въздушни целувки. Руни се наведе още по-напред, на сантиметри от лицето на Тим.

— Да ме целунеш ли искаш?

— Как да не искам, като си толкова загрижен за мен.

— Ще си просна гъза на бара и целувай колкото щеш.

— Не, благодаря. Не ми трябва да си режа устните после.

— Знаеш ли какво те мъчи теб, вратарю?

— Пак ли почваш?

— Автофобия.

— Не позна. Нямам страх от коли.

— Страх те е от себе си. Не, не точно. Страх те е от собствените ти способности.

— Роден си за класен наставник — присмя се Тим. — Нали уж сервираш безплатно солети тук? Къде са ми солетите?

— Едно пиянде се издрайфа върху тях. Ей сега ще ги доизбърша.

— Давай ги. Само гледай да не са скашкани.

Руни взе купа солети от полиците зад бара и я сложи до бирата на Тим.

— Мишел има една братовчедка, Шейдра. Много е готина.

— Що за име е това „Шейдра“? Никой ли вече не кръщава дъщерите си Мери?

— Ще ти уредя работата с Шейдра.

— Няма смисъл. Утре отивам да ми отрежат тестисите.

— Сложи си ги в буркан тогава и ги донеси на срещата. Няма начин да не разчупят леда! — каза Руни и се върна на другия край на бара, където тримата шумни клиенти се напъваха да финансират висшето образование на неродените му деца.

През следващите няколко минути Тим се отдаде на медитация, стараяйки се да си самовнуши, че не му трябва нищо друго, освен бира и солети. Страшно му помогна да си повярва, като си представи Шейдра в образа на едновежда недодялана крава с косми, сплетени на плитки и провиснали на педи от ноздрите ѝ.

Както обикновено барът му поддържа успокояващо. Не му трябваше дори бирата да притъпи острите ръбове на деня — самото помещение вършеше работата, макар да не му беше ясно откъде идеше този ефект.

Във въздуха се носеше миризмата на вкиснала и прясна бира, на разлятата саламура от големия буркан с кренвирши, на препарата, с който лъскаха бара, на прах от тебешира, с който натриваха игралните дискове, преди да ги тласнат по маркираната плоскост. От кухнята долиташе ароматът на пържени хамбургери и на кръгчета паниран лук, които врящото олио превръщаше в хрупкаво лакомство.

Топлата баня от благоухания, светещият часовник с рекламата на „Будвайзер“ и кадифето на заобикалящите кътчето му полусенки, приглушеният говор на двойките в сепаретата зад него и безсмъртният глас на Патси Клайн от грамофона автомат му бяха тъй привични, че в сравнение с тях собственият му дом би му се видял като чужда територия.

Възможно бе барът да го успокоява, защото беше символ, ако не на постоянство, то поне на нещо продължително. В сегашния свят на бърза и непрестанна трансформация „Фенерджията“ не се поддаваше на ни най-малката промяна.

Тим не очакваше изненади тук, нито ги желаше. Какво толкова се превъзнасят по неочакваните преживявания! Нали да те сгази автобус също е неочаквано преживяване!

Той предпочиташе познатото, обичайното. Никога нямаше да му се случи да падне от скала, защото никога нямаше да се покатери на скала.

Някои твърдяха, че той просто не разбира удоволствието от приключенията. Тим не смяташе за нужно да им обяснява, че всякакви там безстрашни експедиции по екзотични далнини и незнайни морски ширини са като походите на пълзящи кърмачета в сравнение с приключенията, които се въдят в двадесетте сантиметра между лявото и дясното ухо.

А беше отворил уста да им каже, а бяха го помислили за глупак. В края на краищата той беше просто един строителен работник, един зидар. За такива се знае, че не са по мисленето.

Тим живееше във времена, в които хората избягват да мислят, особено що се отнася до бъдещето. Те предпочитаха удобството на сляпата вяра пред ясният поглед на мисълта.

Други го обвиняваха, че е старомоден. Точно така, такъв е.

Миналото беше пълно с позната красота и възнаграждаваше богато всеки, който погледнеше назад. Тим си позволяваше да храни надежди, но нямаше дързостта да предполага, че красотата се е заселила и в неизвестното бъдеще.

В бара влезе интересен тип. Беше висок, макар и не чак колкото Тим, набит, но не като истински бабаит. По-скоро поведението, а не външността му придаваха интересен вид. Влезе като животно, подгонено от хищник, не престана да се озърта зад вратата, докато тя

не се затвори, и след това угрижено огледа заведението, сякаш подозираше, че надеждата му за убежище е лъжлива.

Когато новодошлият се приближи и седна на бара, Тим заби поглед в чашата си пилзенско, сякаш тя бе свещен потир, сякаш бе потънал в размишление над дълбокия смисъл на съдържанието ѝ. Молитвената поза, за разлика от позата на провесил нос самотник, даваше шанс на случайно срещнатите да започнат разговор, без обаче да ги насърчава.

Ако този странник отвореше уста да лицемери или да политиканства, или да задрънка пълни тъпотии, Тим можеше да метаморфозира от хрисимия лик на религиозен или носталгичен унес в свъсената мутра на едва съдържана мълчалива агресия. Не биха се намерили много кандидати за повече от два опита да разчупят леда, ако не им отговарят с друго, освен със смразяваща леденина.

Макар да предпочиташе мълчаливия размисъл пред олтара на чашата, Тим обичаше и да се включва в подходящ разговор. Подходящ за него беше необичайният разговор.

Ако пръв поемеш инициативата да започнеш разговор, можеш да се затрудниш да намериш начин да го приключиш. Започне ли другият разговора обаче, става ясно що за птица е и ти можеш да му затвориш устата, като му затвориш вратата под носа.

Неуморим в усилията по издръжката на още незаченатите си деца, Руни довтаса.

— Какво да наляя?

Непознатият сложи издут кафяв плик на бара и го покри с лявата си длан.

— Амии... бира.

Руни продължи да чака с вдигната вежди.

— М-да. Добре. Бира — реши се новодошлият.

— Наливна имам „Будвайзер“, „Милър Лейн“ и „Хайнекен“.

— Аха. Нека да бъде... значи... „Хайнекен“.

Гласът му беше тънък и опнат, също като телефонна жица, по която думите му кацаха като птици на почтено разстояние една от друга и сякаш изтръгваха някакво стенание.

Когато Руни донесе бирата, странникът беше вече сложил парите на бара.

— Задръж рестото.

Очевидно за втора поръчка и дума не можеше да става.

Руни се отдалечи, а странникът обгърна с пръсти бирената чаша, но не отпи.

Тим беше същинска дойка. Този прякор му беше лепнал Руни заради уменията му да дои две бири в продължение на цяла вечер. Понякога дори искаше лед, за да освежи затоплилото се питие.

Колкото и малко да пие човек обаче, все пак му се ще първата глътка да е възможно най-студена, току-що налята от крана.

Тим се вторачи в „Будвайзера“ си като снайперист в мишена, но като всеки добър снайперист той се радваше на отлично периферно зрение. Не му убягваше фактът, че непознатият още не беше вдигнал чашата „Хайнекен“.

Човекът, изглежда, не ходеше често по барове и очевидно хич не му се щеше да бъде в този бар, тази вечер, в този час.

Най-сетне той отвори уста:

— Дойдох по-рано.

Тим се почуди дали този разговор би бил по вкуса му.

— Сигурно — продължи странникът — на всеки би му се искало да дойде по-рано, да прецени обстановката.

Тим го налегна неприятно предчувствие. Не предупреждение от типа: „Пази се! Страшно чудовище!“, а по-скоро усещане, че може да е попаднал на досадник.

— Скорихме от самолет с кучето — заяви непознатият. Виж пък най-голямата надежда за впечатляващ разговор в бар е да ти излезе късметът да срещнеш ексцентрик.

На Тим му светна пред очите. Той се обърна към парашутиста и попита:

— Как се казва?

— Кой?

— Кучето.

— Лари.

— Странно име за куче.

— Кръстих го на брат си.

— Брат ти какво мисли за това?

— Брат ми не е жив.

— Моите съболезнования.

— Той почина отдавна.

— На Лари харесва ли му да скача с парашут?

— Не можа да пробва. Умря на шестнадесет.

— Имах предвид кучето.

— Да. Май му харесва. Споменах го само защото стомахът ми се е свил на топка, както когато скочихме.

— Значи лош ден, а?

Странникът се намръщи.

— Как ти се струва?

— Лош ден — кимна Тим.

Все тъй смръщен, странникът добави:

— Ти си човекът, нали?

Изкуството на кръчмарското остроумие не е като да свириш Моцарт на пиано. В него няма предписания и всеки е свободен да импровизира. Ритъмът се налучква инстинктивно.

— Ти ли си човекът? — повтори въпроса си странникът.

— А кой друг бих могъл да бъда? — откликна Тим.

— Изглеждаш много... обикновен.

— Старая се — увери го Тим.

Парашутистът го изгледа внимателно за момент, но после наведе очи.

— Не мога да си представя да съм на твое място.

— Не е лесно — отвърна Тим не толкова шеговито и се намръщи, като долови нотката искреност в гласа си.

Непознатият най-сетне вдигна чашата. Преди да стигне до устните си, той разля бира на бара, после изгълта половината от останалото питие.

— Няма страшно, това е само временна фаза — заяви Тим повече на себе си, отколкото на събеседника си.

Рано или късно този тип щеше да разбере, че е направил грешка, и тогава Тим щеше да се престори, че също се е объркал. Междувременно що пък да не се позабавлява.

Непознатият изтика плика към него и рече:

— Вътре е половината. Десет хиляди. Останалите, след като тя изчезне.

След тези думи странникът се обърна на стола, стана и се отпрати към вратата.

Тим понечи да го извика, когато внезапно ужасният смисъл на последните десет думи се избистри в съзнанието му: „Вътре е половината. Десет хиляди. Останалите, след като тя изчезне.“

Първоначално изненадата, а после необичайният за него спазъм на страх задавиха гърлото му.

Парашутистът си беше наумил да се измъкне от бара. Той прекоси набързо помещението, излезе през вратата и се стопи в нощта.

— Ей, чакай — опита се да го спре Тим, но гласът му беше прекалено тих и се обади прекалено късно. — Чакай!

Когато се плъзгаш по течението на дните и оставяш следа тънка като копринена паяжина, ти не развиваш навика да викаш и да гониш разни непознати, които са замислили убийство.

Докато Тим осъзнае, че се налага да се заеме с гонитба и да стане от стола си, възможността да се започне успешно преследване беше отминала. Плячката беше взела непреодолима преднина.

Той седна обратно и изпи бирата си на един дъх.

Остатъци от пяната залепнаха по стените на чашата. Никога досега тези мимолетни фигури не бяха му се виждали тайнствени. Сега той се вгълби в тях като че ли виждаше олицетворението на някаква дълбока мъдрост.

Чувстваше се объркан. Погледът му случайно попадна на кафявия плик, който бе придобил зловещия вид на самоделна бомба.

Лиам Руни сервира две порции хамбургери със сирене и пържени картопки на младата двойка в едно от сепаретата. Никоя сервитьорка не ходи на работа в мъртвило като понеделнишкото.

Тим вдигна ръка да извика Руни. Той обаче не го забеляза и се върна при портичката на бара в другия край на помещението.

Кафявият плик още изглеждаше застрашително, но у Тим вече започваха да се прокрадват съмнения дали е разбрал правилно случилото се между него и странника. Човек, който има куче парашутист на име Лари, не би платил на някого да извърши убийство. Всичко това беше просто едно недоразумение.

„Останалите, след като тя изчезне.“ Това би могло да се тълкува по най-различни начини. Не е задължително да означава, след като умре.

Решен да оправи бързо тази грешка, Тим изправи езичетата на медната закопчалка, отвори плика и бръкна вътре. Извади една тлъста

пачка от стодоларови банкноти, завързани с ластиче.

Не беше сигурно дали парите бяха мазни, но Тим изпита чувството, че са. Пъхна ги веднага обратно в плика.

Освен банкнотите намери и снимка с размери 13 на 18 см, която навярно е била правена за шофьорска книжка или паспорт. Жената изглеждаше на възраст под тридесет. Привлекателна.

На гърба на снимката беше напечатано име: ЛИНДА ПАКИТ. Под името имаше адрес в Лагуна Бийч.

Макар че току-що беше изпил цяла бира, устата на Тим беше пресъхнала сякаш беше осолена и киселееше като лимон. Пулсът му не беше ускорен, но блъскаше по-силно от всякога и дънеше в ушите му.

Противно на всякаква логика, той изпитваше угризения на съвестта, докато разглеждаше снимката, все едно беше взел участие в планирането на убийството на тази жена. Прибра снимката и избута плика настрана.

В бара влезе нов непознат. Беше почти същият на ръст като Тим и имаше късо подстригана кестенява коса като неговата.

Руни се появи с нова чаша бира за Тим и каза:

— Продължавай да ги гаврътваш с тая скорост и ще престанеш да бъдеш част от мебелировката. Ще се превърнеш в истински клиент.

Упоритото чувство, че сънува, забавяше мисловния процес на Тим. Искаше му се да каже на Руни за случилото се, но езикът му не се обръщаше.

Новодошлият се приближи, седна на мястото, където бе седял парашутистът, през един стол от Тим.

— „Будвайзер“ — поръча той на Руни.

Руни се отправи към крана, странникът огледа кафявия плик и после хвана погледа на Тим. Очите му бяха кафяви, също като на Тим.

— Дошъл си по-рано — каза убиецът.

---

[1] Библейски персонаж, син на Енох. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Човешката участ може да увисне на най-малката пантичка на времето. Не минава и минута, която не би могла да доведе до грандиозни промени, и всяко тик и так на часовника сякаш нашепва с гласа на съдбата обещания или заплахи.

Когато убиецът каза: „Дошъл си по-рано“, Тим Кариър забеляза, че часовникът с рекламата на „Будвайзер“ показва пет минути преди кръглият час, и беше логично той да предположи: „Ти също.“

Пантичката на времето се бе обърнала, вратата се бе отворила и повече нямаше затваряне.

— Размислих и реших, че не искам да те наема — рече Тим.

Руни донесе бирата на убиеца и след това отиде да обслужи клиент в другия край на заведението.

Отражението на светлината от махагоновия бар придаваше на питието в чашата червеникав оттенък.

Непознатият облиза напуканите си устни и започна да пие. Явно беше много жаден.

Когато остави чашата, той каза дружелюбно:

— Не е възможно да ме наемеш. Не служа на никого.

Тим помисли да се извини, че има нужда от тоалетната. Можеше да се обади оттам по мобилния си телефон на полицията.

Лошото беше, че непознатият щеше да изтълкува хода му като подкана да прибере кафявия плик и да си тръгне.

Да вземе плика в тоалетната също не вървеше. Непознатият щеше да предположи, че Тим иска да извърши плащането на четири очи, и щеше да го последва.

— Нито можеш да ме наемеш, нито пък се опитвам да продам нещо — каза убиецът. — Ти се опитваш да продадеш на мен, а не аз на теб.

— Така ли? И какво се опитвам да ти продам?

— Една представа. Представата как светът ще се промени радикално от една... корекция.

В съзнанието на Тим изникна образът на жената от снимката.

Не му беше ясно какво може да направи. Трябваше му време да помисли и той рече:

— Продавачът е този, който определя цената. Ти определи цената — двадесет хиляди.

— Това не е цена, а пожертвование.

Тази размяна на реплики не беше по-безсмислена от типичния кръчмарски разговор и Тим се включи в ритъма.

— Но срещу моето пожертвование аз получавам твоята... услуга.

— Не. Не продавам услуги. Получавах моето благоволение.

— Твоето благоволение.

— Да. След като възприема представата, която ми продаваш, твоят свят ще се промени радикално благодарение на моето благоволение.

Въпреки обикновения кафяв цвят на очите му погледът на убиеца беше по-властен, отколкото би могло да се очаква.

А лицето му, когато той се появи и седна на бара, се беше сторило на Тим като изсечено от гранит, но това се оказа погрешно първо впечатление. Закръглената му брадичка бе украсена с трапчинка. Бузите бяха гладки и розови. Нямаше бръчки около устата. Нито на челото.

Причудливата полуусмивка, която играеше на устоите му, сякаш идваше от фееричния свят на някоя от любимите му детски приказки. Това, изглежда, беше обичайният израз на лицето му, който като че ли подсказваше, че странникът частично се изключва от реалността на момента и се намира в постоянен унес.

— Тук не става въпрос за някаква сделка — каза усмихнато непознатият.

— Ти се обърна към мен с молба, аз съм отговорът на молитвите ти.

Речникът, с който той си служеше при обсъждането на работата си, можеше да се приеме като знак за предпазливост, средство за избягване на опасността да се самоподложи на обвинения в престъпност. Но поднесени с неувяхваща усмивка, префинените му евфемизми се превръщаха в източник на тревога, ако не и на тръпки от ужас.

Тим отвори кафявия плик, но странникът го спря.

— Не тук.

— Спокойно. — Тим извади снимката от плика, сгъна я и я сложи в джоба на ризата си. — Плановете ми се промениха.

— Колко жалко! Мислех, че мога да разчитам на теб.

Тим избута плика пред празния стол помежду им и каза:

— Половината от уговореното. За нищо. Да го наречем хонорар за неизвършено убийство.

— Никой никога няма да разбере, че си замесен — отвърна убиецът.

— Знам. Ти си добър. Сигурен съм, че си добър в тази работа. Върхът си. Само че аз повече не искам да го правя.

Убиецът поклати глава с усмивка.

— Искаш, искаш.

— Вече не.

— Искаше го преди, нали? Не можеш да стигнеш дотам да го искаш и после да престанеш да го искаш. Няма такова нещо.

— Размислих се и ми дойде нов акъл — настоя Тим.

— В работа като тази новият акъл винаги идва, след като човек получи каквото иска. Тогава той си позволява да поизпита малко угризения на съвестта, за да се почувства по-добре. Получава каквото иска, чувства се добре и година по-късно станалото е само един тъжен спомен.

Втораченият кафяв взор го тормозеше, но Тим не смееше да откъсне очи. Ако започнеше да се усуква, у странника можеха да се зародят подозрения.

Една от причините за хипнотизиращия поглед се изясни. Зениците на странника бяха разширени максимално.

Черното езеро в центъра на ирисите му бе удавило околния цвят.

Осветлението в този край на бара беше приглушено, но не сумрачно. Зениците бяха разширени до степента, която се получава при пълен мрак.

Гладът в очите му, стръвта за светлина, създаваха притегляне като на черна дупка в космоса, на умряла звезда.

Зениците на слепец биха могли да бъдат постоянно разширени като неговите. Но убиецът не беше сляп, поне що се отнася до светлината, макар че може би не беше зрящ за нещо друго.

— Вземи парите — подкани го Тим.

Същата усмивка.

— *Половината* пари.
— За нищо.
— О, аз вече свърших малко работа.
— Каква? — намръщи се Тим.
— Показах ти кой си.
— Брей! И кой съм?
— Убиец по душа със сърце на страхливец.

Убиецът взе плика, стана от стола и си тръгна.

Тим се бе представил успешно като човек с куче на име Лари, беше, поне за момента, спасил живота на жената от снимката, беше предотвратил жестоката схватка, която би последвала, ако убиецът разбереше, че е станала грешка. Всичко това би трябвало да го изпълни с облекчение. Но се получи тъкмо обратното: гърлото му се сви, сърцето му се изду така, че за дробовете му не остана място, и дъхът му секна.

Главата му се замая и му се стори, че столът му се завъртя. От световъртежа започна да му се повдига.

Ясно бе, че не можеше да изпита облекчение, защото случаят не бе приключен. Не беше нужно да му гледат на листа от чай. Трагичните последици се открояваха ясно на хоризонта.

Тим можеше с един поглед да схване и назове подредбата на всяка дворна каменна настилка: надлъжна превръзка, напречна превръзка, кръстата превръзка, фламандска превръзка, редова зидария от дялан камък... Но пътят пред него в този момент бе пълен хаос. Не се знаеше накъде ще го изведе.

Стъпвайки леко, както би могъл да го стори само човек с необременена съвест, убиецът напусна бара и се предаде в прегръдката на нощта.

Тим се шмугна към вратата, внимателно я откряна и погледна навън.

Зад волана на бяла кола, паркирана под ъгъл на тротоара, отчасти скрит зад отражението на синята неонова реклама на бара върху предното стъкло, седеше усмихнатият непознат. Той разлистваше пачката от стодоларови банкноти.

Тим измъкна тънкия си мобилен телефон от джоба на ризата.

В колата убиецът смъкна прозореца. Закачи някакъв предмет на стъклото и после го вдигна, за да го залости.

Напипвайки бутончетата на мобифона, без да ги поглежда, Тим се опита да набере 911.

Предметът, стиснат между прозореца и рамката на колата, се оказа портативна сигнална лампа, която започна да святка веднага щом колата потегли на заден ход.

— Ченге! — прошепна Тим и не се реши да набере втората единица.

Престраши се да излезе едва когато колата започна да се отдалечава от бара, и прочете номера върху стопяващия се силует.

Бетонът под краката на Тим започна да се разрежда и омеква и заприлича на крехката ципица, която се образува върху водната повърхност. Понякога, когато реши да се плъзне по тази ципица, за да се опази от птиците и прилепите, едnodневката става жертва на изплувалия от дълбините гладен костур.

ГЛАВА 3

Възходът на бетонните стълби под златния водопад от драконовата лампа бе защитен от прост железен парапет. Бетонът явно е бил заравняван мокър, защото някои от ръбовете бяха силно олющени. Повърхността на стъпалата приличаше на напукана глеч.

Като много други неща в живота бетонът не прощава грешките.

Медният дракон, все още лъскав, макар и зеленеещ по краищата, криволичеше в кутия от четири рамкирани стъкла на фона на святкащите в мазилката люспи слюда.

Обляна в аленото зарево, алуминиевата замрежена врата също грееше като мед. Зад нея вътрешната врата беше отворена и откриваше гледка към кухня, наситена с аромата на канела и силно кафе.

Зад масата седеше Мишел Руни. Тя вдигна поглед да посрещне Тим.

— Много тиха стъпка имаш — не те чух, а те усетих.

— Май те разбирам — отвърна той, като затвори зад себе си замрежената врата.

— Нощта сякаш се стаи около теб, както става, когато човек върви из джунглата.

— Не срещнах крокодили по пътя — пошегува се Тим, но изведнъж го жегна мисълта за оня тип, на когото бе дал десетте хиляди долара.

Той седна срещу нея зад масата със светлосиня пластмасова облицовка и се загледа в рисунката, над която тя работеше. От неговата страна рисунката бе обърната наопаки.

От грамофона автомат в бара на долния етаж долиташе, макар и приглушен, разкошният глас на Мартина Макбрайд.

Когато Тим се увери, че рисунката представлява панорама от силуетите на дървета, той попита:

— За какво рисуваш това?

— За настолна лампа. Бронзов статив и цветно стъкло.

— Някой ден ще станеш велика, Мишел.

— Веднага бих спряла, ако мислех, че това може да се случи.

Той спря поглед на лявата ѝ ръка, която лежеше с дланта нагоре върху шкафа до хладилника.

— Искаш ли кафе? — посочи тя каната близо до котлона. — Току-що го направих.

— О, черно като че ли си го изстискала от сепия!

— Кой нормален човек иска да спи?

Тим си наля чаша и се върна на масата.

Столът му приличаше на част от кукленски комплект. Под миниатюрната Мишел същият стол изглеждаше голям. Въпреки това Тим се чувстваше детето, което си играе на кукленско гости.

Причината за това не бяха столовете, а Мишел. Без да подозира, понякога тя го караше да се чувства неловко като малко момче.

Тя плъзна деликатно молива с дясната си ръка, като придържаше блока за рисуване с остатъка от лявата.

— Кексът за кафето — кимна тя към фурната — се очаква да пристигне след десет минути.

— Мирише много вкусно, но трябва да си вървя.

— Не се прави, че имаш личен живот.

Над масата прелетя малка сянка. Тим вдигна очи. Една жълта пеперуда изпърха покрай посребрените копитца на подскочилите бронзови газели в малкия абажур до Мишел.

— Вмъкна се тук през деня — каза тя. — Държах вратата отворена, опитвах се да я накарам да излезе, но тя си се чувства у дома.

— Че как инак би могла да се чувства?

Клонче от дърво прошумоля и изникна под върха на молива върху хартията.

— Как успя да се изкатериш по стълбите с този товар?

— Какъв товар?

— Този, дето те е смачкал.

Масата се синееше като лазурно небе, а сянката витаеше зад него като изящна загадка.

— Няма да идвам насам известно време — каза той.

— Как така, колко време?

— Няколко седмици или месец.

— Не разбирам.

— Имам една работа за оправяне.

Пеперудата намери къде да кацне и затвори крила.

Подобно на мигащ мрак, родил се в отражение на пламъка от свещ, сянката изчезна с бързината на огънчето на секнат фитил.

— Една работа — повтори тя. Моливът ѝ замря върху хартията.

Когато престана да изучава масата и вдигна глава към Мишел, той срещна вторачения ѝ поглед. Очите ѝ бяха също тъй сини и убедителни.

— Ако дойде някой и започне да ме описва и пита за името ми, кажи, че не се сещаш за такъв човек.

— Кой мислиш, че ще дойде?

— Някой. Който и да е. Нека Лиам да му каже: „Бабаитът на крайния стол? Не бях го виждал преди. Стори ми се нафукан. Не ми хареса.“

— Лиам знае ли за какво става въпрос?

Тим сви рамене. Не беше казал на Лиам нищо повече от това, което смяташе да каже на Мишел.

— Не знае. Женска история, това е.

— Този, дето ще дойде в бара, защо ще се качи и тук?

— Може и да не се качи. Но може и да иска да провери всичко. Пък и ти може да се случиш в бара, когато той дойде.

Лявото ѝ око, изкуственото, сляпото око, се забиваше в него по-надълбоко от дясното, сякаш имаше някаква свръхестествена сила.

— Не е женска история — възрази тя.

— Истината ти казвам, повярвай.

— Не е както ти се мъчиш да го изкараш. Мирише на беда.

— Не е беда. Просто не е за приказка.

— Не ти вярвам. Ти никога няма да сконфузиш себе си или приятел.

Той се огледа за пеперудата и я видя кацнала на веригата, от която висеше абажурът с газелите. Тя потрепваше с крилца под натиска на загрегия от крушките въздух.

— Не си прав да се опитваш да се справиш сам — каза тя, — каквото и да е станало.

— Не е толкова страшно, колкото си го мислиш — увери я той.

— Малка лична неприятност. Ще се оправя, не се бой.

Те поседяха в тишината на замрелия молив, на замлъкналия грамофон автомат в бара на долния етаж, на задавеното гърло на

нощта зад замрежената врата.

— Ти какво сега, лепидоптерист ли ще ставаш? — прекъсна мълчанието тя.

— Какво пък значи това?

— Колекционер на пеперуди. Погледни ме в очите.

Той свали очи от пеперудата.

— Правя лампа за теб — промълви тя.

Той насочи поглед към листа със стилизираните дървета.

— Не е тази. Друга една. Вече съм я започнала.

— Как изглежда?

— Ще я завърша до края на месеца. Тогава ще я видиш.

— Добре.

— Ела тогава да я видиш.

— Добре. Ще дойда заради нея.

— Непременно ела — протегна към него тя сакатата си лява ръка.

Като го стискаше здраво, сякаш с призрачни пръсти, тя целуна опакото на ръката му.

— Благодаря ти за Лиам — прошепна тя.

— Благодаря на Господ — той ти даде Лиам, не аз.

— Благодаря ти за Лиам — настоя тя.

Тим целуна върха на приведената ѝ глава.

— Така ми се иска да имах сестра и ти да беше сестра ми. Но напразно се притесняваш — не съм в беда.

— Само недей да лъжеш — помоли тя. — Можеш да не ми казваш всичко, ако така предпочиташ, но недей да лъжеш. Не те бива да лъжеш, а пък аз не съм вчерашна.

Тя вдигна глава и срещна погледа му.

— Добре — съгласи се той.

— Нали знаеш, че мога да позная, когато се е случила голяма беда?

— Знам — призна той. — Можеш.

— Кексът за кафето трябва да е готов.

Очите му се спряха върху протезата на шкафа до хладилника. Дланта сочеше нагоре, пръстите бяха отпуснати.

— Да го извадя ли от фурната?

— Няма нужда, аз ще го извадя. Не нося ръката, когато пека. Няма да разбера, ако я опаря.

Тя сложи ръкавица за фурна и извади кекса да изстива. Мишел едва успя да свали ръкавиците и да се обърне и Тим беше вече на вратата.

— Ще чакам с нетърпение да видя лампата — каза той.

Тъй като сълзните й жлези и канали не бяха засегнати от злополуката, и живото, и мъртвото и око се наляха.

Тим излезе на площадката на стълбите, но преди да затвори замрежената врата, Мишел каза:

— С лъвовете е.

— Кое?

— Лампата. С лъвовете е.

— Бас държа, че ще е страхотна.

— Ако успея да я направя както трябва, тя ще напомня за лъвското сърце, за огромната му смелост.

Той затвори замрежената врата и се спусна по стълбите, без да вдига шум по бележия се бетон. Наоколо гъмжеше трафикът, но Тим остана глух за пеещия му хор. Бялото на фаровете се приближаваше и червеното на стоповете се отдалечаваше като светещи риби в нямата паст на океана.

Когато стигна до края на стълбите, градската глъч започна да се надига в съзнанието му, отначало едва-едва, но после все по-силно. Звуците идваха повечето от машини, но сякаш се подреждаха в ритъма на дивашки танц.

ГЛАВА 4

Жената, белязана с клеймото на смъртта, живееше в скромно бунгало в хълмистата част на Лагуна Бийч. Макар че от улицата не се откриваше скъпоструваща гледка, явно бе, че се полагаха грижи за разхубавяване. За разлика от застаряващите постройки, цената на земята в този район бе изхвърчала така, че независимо от състоянието или чара ѝ, всяка къща, която се продадеше, щеше да бъде съборена, за да отвори място за по-голямо жилище.

Южна Калифорния се отърсваше от всичко вчерашно. Когато дойдеше денят на жестокото бъдеще, нямаше да са останали свидетелства за по-добро минало и загубата нямаше да е така болезнена.

Сгушена между високи евкалипти, бялата къщурка беше доста симпатична, но на Тим му се видя потискаща като схлупена колиба.

Прозорците бяха огрети от електрическа светлина. Тънките пердета хвърляха тайнствено було върху стаите навътре.

Той паркира форда си на отсрещната страна, през четири къщи северно от дома на Линда Пакит.

Тим познаваше тази постройка — тригодишна, в популярния за Америка стил „изкуство и занаяти“ от началото на XX век, с ръчна изработка на външната облицовка от каменни плочи и кедър. Бе работил като главен зидар на строежа.

Пътеката беше покрита с плочи в свободна наредба, оградени отстрани с два реда 8-сантиметрови квадратни павеа. Тим намираще тази комбинация за грозна, но се беше постарал да я изработи грижливо и прецизно.

Притежателите на домове, струващи 3,5 милиона, рядко се допитват до зидарите по въпросите на дизайна. Архитектите пък — никога.

Той натисна звънеца и се заслуша в шушукането на палмите.

От брега полъхваше не бриз, а по-скоро предчувствие за бриз. Меката майска нощ дишаше повърхностно като пациент упоен за операция.

Лампата пред входа светна, вратата се отвори и Макс Ябовски каза:

— Тимоти, мечок такъв! Какво те носи насам?

Ако имаше мерки и теглилки за човешкия дух, стойностите им за Макс биха надхвърлили тези на къщата му.

— Влизай, влизай.

— Не искам да ви притеснявам неканен.

— Глупости. Как можеш да бъдеш неканен в къща, която си построил?

Сграбчил Тим за рамото, Макс го прехвърли от входната площадка в антрето сякаш със силата на левитацията.

— Може ли да отнема минутка от времето ви?

— Ще пиеш ли една бира или нещо друго?

— Не, благодаря. Не съм жаден. Искам да ви попитам нещо за съседите.

— Познавам ги всичките. От този квартал и от съседния. Председател съм на доброволния отряд за сигурност.

Очакванията на Тим се оправдаваха.

— Какво ще кажеш за кафе? Имам машина, която прави каквото поискаш: от капучино до класическо.

— Не, благодаря, много сте любезен. Искам да попитам за съседката, която живее на номер 1425, в бунгалото сред евкалиптите.

— Линда Пакит. Не знаех, че се кани да строи. Изглежда стабилен човек. Ще работиш спокойно с нея.

— Познавате ли мъжа ѝ? Какво работи той?

— Не е омъжена. Живее сама.

— Значи е разведена?

— Доколкото знам — не. Ще събаря ли къщата, или ще я разширява?

— Не става дума за строеж — възрази Тим. — По личен въпрос е. Бихте ли ѝ казали добра дума за мен?

Гъстите вежди литнаха и гумените устни се извиха в арка на довольство.

— Много неща съм бил, но не и сватовник.

Макар че би трябвало да предвиди подобен извод от въпросите си, Тим се изненада. Не беше излизал с жена от много време. Беше си

внушил, че е изгубил звездите в очите и излъчването на феромони, които да подлъжат някого, че още е вътре в играта.

— Не, не е за това.

— Тя е доста привлекателна — отбеляза Макс.

— Честна дума, не е за това. Не я познавам, нито тя мен, но имаме... общ познат. Трябва да ѝ предам нещо за него. Мисля, че ще иска да го чуе.

Гумените устни не се отпуснаха много. Макс не искаше да се раздели с ролята си на ангел хранител на любовта.

Тим си помисли, че хората гледат прекалено много филми. И започват да вярват, че всяка добра душа ще срещне своята лика-прилика. От много гледане на филми започват да вярват какво ли не и много често това е опасно.

— Тъжна работа — продължи Тим. — Нося лоши вести.

— За общия ви познат?

— Да. Той не е добре.

Не би могло да се каже, че това е лъжа. Парашутистът нямаше физически оплаквания, но психически явно имаше отклонения, а морално беше загнил.

Мисълта за смъртта изтри доволството от усмивката на Макс Ябовски. Устата му се сви в сурова гримаса и той кимна.

Тим очакваше да го попитат за името на общия познат. Щеше да му се наложи да излъже, че не иска да го казва, за да не разтревожи жената, преди да се срещнат, та да може да я утеши.

Всъщност истината бе, че той не знаеше никакво име.

Макс не попита нищо и на Тим му се размина неприятността да си измисля. С помръкнал поглед под свъсените гъсти вежди Макс пак предложи да направи кафе и отиде да се обади на жената.

Оформеният с касетки таван и ламперията на стените в антрето бяха потънали в мрак. На техния фон бялото на варовика на пода се открояваше така ярко, че създаваше илюзията за липса на каквато и да било опора, сякаш всеки момент той можеше да пропадне като човек, прекрачил навън от летящ самолет.

Два малки стола ограждаха от двете страни малка масичка, над която висеше огледало.

Той не погледна отражението си. Не искаше да срещне погледа си, за да не види жестоката истина, от която се опитваше да се

абстрахира.

Срещнеше ли погледа си, той щеше да му каже какво го чака. Чакаше го нещото, дето цял живот идеше към него и щеше да продължава да се приближава, докато е жив.

Трябваше да се подготви. Но не му трябваше да се измъчва с мисли за него.

Някъде от вътрешността на къщата се дочуваше приглушеният глас на Макс, който говореше по телефона.

В центъра на антрето Тим стоеше изправен с чувството, че е увиснал от тъмния таван като чукче в звънец над зейналата въздушна яма, в онемяло предчувствие за предстоящия удар на съдбата.

Макс се върна и рече:

— Тя е готова да те изслуша. Не й казах нищо конкретно, само й дадох препоръка за теб.

— Благодаря. Извинявам се за безпокойството.

— Няма страшно. Само е малко странно.

— Да, така е.

— Защо приятелят ви не се обади на Линда да те представи? Нямахме да е нужно да й обяснява защо те праща.

— Не е никак добре и съзнанието му е замъглено — оправда се Тим. — Знае какво трябва да се направи, но вече не знае как да го направи.

— Това е според мен най-страшното, което може да ти се случи — каза Макс. — Да си загубиш мозъка, да не знаеш какво става.

— Такъв е животът — каза Тим. — На всички ни идва до главата. Те си стиснаха ръцете и Макс го изпрати до входната площадка.

— Тя е добра жена. Дано това да не я измъчи много.

— Ще направя всичко каквото мога за нея — обеща Тим.

Той се върна обратно във форда си и подкара към бунгалото на Линда Пакит.

Тухлената настилка под формата на рибена кост върху пътеката, водеща към къщата, бе положена върху легло от пясък. Във въздуха ухаеше на евкалиптово масло, под краката му хрущяха сухи листа.

С всяка стъпка се чувстваше все по-притеснен. Времето изведнъж се забърза и той усети, че бедата наближава.

Изкачи се по стълбата и вратата се отвори. Жената го поздрави и попита:

— Ти ли си Тим?

— Да. Госпожа Пакит?

— Наричай ме Линда.

Под светлината на входната лампа очите ѝ имаха цвета на египетско зелено.

— Майка ти трябва страшно да се е измъчила девет месеца да те разнася насам и натам — закачи го тя.

— Тогава съм бил по-малък.

Тя се отдръпна от вратата и каза:

— Наведи се и влизай.

Той прекрачи през прага и от този миг всичко се промени за него.

ГЛАВА 5

Дървеният под се разливаше от стена до стена с топлото сияние на златен мед и придаваше на скромния хол простор и кротко величие.

Бунгалото, построено през 30-те години на двадесетия век, беше или изрядно поддържано, или реставрирано. Малката камина и декоративните свещници от двете ѝ страни бяха семпли, но елегантни представители на стила арт деко.

Лъскавият бял таван със сглобка зъб и длаб висеше близо до главата на Тим, но не го дразнеше. Обстановката създаваше чувство за уют, а не клаустрофобична неприязън.

Линда имаше много книги. С едно-единствено изключение техните редици се сливаха в самотната изява на изобразителното изкуство в стаята, в абстрактна композиция от думи и цветове. Изключението беше плакат, изобразяващ празен сив телевизионен екран с размери 1.80 на 1.20.

— Нищо не разбирам от модерно изкуство — отбеляза Тим.

— Това не е изкуство. Поръчах да ми го направят в едно фото студио. Да ми напомня защо не искам да имам телевизор.

— И защо?

— Защото животът е много кратък.

Тим даде шанс на плаката да му подейства и каза:

— И все пак нищо не разбирам.

— Ще дойде време да го разбереш. В голяма глава като твоята трябва да има някакъв мозък.

Беше му трудно да реши дали поведението ѝ беше продиктувано от някакъв безгрижен чар или от насмешливост, граничеща с грубиянство. Или пък беше малко откачалка. Много такива се срещаха напоследък.

— Линда, причината, поради която съм дошъл...

— Ела с мен в кухнята. Бях там, когато дойде.

Тя го поведе през хола и продължи през рамо:

— Макс ме увери, че не си от ония, дето ще ми забият нож в гърба и ще изнасят трупа ми.

— Аз го помолих да гарантира за мен, а той виж какви ги е наговорил.

Водейки го през коридора, тя отвърна:

— Макс ми каза, че си талантлив зидар и честен човек. Останалото се наложи да го изстискам. Хич не му се искаше да се обвърже с мнение по въпроса за твоите престъпни и некрофилски наклонности.

В кухнята бе паркирана кола.

Стената между кухнята и двойния гараж бе махната. Дървената подова настилка бе продължена и в гаража, както и лъскавият бял таван със сглобка зъб и длаб.

Три монтирани в определени точки прожектора открояваха черен форд модел 1939.

— Твоята кухня се намира в гаража — възкликна той.

— Не, не, моят гараж се намира в кухнята.

— Каква е разликата?

— Огромна. Аз ще изпия едно кафе. Ти искаш ли? Със сметана? Захар?

— Без нищо моля. Защо си държиш колата в кухнята?

— Обичам да си я гледам, докато ям. Нали е страхотна? „Форд купето“, модел 39-а е най-красивата кола на всички времена.

— Няма да оспорвам в полза на пинтото.

Тя напълни чаша с кафе и каза:

— Не е класика, а огън! Изсечени форми, изпипана и пъргава като звяр.

— Ти сама ли си я модифицираш?

— Отчасти. Но най-вече я давам на един факир в Сакраменто — той е гений в тази работа.

— Доста пара трябва да е отишла.

Линда сервира кафето.

— А какво да правя — да спестявам за бъдещето ли?

— Какво бъдеще имаш предвид?

— Ако можех да отговоря на този въпрос, сигурно щях да си открия спестовен влог.

Дръжката на чашата му беше във формата на папагал, на който беше изписано *ОСТРОВ БАЛБОА*. Изглеждаше ретро, като сувенир от 30-те години на двадесетия век.

Нейната чаша беше двойна по размер, защото над ръба ѝ се извисяваше порцелановата глава на президента Франклин Делано Рузвелт с неизменното цигаре между устните.

Тя се приближи към форда.

— Ето за това живея.

— Живееш за една кола?

— Тя е машина на надеждата. Или машина на времето, която те отвежда назад в дните, когато на хората им е било по-лесно да хранят надежди.

На пода, в един леген, се намираше шише с препарат за излъскване на хром и няколко парцала. Броните, решетката и лайстните блестяха като живак.

Тя отвори вратата на шофьора и седна с кафето зад волана.

— Ела да се повозим.

— Трябва да си поговорим за нещо, важно е.

— Само ще се престорим, че се возим, игра на въображението.

Тя затвори вратата, Тим обиколи колата и се качи от страната на пътника.

Поради скосения покрив мястото до тавана не стигаше за висок човек. Тим се смъкна на седалката, стиснал чашата с папагала с две ръце.

Дори и в това оскъдно пространство той продължаваше да се извисява над жената като трол над миниатюрна фея.

Вместо обичайната за 30-те години мохерна тапицерия той седеше на черна кожа. Приборите на контролното табло бяха прикрепени със стоманени кантове.

Пред предното стъкло се простираше кухнята. Много феерично.

Ключът беше на място, но Линда не запали мотора за виртуалното пътешествие. Може пък, като ѝ свършеше кафето, да реши да подкара колата до кафеварката близо до фурната.

Тя му се усмихна.

— Нали е много гот?

— Имам чувството, че съм отишъл на автокино и гледам у филм за нечия кухня.

— Автокината отдавна вече изчезнаха. Не мислиш ли, че това е като да разрушиш Колизеума в Рим, за да построиш търговски център?

— Не съвсем.

— Да, прав си. В никое автокино не са хвърляли християни за храна на лъвовете. Та за какво поиска да се срещнем?

Кафето беше отлично. Той отпиваше глътка, духаше и пак отпиваше и се чудеше как най-добре да обясни положението.

Когато крачеше по сухите евкалиптови листа по пътеката пред къщата, той имаше много ясна представа какво точно ще ѝ каже. Но когато видя жената, тя се оказа съвсем различна от очакваното. Подходът, който беше планирал, не беше подходящ.

Малкото, което беше научил за Линда Пакит, му даваше да разбере, че тя не беше от хората, на които трябва да им държиш ръката, когато им съобщаваш лоши новини. Всъщност имаше опасност тя да изтълкува прекаленото съчувствие като снизхождение.

Тим реши да го каже направо:

— Готвят се да те елиминират.

Тя се усмихна отново.

— Това виц ли е?

— Дали са двадесет хиляди, за да го направят.

— Да ме елиминират — в какъв смисъл? — почуди се тя.

— В смисъл на куршум в главата, вечен покой.

Той ѝ разказа накратко за станалото в бара: как първо го бяха взели за убиеца, после за човека, който иска да наеме убиеца, и как беше разбрал, че убиецът е полицай.

Известно време тя слушаше със зяпнала уста, но удивлението ѝ изчезна бързо. Зелените ѝ очи се замъглиха, все едно че думите му размътиха някаква отколешна утайка в тези първоначално бистри езера.

Когато Тим свърши, жената седеше мълчаливо, отпиваше периодично от кафето и гледаше втренчено през предното стъкло.

Той изчака малко, но накрая се притесни.

— Не ми ли вярваш?

— Познавам много лъжци. Но ти не ми приличаш на никого от тях.

Насочените от прожекторите снопове светлина, под които колата се открояваше и едновременно чезнеше, не осветяваха особено вътрешността. Макар че лицето ѝ тънеше в мека сянка, очите ѝ хванаха лъч светлина и го отразиха.

— Не изглеждаш удивена от това, което ти казах — отбеляза той.

— Не съм.

— Значи... тогава знаеш кой е човекът, който иска да те ликвидира?

— Нямам представа.

— Бивш съпруг? Приятел?

— Никога не съм се омъжвала. Нямам приятел в момента и не съм имала откачен приятел преди.

— Да си се скарала с някого на работа?

— Работя като едноличен търговец от къщи.

— Какво по-точно вършиш?

— И аз се питам напоследък — отвърна тя. — Как изглеждаше човекът, който ти даде парите?

Описанието не я наелектризира. Тя поклати глава.

Тим добави:

— Има куче на име Лари. Веднъж го е взел със себе си и скочили с парашут от самолет заедно. Имал е брат на име Лари, който е умрял на шестнадесет години.

— Човек, способен да нарече кучето на умрелия си брат — няма начин да не се сетя кой е, дори да не ми е разказал за Лари или Лари.

Нещата не се развиваха в нито една от посоките, които Тим би могъл да си представи.

— Не е възможно парашутистът да ти е непознат.

— Защо?

— Защото иска ти да умреш.

— Няма нищо необикновено в това да станеш жертва на непознат убиец.

— Но никой не наема друг да убие човек, когото изобщо не познава.

Тим измъкна сгънатата снимка от джоба на ризата си.

— Откъде е взел това?

— Това е снимката ми за шофьорската книжка.

— Значи има достъп до архива с компютърните снимки на пътната полиция.

Тя му върна снимката. Тим я сложи обратно в джоба на ризата си и чак тогава осъзна, че тя е по-скоро нейна, отколкото негова.

— Не знаеш, кой би искал да умреш, а не си учудена — констатира той.

— Има хора, които искат всички да умрат. Когато свикнеш с тази мисъл, нищо не може да те учуди.

Острият нож на вторачения ѝ зелен поглед сякаш режеше на филии стълпените му мисли и ги разстилаше наоколо като парчета плът по време на дисекция. И все пак погледът ѝ бе по-скоро приканващ, отколкото студен.

— Много ми е интересна твоята реакция на всичко това — каза тя.

Той изтълкува думите ѝ като признак на неодобрение или подозрение и отвърна:

— Не знам какво друго би могъл да направи човек.

— Можеше да задържиш десетте хиляди за себе си.

— Щяха да ме потърсят, ако го бях направил.

— Може би да, а може би не. Но сега... със сигурност ще те потърсят. Можеше просто да предадеш снимката и парите на убиеца и да изчезнеш. Да се отстраниш и да оставиш нещата да се развият по начина, по който биха то сторили, ако не беше те имало.

— И къде бих могъл да се дяна тогава?

— Можеше да отидеш на вечеря, на кино, да си легнеш.

— Ти така ли би постъпила? — попита той.

— Аз не съм интересна. Ти си интересен.

— Не съм от интересните.

— Не, не се правиш външно на интересен. Интересното в теб е това, което криеш.

— Казах ти всичко, нищо не съм скрил.

— Да, така е, що се отнася до станалото в бара. Но... не и за това, което е вътре в теб.

Задното огледало беше насочено към него. Той бе държал погледа си вторачен в нейния, за да не вижда своя. Сега отмести за миг очи към отражението в огледалото и тутакси ги наведе към удушения керамичен папагал в дясната си ръка.

— Кафето ми изстина — каза той.

— И моето. Можеше да се обадиш на полицията, след като убиецът си е тръгнал от бара.

— Не, след като разбрах, че е полицай.

— Барът е в района на Хънтингтън, аз съм в Лагуна Бийч. В различни съдебни райони сме.

— Не е ясно в кой район е той. Караше обикновена кола, без полицейска маркировка. Нищо не му пречи да е от полицията в този район.

— И сега какво ще правиш, Тим?

Искаше му се да я наблюдава и в същото време изпитваше ужас да я погледне и съвсем не можеше да разбере защо или как, за някакви минути от запознанството им, тя се бе превърнала в център на чувство на нужда или ужас.

Никога преди не бе изпитвал подобно нещо и макар че хиляди песни и филми го бяха програмирали да го нарече любов, той знаеше, че не е любов. Той не беше от хората, способни да се влюбят от пръв поглед. Освен това любовта не включва елемент на смъртен ужас.

— Единственото доказателство, което можех да дам на полицията, беше снимката ти, но що за доказателство е това? — продължи да размишлява той.

— А номерът на колата? — подсети го тя.

— И това не е доказателство, а само улика. Познавам човек, който може да издири името на шофьора. Човек, на когото имам доверие.

— И после?

— После не знам. Ще измисля нещо.

Очите и, неотклонно вторачени в него, обладаваха притеглянето на двойна луна и приливът на неговото внимание бе осъден да ги следва.

Сключил поглед отново с нейния, той си каза, че трябва да запомни този момент, този стегнат възел на ужас, който също така се превръщаше в разплитащ се възел на див възторг. Веднъж да намереше име за него, той щеше да разбере защо, без да се кани, внезапно бе си тръгнал от живота, който познаваше и към който се беше стремил, и се бе отправил към нов живот, за който нямаше никаква представа и който можеше да го изпълни с адско разочарование.

— Трябва да се махнеш от къщата тази вечер — посъветва я той.

— Иди някъде, където никога не си ходила преди. Не при приятели или роднини.

— Мислиш, че убиецът ще дойде?

— Утре-другиден, рано или късно, веднага щом двамата с човека, който го наема, разберат какво е станало.

— Добре — съгласи се тя, без да има вид на уплашена. Трезвата ѝ реакция го озадачи.

Мобилният му телефон иззвъня.

Линда пое чашата му и той отговори.

Обаждаше се Лиам Руни.

— Онзи се появи. Пита за бабаита на последния стол.

— Толкова бързо! Да го вземат дяволите! Надявах се, че ще минат поне ден-два. Първият или вторият беше?

— Вторият. Този път го огледах по-внимателно. Той е направо смахнат, Тим. Акула на два крака.

Тим си припомни неувяхващата замечтана усмивка и разширените зеници, жадни за светлина.

— Каква е тази работа, кажи!

— Женска история — повтори Тим предишното си обяснение. — Ще се оправя.

Не беше трудно да се досети, че убиецът вероятно беше усетил, че нещо не беше станало както трябва по време на срещата в бара, и се беше обадил на парашутиста да провери.

Гледана през предното стъкло на колата, кухнята изглеждаше топла и уютна. На една от стените висеше комплект кухненски прибори.

— Недей да се измъкваш по този начин — каза Руни.

— Не го правя заради теб. — Тим отвори вратата и слезе от колата. — Правя го заради Мишел. Не си рискувай главата с тази работа — мисли за нея.

Хванала двете чаши, Линда слезе от форда от страната на шофьора.

— Кога точно си тръгна оня? — попита Тим.

— Изчаках към пет минути, преди да ти позвъня. Да не би да вземе да се върне и да ме види, че говоря по телефона. Има вид на човек, който винаги може да каже колко прави две и две.

— Трябва да свършвам — каза Тим, натисна копчето КРАЙ и прибра телефона.

Линда занесе чашите на мивката, а Тим се зае да избере нож от комплекта на стената. Прескочи касапския и взе друг, с по-късо и тънко острие.

Магистралата покрай брега на Тихия океан беше най-краткият път от „Фенерджията“ до уличката на Линда. Дори и в понеделник вечер движението можеше да бъде задръстено. Можеше да се наложи да се пътува четиридесет минути от врата до врата.

В допълнение към портативната сигнална лампа цивилната кола можеше да има и сирена. Сирената естествено щеше да бъде изключена по време на приближаването — убиецът нямаше да им даде сигнал, че е пристигнал.

Линда се обърна с гръб към мивката и видя ножа в ръката на Тим. Не направи погрешни заключения, нито поиска обяснения.

— С колко време разполагаме? — попита тя.

— Можеш ли да си събереш багажа за пет минути?

— Мога и за по-малко.

— Давай.

Тя хвърли поглед към форда.

— Не можеш да минеш незабелязана с него. По-добре да го оставиш — посъветва той.

— Нямам друга кола.

— Ще те закарам, където поискаш.

Зеленият и поглед се забодее като счупена стъклена бутилка.

— Какво печелиш ти от това? Нали ме предупреди, можеш да си вървиш.

— Убиецът ще иска да се отърве и от мен. Само трябва да разбере името ми.

— И ти смяташ, че аз ще му го кажа, като ме намери?

— Дали ти ще му го кажеш или не, той ще го научи. Аз трябва да открия кой е той и още по-важно, трябва да открия кой му дава поръчката за убийство. Може би като си помислиш по-дълго, ще успееш да се сетиш.

Тя поклати глава.

— Няма шанс. Ако единствената ти печалба е в това да се сетя кой може да иска да ме убие, нямаш какво да спечелиш.

— Има какво — възрази той. — Хайде, стягай багажа.

Тя отново хвърли поглед към форда.

— Ще се върна за него.

— Когато тази история свърши.

— Ще карам, накъдето ми видят очите, докато намеря нещо останало от миналото, нещо, което не са успели да разрушат или осквернят.

— Нещо от добрите стари времена — откликна Тим.

— Колкото добри, толкова и лоши. Но все пак — различни.

Тя отиде да си събере багажа.

Тим угаси осветлението в кухнята, пресече през коридора към хола и угаси и там.

После откряна прозрачното перде на един от прозорците и се загледа в околността, която беше застинала като миниатюрно селце в стъклено преспапие.

Той също бе живял дълго в стъклен капан по свой собствен избор. От време на време беше замахвал с чук да си пробие път до нещо, но се бе въздържал да удари стъклото, защото не знаеше какво да търси от другата му страна.

Тръгнал напосоки от близкия каньон, навярно окуражен от пълнолунието, един който се изкачваше по полегатия наклон на улицата. Когато минеше под лампа, очите му отразяваха светлината сяло, сякаш бяха покрити със сребърно перде, ала в мрачните промеждутъци те пламтяха като огън и не пропускаха нищо.

ГЛАВА 6

Сякаш тръгнал по следата на изчезналия койот, Тим подкара колата на север. Зави наляво на стопа и се отправи надолу към магистралата покрай брега на Тихия океан.

Очите му се връщаха често-често към задното огледало. Никой не ги следеше.

— Къде смяташ да отседнеш?

— Ще реша по-късно.

Тя беше облечена в същите джинси и мастиленосин пуловер, но беше добавила и кадифено яке с камилски цвят. Дамската ѝ чантичка лежеше на скута ѝ, а пътната чанта на задната седалка.

— Кога по-късно?

— След като се видим с човека, на когото имаш доверие, който може да издири собственика на колата по регистрационния номер.

— Мислех да отида сам при него.

— Не съм ли достатъчно представителна?

Тя беше излязла по-хубава на снимката и все пак на него му се виждаше по-хубава сега. Тъмнокестенявата ѝ, почти черна коса на снимката бе подстригана по-късо и нарочно леко разрошена.

— Много добре изглеждаш — увери я Тим. — Но той може да се притесни от присъствието ти. И да поиска да разбере повече подробности.

— Тогава ще му разкажем нещо, което звучи добре.

— Не е човек, на когото мога да разправям лъжи.

— Има ли такъв, на когото да можеш?

— Да мога какво?

— Няма значение. Остави го на мен. Аз ще му разкажа такава приказка, че той ще пита за още.

— Не — възпротиви се Тим. — С този човек и двамата ще се държим честно.

— Какъв ти е той — баща, брат?

— Човек, на когото съм много задължен. Стабилна личност. Педро Санто. Пит. Детектив от отдела за кражби и убийства.

— Значи в крайна сметка отиваме в полицията.

— Неофициално.

Те пътуваха на север, следвайки крайбрежието. Насрещното движение беше леко. Няколко коли профучаха край тях с превишена скорост, но нито една не носеше сигнална лампа.

На запад гъсто застроените високи части на речния бряг се спускаха към необитавани низини. Просторните плажове се редуваха с крайбрежни гъсталаци чак до черния хоризонт, където Тихият океан поглъщаше небето.

Под стражата на лунната светлина белите къдрици по краищата на прибоя и бродираната украса по върховете на вълните покриваха морето като с луксозно спално бельо, под което то се мятеше неспокойно в съня си.

Линда помълча и рече:

— Да си призная, ченгетата не са ми много по сърце. Погледът ѝ беше вперен в пътя напред, но очите ѝ не трепваха под водопада светлини на насрещното движение и сякаш се бяха вторачили в нещо друго.

Той я изчака да продължи, но когато това не стана, попита:

— Има ли нещо, за което трябва да знам? Имала ли си някакви неприятности с властите?

— Никога. Праволинейна съм като нов пирон, който никога не е виждал чук.

— Защо ми се появява чувството, че е имало чук, дори много чукове, но ти си отказала да се огънеш?

— Не знам. Не знам защо ти се появява такова чувство. Май че имаш навика да приписваш на крушката опашка дори когато я няма.

— Аз съм само един прост зидар.

— Повечето автомонтьори, които познавам, са по-големи философи от университетските професори. Те трябва да бъдат такива, защото живеят в реалния свят. Сигурно същото е и при зидарите.

— Неслучайно ни наричат каменни кратуни.

— Много сполучливо — усмихна се тя.

Когато стигна улица „Нюпорт Коуст“, той зави надясно и започна да се отдалечава от брега. Пред него земята се надигаше, а отзад морето се слягаше под нарастващата тежест на нощта.

— Познавам един дърводелец — каза тя. — Той е почитател на метафорите, защото смята, че самият живот е една голяма метафора, изпълваща всеки миг с тайнство и скрито значение. Знаеш ли какво е метафора?

— Сърцето ми е самотен ловец, скитащо из самотна гора — отвърна той.

— Добре го даваш за каменна кратуна.

— Не е мое творение. Чул съм го някъде.

— Явно помниш къде. Личи си по начина, по който го каза. Важното е, че ако твоят Санто не е заспа, той веднага ще забележи, че ченгетата не са ми по сърце.

— Не е, но няма за какво да не ти е по сърце.

— Сигурна съм, че е готин. Не е негова вината, че ръката на закона понякога се има за върхът на чудесата.

Тим пресея неколkokратно думите ѝ, но в ситото на съзнанието му не остана сух остатък.

— Възможно е твоят приятел да е от малкото идеалисти, които влизат в полицията, за да правят добрини, но ченгетата ме изкарват от равновесие. И не само ченгетата.

— Хайде, признай си защо им имаш зъб.

— Нямам им зъб. Просто съм си такава.

— Имаме нужда от помощ и Пит Санто може да ни я даде.

— Знам. Просто си казвам как стоят нещата.

Те се изкачиха на върха на последния от веригата хълмове и пред очите им блесна внушителната гледка на вътрешната част на Оранжевия окръг с милионите си светлини, пред които звездите бледнееха.

— Изглежда така могъщ, непоклатим и вечен — възкликна тя.

— Кой?

— Светът на цивилизацията. Но всъщност е крехък като стъкло.

— Тя се обърна с лице към него. — Време е да млъкна. Ти вече започваш да ме мислиш за откачена.

— Не — успокои я Тим. — Това за стъклото ми е ясно. Напълно ми е ясно.

Продължиха да пътуват с километри, без да разговарят, и скоро той осъзна, че дори когато мълчаха, вече не се чувстваха неловко заедно. Зад прозорците нощта дебнеше като машина на забравата,

готова за атака, но тук, във форда, сърцето му бе временно обзето от някакъв покой заедно с предчувствието, че нещо хубаво може да се случи, дори нещо много хубаво.

ГЛАВА 7

След като обходи цялото бунгало, палейки навсякъде лампите, без да му мигне окото, Крейт се върна в спалнята.

Не особено скъпата бяла кувертюра на леглото бе опъната идеално, като в казармата. По ресните нямаше нито едно заплитане.

Крейт беше виждал къщи с неоправени легла и рядко сменяни чаршафи. Мърлявщината го отвращаваше.

Ако можеше да се действа със стрелба, мърлячът можеше да бъде убит поне от няколко крачки. Тогава нямаше да е толкова страшно, че не си е сменял бельото всеки ден.

Ала твърде често договорът изискваше да се приложи удушаване, намушкване с нож, удар с предмет или друг подобен интимен метод на екзекуция. В такъв случай, ако жертвата се окажеше мърляч, удоволствието от една по принцип приятна задача можеше да се превърне в гадна работа.

Да вземем например удушаването с въже изотзад. В предсмъртния си ужас жертвата ще се опита да се протегне и да издере очите на нападателя. Няма проблем човек да си опази очите, но жертвата може да ти докопа бузата, да те стисне за брадата, да те докосне по устните и ако имаше подозрение, че не си мие винаги ръцете след ходене в тоалетната, възникваха съмнения дали доброто заплащане и многото други придобивки от тази работа компенсират достатъчно отрицателните ѝ страни.

Дрешникът на Линда Пакит беше малък и добре подреден. Нямаше много дрехи.

Крейт бе приятно впечатлен от семплото ѝ облекло. Семплото във всяко нещо беше и по неговия вкус.

Той свали няколко кутии от лавицата над окачените дрехи. Нищо показателно не се намери в нито една от тях.

Проявата на любопитство относно жертвата му беше забранена. Не му се разрешаваше да се интересува от друго, освен от името, адреса и външността ѝ.

Обикновено той спазваше това правило. Случката в бара обаче променяше изискванията за този проект.

Крейт се надяваше да намери снимки на роднини и приятели, училищни албуми, спомени от ваканционни пътешествия и повехнали романи. Но снимки нямаше дори и на избърсания от прах скрин, както и на идеално почистените нощни шкафчета.

Тя бе прекъснала всички връзки с миналото си. Крейт не знаеше по каква причина, но одобряваше. Животът без котва и самотата много улесняваха задачата му.

Беше му поръчано да инсценира кражба с взлом, да я изнасили и после убие по начин, който да накара полицията да мисли, че си има работа със сексуален психопат и че жертвата е случайно избрана от него.

Подробностите около извършването на убийството си бяха както винаги негова работа. Той беше гений по създаването на живи картини, които да насочват убедително и най-добрите специалисти в полицията към определен профил на убиец.

Отвори чекмеджетата на скрина и затърси снимките и издайническите предмети, свързани с личния живот, които не беше намерил в дрешника.

Въпреки забраната любопитството му беше взело връх. Изгаряше от желание да разбере защо бабайтът от бара бе развалил работата. С какво тази жена беше накарала един паяк, който виси по цял ден по баровете, да поеме такъв риск?

Работата на Крейт обикновено течеше по очакваното русло. Един по-посредствен човек, който не би могъл да оцени по-фините нюанси на тази професия, би започнал да се отегчава с течение на времето. Крейт обаче намираше удовлетворение отчасти заради успокояващия елемент на еднообразието в дадените му за изпълнение дела.

След чистотата, привичността беше качеството, което Крейт ценеше най-високо във всяко начинание. Когато намереше филм, който му доставяше удоволствие, той го гледаше по един-два пъти в месеца, понякога два пъти на вечер. Доста често ядеше едно и също нещо на вечеря в продължение на седмици.

Колкото и да бяха различни на външност, хората си приличаха в реакциите, а те можеха да се предскажат със същата лекота като обратите в действието на някой от филмите, които той беше научил

наизуст. По думите на един от кумирите на Крейт хората са овце и това си беше чистата истина в повечето случаи.

Ала от опита на Крейт, който засягаше най-интимната дейност сред тези природни твари, хората бяха по-недоразвити от овцете. Овцете са кротки, това е вярно, но те си държат очите отворени. За разлика от хората, те не забравят, че светът е пълен с хищници, и внимават да не пропуснат да забележат вълчата миризма и кроежи.

Съвременните американци живеят така охолно и са така погълнати от богатото разнообразие на пищни забавления, че отказват да си развалят рахатлъка с мисли за остри челюсти и вълчи апетити. Дори когато си позволят да забележат вълк, му хвърлят кокал и се самозалъгват, че е куче.

Те омаловажават реалните заплахи, като съсредоточават страховете си около най-малко вероятните катаклизми: падане на огромен астероид върху Земята, супер урагани, двойно по-големи от Тексас, саморазпад на световната цивилизация при настъпването на новото хилядолетие, взривове в атомни електроцентрали, пробиващи дупки от край до край през центъра на Земята, издигането на нов Хитлер от редовете на жалките телевизионни проповедници на евангелието, които имат достатъчно лоша прическа.

И така за Крейт хората бяха повече говеда, отколкото овце. Той си ходеше спокойно около тях като с шапка-невидимка. Те гледаха с невиждащи очи, убедени, че стадото им дава сигурност, независимо че той си ги колеше един по един.

Работата беше и удоволствието му и той щеше да рине и от двете с лопата до деня, в който някой по-буен убиец погнеше с огън цялото стадо и го принуди да скача на тъпци от десетки хиляди в пропастта. Тогава говедата можеше да станат по-предпазливи и неговата задача да се усложни.

Искаше му се да научи колкото се може повече за Линда Пакит, защото се надяваше, че така ще разбере нещо за човека, който си беше напъхал носа, за да я спаси от екзекуцията. Скоро щеше да получи името на този натрапник, но засега все още го нямаше.

В чекмеджетата на скрина имаше само дрехи, но те му разказаха някои неща за нея. Тя имаше купища къси чорапи в най-различни цветове, но само два чифта найлонови чорапи. Бельото ѝ беше от чист памук, почти като мъжкото, без дантели и други финтифлюшки.

Тази простота направо го очароваше.

Да не говорим за свежата миризма. Той се почуди какъв ли препарат за пране е използвала и си пожела да е бил безвреден за околната среда.

След като затвори последното чекмедже, той се изправи пред огледалото над скрина и остана доволен от гледката. Бузите му не бяха зачервени. Устата му не беше свита от напрежение, нито увиснала от мерак.

Отражението на картина в рамка отклони вниманието му от собствения му образ, преди да беше успял да му се полюбува. Усмивката му секна, той обърна гръб на огледалото и се насочи към картината.

Би трябвало да я забележи още щом влезе в стаята. По стените нямаше друга украса, а единствените предмети с някаква декоративна стойност, намиращи се върху нощните шкафчета, бяха светец часовник и старо радио „Моторола“, и двата изработени от бакелит и датиращи от 30-те години на двадесетия век.

Той не се подразни от часовника или радиото, но картината — тази евтина репродукция — беше влудяваща. Свали я от стената, удари стъклото в дъската на леглото и измъкна хартията от рамката. Сгъна я на три и я пхна във вътрешния джоб на спортното си сако. Щеше да си я пази там, докато намери жената.

Когато дойдеше моментът да ѝ свали дрехите и защитните прегради, той щеше да натъпче смачкания на топка плакат в гърлото ѝ, щеше да стисне устата ѝ и да ѝ заповяда да го глътне и когато това се оказеше невъзможно, щеше да я остави да го изкашля и веднага след това щеше да го натъпче на друго място и после пак на друго, и после щеше да натъпче друга неща, щеше да тъпче каквото си поиска, докато тя му се замолеше да я убие.

За жалост той живееше във времена, когато такива мерки понякога бяха необходими.

Върна се при огледалото и както преди остана доволен от гледката. Съдейки по отражението, той притежаваше безупречно сърце и мислите му бяха изпълнени с милосърдие.

Външността беше важна. Нищо нямаше такова значение както външността. И работата му.

Върху добре подредената ѝ поличка с козметика в банята той не намери нищо друго, което да го заинтересува, освен марка вазелин за устни, която не беше опитвал. Напоследък влажността на въздуха беше паднала много и устните му бяха постоянно напукани. Продуктът, с който беше свикнал, не помагаше.

Той помириса балсама и се увери, че няма добавени гадни парфюми, близна го и одобри лекия му вкус на портокалов крем. Намаза си устните, усети веднага охлаждащ ефект и мушна тубичката в джоба си.

Крейт отиде в хола и свали от полиците няколко от старите книги с твърди корици. Те имаха старомодни, но пъстри обложки и бяха до една литературни произведения на популярните писатели от 20-те и 30-те години на двадесетия век: Ърл Дер Бигърс, Мери Робъртс Райнхарт, И. Филипс Опенхайм, Дж. Б. Пристли, Франк Суинертън... С изключение на Съмърсет Моъм и П. Г. Удхаус, повечето бяха забравени.

Крейт би си взел книга, ако му се видеше интересна, ала тези автори бяха вече измрели. Когато четеше книга, изразяваща грешни възгледи, Крейт понякога се чувстваше задължен да издири автора и да го поправи. Никога не четеше книга от мъртви автори, защото удоволствието от дискусията лице в лице с живия творец не можеше да се сравнява с ексхумацията и оскверняването на трупа му.

При огледа в кухнята той намери две мръсни чаши от кафе в мивката. Постоя известно време и ги погледа.

Като се вземе предвид колко беше подредена, Линда не би оставила тази мръсотия, ако не беше имала спешна нужда да напусне къщата. Някой беше пил кафе с нея. Възможно бе този някой да я беше убедил, че не може да си позволи да отдели време за миене на чашите.

Освен като източник на информация чашата с дръжка под формата на папагал особено силно заинтересува Крейт с очарованието си. Той я изми, изсуши и уви в кърпа, за да си я вземе.

От комплекта за кухненски прибори липсваше нож — това също беше интересно.

От хладилника той извади останалата половина от домашно приготвен пай с крем нишесте, поръсен с канела. Отрязва си едно голямо парче и го сложи на чиния. После постави чинията на масата заедно с вилица.

Наля си чаша кафе от каната върху топлия котлон. Напитката не беше още загорчала от дълго престояване. Той й добави мляко.

Седнал на масата, той се зае да изучава форда модел 39-а, докато ядеше пая и си пиеше кафето. Кремът нишесте беше отличен. Не трябваше да забрави да я похвали за него.

Тъкмо свърши с кафето и телефонът му завибрира. Той го погледна и видя, че е дошло писмено съобщение.

Когато се беше върнал във „Фенерджията“, за да узнае името на бабаита на крайния стол, барманът се бе направил на ни лук ял, ни лук мирисал.

Пет минути след като Крейт си бе тръгнал обаче, Лиам Руни се беше обадил на някого. Съобщението, което се получи сега, го информираше за номера, който е бил набран, и името на регистрирания притежател — Тимоти Кариър.

На екрана се появи и адресът на Тимоти Кариър, макар че Крейт се съмняваше, че ще има полза от него в момента. Ако Кариър беше паякът от бара и ако той беше хукнал към Лагуна Бийч да предупреди жената, не би имал неблагоприятното да се върне вкъщи.

В допълнение към името и адреса Крейт бе поискал сведение и за професията на човека. Кариър беше дипломиран майстор зидар.

Крейт запази информацията и телефонът завибрира отново. Появи се снимка на зидаря, с висококачествена резолюция, и това беше без съмнение образът на бабаита в бара.

В решителните моменти Крейт работеше сам, но разполагаше със страховтна поддръжка по отношение на информацията и техниката.

Той прибра телефона, без да запази снимката. Не беше изключено да поиска да научи повече за Кариър, но засега не му трябваше.

В каната беше останало достатъчно за още една, последна чаша кафе. Той си я наля и я подслади с яка глътка мляко. После седна пак на масата да я изпие.

Независимо от смелостта, с която бяха съединени кухнята и гаражът, в помещението цареше уют.

Цялото бунгало беше много приятно — харесваха му чистотата и простотата му. Всеки би могъл да живее тук и никой не би могъл да каже що за птица е обитателят.

Рано или късно къщата щеше да излезе на пазара. Да купи имота на убита от него жертва, би било прекалено рисковано, но мисълта му доставяше удоволствие.

Крейт изми всичко, което беше използвал — чашата, чинията, вилицата, каната за кафе, както и президентската чаша, от която бяха пили Линда или гостът ѝ. Накрая изплакна стоманената мивка и я подсуши с книжни салфетки.

За последно, преди да си тръгне, той се приближи до форда, отвори вратата на шофьора, отдръпна се малко, за да не се изпръска, отвори ципа на панталона си и пусна яка струя урина в колата. Не му беше приятно, но се налагаше.

ГЛАВА 8

Пит Санто живееше в скромна измазана с гипс къща заедно със свенливото си куче Зоуи и мъртвата си риба Лусил.

Безупречно препарирана и монтирана, рибата-меч Лусил висеше над бюрото в кабинета.

Пит не беше рибар. Беше наследил рибата при покупката на къщата.

Беше я кръстил на името на бившата си жена, която след две години брак бе разбрала, че не може да го промени, и се беше развела с него. Тя искаше да го накара да напусне полицията, да започне работа като агент за продажби на недвижими имоти, да се облича по-изискано и да си оправи белега.

Бракът се беше разпаднал, когато тя му купи чифт мокасини с ресни. Той отказа да ги носи. Тя отказа да ги върне в магазина. Той отказа да ги държи в дрешника си. Тя се опита да смели едната в машината за изхвърляне на боклук. Сметката за боклука полудя.

Сега под бляскащия свредел на окото на острозьбата Лусил Пит Санто стоеше до бюрото си и наблюдаваше как интернетната страница на Автомобилното и пътно управление се отваряше на екрана.

— Ако не можеш да кажеш на мен за какво става въпрос, на кого можеш?

— На никого — отвърна Тим. — Поне засега. Може би след ден-два, когато нещата... се изяснят.

— Кои неща?

— Неизяснените.

— Аха, как не се сетих! Когато неизяснените неща се изяснят, тогава ще можеш да ми кажеш.

— Може би. Слушай, знам че заради тази работа можеш да загазиш.

— Това няма значеше.

— Разбира се, че има — възрази Тим.

— Не ме обиждай. Няма значение. — Пит седна пред компютъра.

— Тъкмо като ме изгонят от полицията, ще мога да се хвана с

продажба на имоти.

Той въведе името, номера на полицейската си значка и паролата и архивите на Автомобилното и пътно управление му се предадоха като мома за женене на любимия си.

Свенливата Зоуи, черен лабрадор, го наблюдаваше иззад прикритието на едно от креслата, а Линда, подвила коляно, се мъчеше да я подмами да излезе на открито, като ѝ гукаше и ѝ се кълнеше в любов.

Пит набра номера на колата, който му даде Тим, и базата данни изплю информацията, че регистрираният притежател на белия шевролет не е никакъв орган на закона, а някой си Ричард Лий Кравет.

— Познаваш ли го? — попита Пит.

Тим поклати глава.

— Никога не съм го чувал. Мислех, че колата ще бъде полицейска под цивилно прикритие.

— Човекът, който те интересува, е полицай! — удиви се Пит. — Аз ти събирам информация за полицай?

— Ако е полицай, той е от лошите.

— Виж ме мен какво правя — възползвам се от служебните си привилегии, за да помогна на частно разследване. Аз съм лошият полицай.

— Ако този човек е полицай, той играе на голямо. Пред него ти си в най-лошия случай един малък палавник.

— Ричард Лий Кравет. Не го познавам. Ако работи за полицията, не е в нашия район.

Пит работеше за полицейския участък в Нюпорт Бийч, но живееше извън района, по-близо до Ървин, отколкото до Нюпорт Бийч, защото дори преди развода не можеше да си позволи да купи къща в града, на който служеше.

— Можеш ли да ми намериш номера на шофьорската книжка на Кравет? — попита Тим.

— Що да не мога, какво ми пречи? Само имам едно-единствено условие: като стана продавач на недвижими имоти, ще нося каквито си искам обувки.

Тътрейки се по корем, Зоуи беше изпъзляла наполовина иззад креслото. Опашката ѝ барабанеше по пода в отговор на ласкавите подкани на Линда.

Стаята се осветяваше само от една малка лампа и по-голямата ѝ част тънеше в сенки. Призрачното отражение от алхимичната светлина на монитора превръщаше лицето на Пит в тенекиен човек и открояваше инак гладкия му белег сякаш беше наплюта заварка.

Пит изглеждаше толкова добре, че дебелината като пръст бразда от бледа тъкан, обикаляща страната му от ухото до брадата, не го загрозяваше. Белегът би могъл да се намали или съвсем да изчезне с пластична операция, но той не искаше да се подложи под лечебния нож.

На белезите не трябва винаги да се гледа като на недостатък. Понякога те могат да бъдат символи на изкупление, записани в плътта, паметник на нещо изживяно, на някаква загуба.

Шофьорската книжка излезе на екрана. Снимката беше на убиеца с усмивката на Мона Лиза.

Когато принтерът отпечата страницата, Пит я връчи на Тим.

Според данните в книжката Кравет беше на тридесет и шест години. Домашният му адрес беше в Анахайм.

Вече обърната по гръб, с вирнати лапи във въздуха, Зоуи предеше като котка, докато я галеха по корема.

Тим така си и оставаше без доказателства за планирано убийство по поръчка. Ричард Кравет щеше да отрече, че е имал каквото и да било общо със срещата им в бара.

— А сега какво? — попита Пит.

Продължавайки да очарова кучето, Линда вдигна поглед към Тим. Зелените ѝ очи, макар и да си оставаха кладенци на потайността, му отправиха недвусмисленото ѝ желание естеството на дилемата им да си остане между тях, поне за момента.

Той познаваше Пит от повече от единадесет години, а жената — от по-малко от два часа и все пак направи избор в полза на мълчанието, за което тя се молеше.

— Благодаря ти, Пит. Дано не съм те вкарал в небрано лозе.

— Там се чувствам най-добре.

Това беше истина. Пит Санто никога не беше се страхувал да рискува, макар да не бе безразсъден.

Линда се отдели от кучето и се изправи. Пит я попита:

— Отдавна ли се знаете с Тим?

— Не — отвърна тя.

— Как се запознахте?
— На кафе.
— В „Старбъкс“?
— Не, на друго място — рече тя.
— Пакит. Доста необикновено име.
— Не и в моето семейство.
— Много е хубаво. Как се пише — П-а-к-и-т или П-а-к-и-й-т?
Тя не каза кой е правилният вариант.
— Значи ти си от мълчаливите представители на силния пол?
Тя се усмихна.
— А ти си вечният детектив.

Свенливата Зоуи не се отлепи от Линда по целия път до външната врата.

Невидимите жабешки квакания от различни точки в нощния двор се сляха в хор.

Линда погали кучето зад ушите, целуна го по главата, прекоси тревната площадка и застана до форда на пътеката.

— Не й харесвам — отбеляза Пит.

— Харесваш й. Тя просто не си пада по ченгета.

— Ако се ожениш за нея, ще трябва ли да си сменям професията?

— Няма да се ожения за нея.

— Тя е типът, дето или се венчавай, или не се надявай.

— Не се надявам на нищо. Нищо не става между нас.

— Ще стане — предрече Пит. — В нея има нещо.

— Какво?

— Не мога да кажа. Но е нещо специално.

Тим проследи как Линда се качи във форда и затвори вратата.
Сетне рече:

— Прави чудесно кафе.

— Не се и съмнявам.

Жабите продължиха да пеят в скривалищата си, докато Линда вървеше сред тях, но щом Тим стъпи на тревата, замлъкнаха.

— Финес — каза Пит. — Това е, което отчасти я прави специална. — И след още две крачки на Тим добави: — Sangfroid.

Тим спря и се обърна към детектива.

— Сан какво?

— Sang-froid. Френска дума. Означава хладнокръвие, самообладание.

— Откога проговори на френски?

— Имах случай с преподавател по френска литература в университета. Убил момиче с длето. Накълцал я на парчета с каменосекач.

— С каменосекач?

— Занимавал се и със скулптура. За малко да се измъкне, защото имаше безкрайно sang-roid. Но аз го разкрих.

— Сигурен съм, че Линда не е накълцала никого на парчета.

— Просто отбелязвам самообладанието ѝ. Но ако някога пожелае да накълца мен, няма да ѝ откажа.

— Compadre, верни приятелю, много ме разочароваш.

Пит се ухили.

— Знаех си, че има нещо между вас.

— Нищо няма — увери го Тим и се отправи към форда през тишината на жабите.

ГЛАВА 9

Докато Тим изкарваше колата на заден ход от двора, Линда отбеляза:

— Не е лош за полицаи. Много му е сладко кучето.

— Затова пък си има и мъртва риба и я е кръстил на бившата си жена.

— Значи тя е била студена като риба.

— Каза, че няма да има нищо против да го накълцаш на парчета.

— Какво значи това?

Тим смени скоростта и каза:

— Сам-до-него-вски майтап.

— Самдонеговски?

Телефонът му звънна и го отърва от задължението да й отговори. Мисълта, че това може да е Руни с нови вести, го накара да се разбърза и той отговори на третото позвъняване. На екрана обаче не пишеше кой се обажда.

— Ало?

— Тим?

— Да?

— При тебе ли е тя?

Тим замълча.

— Кажй й, че паят й с крем е страхотен.

Звукът на гласа му измъкна в паметта на Тим образа на невероятно разширените му жадни за светлина зеници.

— И кафето й също го бива — добави Ричард Лий Кравет. — А чашата с дръжка във формата на папагал така ми хареса, че си я прибрах.

В този жилищен квартал нямаше голямо движение, а в момента дори никакво. Тим удари спирачки в средата на улицата, нямаше и километър от къщата на Пит Санто.

Убиецът беше използвал друг източник, вместо Руни, да се докопа до името му. Как се беше сдобил с номера на мобилния му

телефон, след като не беше публикуван в указателя, беше напълно непонятно.

Макар че не чуваше гласа от другата страна, Линда знаеше прекрасно кой се обажда.

— Аз съм пак по следата, Тим, не че имаш някаква заслуга за това. Получих нова снимка на мястото на онази, която ти не ми даде.

Линда вдигна към прозореца листа с копието от шофьорската книжка на Кравет и под светлината на близката улична лампа се зае да изучава лицето му.

— Преди фаталния удар, или както му викат *coup de grace*, ми е поръчано да я изнася. Тя е апетитна. Затова ли ме отпрати с половината пари? Видял си снимката на тази мръсница и ти се е дощяло ти да я изнасяш?

— Забрави тази работа — рече Тим. — Не можеш повече нищо да направиш.

— Е, как ще ме спреш? Никога повече няма да се прибереш вкъщи, тя няма да се прибере и двамата ще бягате до края на живота си?

— Отиваме в полицията.

— Няма проблеми, Тим. Отидете в полицията веднага. Отговорните хора така постъпват.

Тим понечи да каже: „Знам, че си ченге, видях те как си тръгна от бара, вече ти знам и името“, ала не искаше да си изстреля патроните без време.

— Защо го правиш, Тим? Какво означава тя за теб?

— Почитател съм на нейното *sang-froid*.

— Хайде, стига глупости.

— Думата е френска.

— Прекарай с нея нощта, ако искаш. Потъркаляй я в леглото колкото ти се ще. Накефи се. После я закарай у дома на сутринта. Аз ще я поема и ще забравя за твоята намеса.

— Ще си помисля.

— Няма време за мислене, Тим. Дай да се спазарим сега и гледай да ме убедиш, че си искрен. Защото знаеш, че ще дойда.

— На добър час! Дано намериш иглата в купата сено.

— Купата не е толкова голяма, колкото си мислиш, Тим. А пък ти си много по-голям от всякаква игла. Ще те намеря много бързо. По-

бързо, отколкото си мислиш — и тогава няма прошка.

Кравет затвори телефона.

Тим моментално набра звезда-69, но номерът на Кравет беше защитен срещу връщане на обаждането.

Отпред една кола не спря на стопа и профуча през кръстовището. Дупката, образувана около отводен канал, я подхвърли и фаровете ѝ прекосиха нагоре-надолу предното стъкло на форда.

Тим бързо премести крак от спирачката на ускорителя и рязко сви от средната линия към бордюра в очакване насрещната кола да завие в неговата лента и да се опита да му прегради пътя.

Колата прелетя край него и червените светлини на стоповете ѝ се стопиха в задното му огледало.

Тим бе вкарал форда в лентата за паркиране и се наложи да удари здраво спирачките, за да не изхвърчи на пресечката.

— Какво стана? — попита тя.

— Помислих, че може да е той.

— В онази кола? Как би могло да бъде той?

— Не знам. Навярно не би могло.

— Как си? Всичко ли ти е наред?

— Да, разбира се. — Внезапен порив на вятъра разтърси фикусовото дърво, надвиснало над уличната лампа, и сенките от листата запърхаха като пеперуди по предното стъкло. — Ако продават sang-froid в бакалията, ще трябва да спра и да си купя опаковка с шест кутии.

ГЛАВА 10

Жилището в Анахайм се оказа едноетажна постройка от 50-те години на двадесетия век. Фестонираните стрехи, гравирани в стил рококо кепенци, алпийските мотиви върху украсата на касите на вратите не бяха убедително доказателство, че това калифорнийско ранчо се родееше със старата архитектура в Швейцария или по други места.

Прониквайки през клонките на две огромни пинии, луната рисуваше разхвърляни парчета от имитация на лед по посребрените от времето кедрови шинди на покрива, но нито един от прозорците не светеше.

От двете страни на къщата на Кравет се намираха малка испанска вила и новоанглийска хижа. В хижата светеха лампи, но вилата изглеждаше необитавана, прозорците бяха тъмни, дворът беше неокосен.

Тим мина два пъти покрай къщата на Кравет и паркира зад ъгъла на пресечката.

Той сравни какво показва ръчният му часовник с часовника на колата. И в двата случая беше 9:32.

— Ще ми трябват навярно към петнадесет минути — каза той.

— Ами ако она е вътре?

— Мислиш, че може да си седи на тъмно? Не. Най-вероятно дебне около моя дом или го претърсва.

— Може да се върне. Не бива да влизаш невъоръжен.

— Нямам оръжие.

Тя отвори дамската си чантичка и извади от там пистолет.

— Ще дойда с теб.

— Откъде взе това?

— От чекмеджето на нощното ми шкафче. Марката е Кар К9, полуавтоматик.

Нещото идеше, нямаше съмнение, нещото, дето цял живот идеше да го спипа и от което нямаше спасение.

В своя любим бар той винаги се беше чувствал на правилното място, където беше просто един от седящите на столовете пред бара и където, погледнато от входната врата, изглеждаше най-дребният човек в заведението. Но тази вечер барът се бе оказал правилното място по грешното време.

Бе намерил начин на живот, който беше като влак на релси, поел по познат път към предсказуемо бъдеще. Нещото, което го преследваше обаче, беше не само миналото му, но и съдбата му, и релсите, които го отдалечаваха от него, го връщаха неумолимо пак към него.

— Не искам да го убивам — каза Тим.

— Нито аз. Пистолетът е само за застраховка. Трябва да намерим нещо в дома му, което да послужи на полицията.

Тим се наведе, за да разгледа по-добре оръжието.

— Тази марка не ми е позната.

Линда не носеше парфюм, но ухаеше леко на нещо приятно. Уханието на чиста коса и добре измита кожа.

— Осем патрона, калибър 9 мм, мек спусък — каза тя.

— Ти си стреляла с него.

— По мишени. На стрелбището.

— Не те е страх от никого, а държиш пистолет до леглото си.

— Казах, че никой от познатите ми не би искал да ме убие — поправи го тя. — Но аз не познавам целия свят.

— Имаш ли разрешително да носиш оръжие?

— Не. А ти имаш ли разрешително да влезеш с взлом в дома му?

— По-добре да не идваш с мен.

— Няма да остана тук сама, било то с оръжие или без.

— Не може да се каже, че имаш особено... — въздъхна той.

— А какво точно имам? — прекъсна го тя.

— Нещо — каза примирително Тим и излезе от колата.

Отвори багажника и извади фенерче с дълга дръжка от мястото, където лежеше крикът.

Двамата се отправиха към къщата на Кравет. Наоколо бе тихо. Някъде излая куче, но не беше наблизко. Преминавайки през цветовете на дъгата, подобно на отблясъци от змийска кожа, тънки бримки от сребристи облаци се отронваха от лицето на сменящата кожата си луна.

На границата между тъмната испанска вила и алпийската къща се издигаше стена. Покрай гаража минаваше пътека, пред която имаше порта.

Изведнъж пиниите прошумоляха под напора на бриза и поръсиха бетонената пътека с изсъхнали иглички.

Когато стигнаха до страничната врата на гаража, Тим включи за малко фенерчето, колкото да провери дали има двоен или обикновен секрет.

Линда пое угасеното фенерче, а той пхна кредитна карта между вратата и рамката и тутакси избута езика на обикновената брава.

Те влязоха в просторния гараж, затвориха след себе си вратата и Линда светна отново фенерчето. Коли нямаше.

— Зидарията не ти е единствената специалност — прошепна тя.

— Всеки знае как се прави това.

— Не и аз.

Най-вероятно предният и задният вход имаха двойни системи, но вратата между гаража и кухнята имаше евтин секретен патрон. Според много хора бе достатъчно само да изглежда, че има защита.

— Колко години затвор се полагат за кражба с взлом? — заинтересува се тя.

— Това е влизане с взлом, не кражба. Може би десет години.

Ключалката се отвори и тя подкани:

— Давай да побързаме.

— Първо нека да видим дали няма някой питбул.

Той взе от нея фенерчето и открехна бавно вратата. Зашари със светлината през тясната пролука, но отникъде не блеснаха очите на животно.

Кухнята не отговаряше на очакванията му. Светлината от фенерчето попадна върху пердета от басма. Комплект кутии за продукти с нарисувани мечета по тях. Стенен часовник с формата на котка, чиято опашка служеше за махало.

В трапезарията ленената покривка на масата беше украсена с дантела. В средата на масата имаше купа пълна с порцеланови плодове.

Пъстри покривала, плетени на една кука, пазеха тапицерията на дивана в хола. Две доста изтъркани кресла с падащи облегалки стояха срещу телевизор с голям екран. Украсата се състоеше от репродукции

на портрети на едрооки деца, чиято мода е била на върха около годината на раждане на Тим.

Извъръщайки се, за да следи разкритията на фенерчето, Линда се почуди:

— Възможно ли е наемен убиец да живее заедно с родителите си?

В по-голямата спалня имаше кувертюра на леглото с десен на рози, копринени цветя и тоалетка със седефени гребенчета и четки. В дрешника имаше и мъжки, и женски дрехи.

Втората спалня служеше като комбинирана стая за шиене и кабинет. В едно от чекмеджетата на бюрото Тим намери чекова книжка и няколко сметки за телефон, електричество, кабелна телевизия, които трябваше да се платят.

Линда прошепна:

— Чу ли нещо?

Той изключи фенерчето. Двамата се заслушаха в мрака.

Къщата се беше облякла в тишина като в бойни доспехи и само някоя плочка на ризницата или част от дългите метални ръкавици потракваше или проскърцваше от време на време. Тези тихи шумове не бяха нищо повече от болките на слягаща се застаряваща постройка.

Тим се убеди, че нищо в тишината не се ослушва за него, и включи пак фенерчето.

Докато бяха стояли на тъмно, Линда беше извадила пистолета от чантичката си.

Тим прегледа чековата книжка и видя, че сметката е на името на Дорис и Ленард Холбърсток. Сметките също бяха адресирани до техните имена.

— Той не живее тук — заключи Тим.

— Може би е живял преди.

— По-скоро кракът му не е стъпвал.

— Тогава какво правим ние тук?

— Влизаме с взлом.

ГЛАВА 11

Линда караше, а Тим държеше на скута си отворената чантичка с пистолета в нея и говореше по телефона с Пит Санто.

Докато разговаряха, Пит влезе отново в базата данни на Пътното управление и каза:

— Всъщност колата, регистрирана на името на Кравет, не е на адреса в Анахайм, а в Санта Ана.

Тим повтаряше на глас адреса и го записваше на листа с копието от шофьорската книжка на Кравет.

— И този адрес е също тъй фалшив както другият.

— Готов ли си да ме посветиш в тази история? — попита Пит.

— Не се отнася за нещо, станало в твоя полицейски район.

— Аз се изживявам като детектив на света.

— Няма убити — каза Тим и добави наум все още.

— Не забравяй, че аз съм в отдела за кражби и убийства.

— Единственият откраднат предмет е чаша за кафе с дръжка във формата на папагал.

Линда се намръщи.

— Аз си обичах тази чаша.

— Какво каза тя? — попита Пит.

— Каза, че си обичала тази чаша.

— Искаш да ме накараш да повярвам, че става дума просто за една открадната чаша за кафе?

— И пай с крем нишесте.

— Беше останала само половината от пая — намеси се Линда.

— Какво каза тя? — попита Пит от другата страна.

— Каза, че била останала само половината от пая.

— Но това не го прави по-приемливо — обади се пак Линда.

— Тя каза — предаде Тим, — че това, че било половината, не го правело по-приемливо.

— Не е въпросът само в стойността на продуктите — продължи тя.

— Не бил въпросът в стойността на продуктите — повтори Тим за Пит.

— Той открадна и труда ми, както и чувството ми за сигурност.

— Той е откраднал и труда ѝ, както и чувството ѝ за сигурност.

— Значи искате да ме накарате да повярвам, че става дума просто за една открадната чаша за кафе и половин пай?

— Не. Става дума за нещо съвсем друго. Чашата и паят са само съпътстващи престъпления.

— Какво е съвсем другото нещо?

— Не мога да говоря за това. Слушай, можеш ли да провериш дали Кравет има друга шофьорска книжка под друго име?

— Какво име?

— Не знам. Но щом адресът в Анахайм се окаже фалшив, не е изключено и името да е фалшиво. Възможно ли е да пуснеш снимката на Кравет в архивата на пътното да видиш дали не се повтаря в други книжки?

— Забравяш ли, че сме в Калифорния, бате? Пътното не може да се оправи с чистотата на обществените си кенефи.

— Понякога се чудя — отвърна Тим, — дали ако „Невероятният Хълк“^[1] беше имал малко по-голям успех по телевизията и беше продължил още няколко години, Лу Фериньо нямаше да ни стане губернатор. Ех, че хубаво би било!

— Мисля, че бих имал доверие на Лу Фериньо — съгласи се Пит. Тим предаде на Линда:

— Казва, че би имал доверие на Лу Фериньо.

— И аз също — откликна тя. — У него има много скромност.

— Тя казва, че Лу Фериньо бил скромнен.

Пит отвърна:

— Навярно защото е трябвало да преодолее частична загуба на слуха и говорен дефект, за да стане актьор.

— Ако Лу Фериньо беше губернатор, нашият щат нямаше да е банкрутирал, кенефите на Пътното управление щяха да са чисти и ти би могъл да направиш електронно търсене по снимка. Но тъй като той не е губернатор, имаш ли друг начин да издириш дали Кравет притежава друга шофьорска книжка под друго име?

— Обмислях този момент, докато си говорехме за Фериньо — каза Пит.

— Браво.

— И също така чесах Зоуи по ушите както тя обича.

— Тъчеш на много станове значи.

— Има нещо, което мога да опитам. Може да сработи. Дръж си телефона зареден и чакай да ти се обадя.

— Тъй вярно, светецо.

След като Тим затвори, Линда попита:

— Защо „свитец“?

— Санто означава светец. Затова понякога ние го наричаме така.

— Кой сте вие?

— Ние, момчетата — сви рамене Тим.

Докато Тим говореше по телефона, Линда беше взела курс към Света Ана. Бяха на десет минути път от адреса, където, според данните на Пътното управление можеше да бъде намерен шевролетът, регистриран на името на Кравет.

— Вие със Санто — отбеляза тя — сте свързани от нещо в миналото.

— Познаваме се от много дълго време.

— Не само това, преживели сте нещо заедно.

— Не са студентски години. И двамата не сме били студенти.

— Не мислех за студентски години.

— Не е експеримент за хомосексуална връзка.

— В това съм абсолютно сигурна. — Тя спря на червен светофар и обърна зелените си анализиращи очи към него.

— Ох, пак започваш с тия номера.

— Какви номера?

— Очите, погледът. Когато започнеш да разрязваш някого с този поглед, би трябвало да имаш лекар до себе си да зашие раната.

— Ранен ли се чувстваш?

— Не смъртоносно.

Светофарът продължаваше да стои на червено. Тя продължаваше да го гледа втренчено.

— Добре де, ще ти кажа. Двамата с Пит веднъж отидохме на концерт на Питър, Пол и Мери. Беше истински ад. Двамата преживяхме този ад.

— Ако не ви харесват Питър, Пол и Мери, защо отидохте на концерта им?

— Светецът ходеше с едно момиче, Барбара Елън, което си падаше по ретро фолк.

— А ти с кого ходеше?

— Бях излязъл с братовчедка й. Само за тази вечер. Беше истински ад. Те изпяха „Пъф, магическият дракон“, и „Майкъл, докарай лодката на брега“, и „Лимонено дърво“, и „Том Дули“, нямаше край! Имахме късмет, че се измъкнахме оттам, преди да полудеем.

— Не знаех, че Питър, Пол и Мери още пеят. Не знаех дори, че са още живи.

— Това бяха имитатори на Питър, Пол и Мери. Нали знаеш, нещо като битълсманята. — Той провери пак светофара. — На човек може да му ръждяса колата, докато чака на този светофар.

— Как се казваше?

— Кой?

— Братовчедката, с която си излязъл.

— Тя не беше моя братовчедка. Беше братовчедка на Барбара Елън.

— Е, кажи как се казваше де — настоя тя.

— Сузана.

— От Алабама ли беше дошла, с банджо на коляно?

— Разказвам ти какво се случи, защото ме попита.

— Трябва да е било така. Не би могъл да го измислиш.

— Много шантаво, нали?

— Искях да кажа, че ти никога не си измисляш.

— Е, вече знаеш — това, което ни свързва с Пит, е онази адска вечер. Те изпяха „Да бях имал чук“ два пъти. — Той посочи към светофара. — Зелено е.

Като премина след пресечката, тя обяви:

— Нещо ви свързва и то не е само Питър, Пол и Мери манията.

Той реши да премине в атака:

— А ти с какво си изкарваш хляба, освен че работиш от къщи?

— Писателка съм.

— Какво пишеш?

— Книги.

— Какви книги?

— Мъчителни книги. Потискащи, гадни, преливащи от емоции книга.

— Идеално четиво за плажа. Издадени ли са?

— За съжаление да. И критиците ги хвалят.

— Ще мога ли да позная заглавията им?

— Не.

— Нека да пробвам.

— Не. Ще престана да ги пиша, особено ако ме убият, но дори да не ме убият, ще почна да пиша друго.

— Какво друго?

— Нещо, което да не кипи от гняв. Нещо, от чиито изречения да не капе отрова.

— Сложи го на корицата. „От изреченията не капе отрова“. Купувам такава книга начаса. Как пишеш — под името Линда Пакит или под псевдоним?

— Не ми се говори повече на тази тема.

— За какво искаш да говорим?

— За нищо.

— Аз не ти оставих въпросите без отговор по този начин.

Тя го погледна косо и вдигна вежди.

Известно време те пропътувах в мълчание по улиците на квартал, където проститутките се обличаха само малко по-непровокативно от Бритни Спийрс, където алкохолиците седяха подпрени с гръб на стените, вместо да се разплъоскат по тротоарите: После навлязоха в по-западнала територия, където дори младите гангстери не се осмеляваха да излязат с модифицираните си коли и лъскавите модели на „Кадилак“.

Пред очите им се изнизаха черни от мръсотия едноетажни сгради и оградени дворни складове, гробища за коли, чиито съдържатели вероятно прикриваха истинската си дейност да разглобяват и продават на части крадени коли, спортен бар с боядисани в черно прозорци и с признаци на място, където боят с петли влизаше в понятието за спорт. Най-сетне Линда спря до тротоара пред незастроен парцел.

— Ако се съди по номерата на съседните къщи, това би трябвало да е адресът, на който е регистриран шевролетът.

Буренясалото парче земя бе оградено с верига.

— Сега какво ще правим? — попита тя.

— Хайде да отидем да хапнем нещо.

— Той каза, че ще ни открие по-бързо, отколкото си мислиш — припомни тя на Тим.

— Наемните убийци много обичат да се перчат с големи приказки.

— Виждам, че си голям специалист по наемните убийци.

— Те се държат така, сякаш искат да кажат: „Гледайте ме какъв голям лош вълк съм, как ще дойда сега да ви налапам.“ Ти каза, че не си яла. И аз не съм. Време е да вечеряме.

Тя докара колата до Тъстин, район обитаван от средната класа. Тук алкохолиците смучеха отровата си по баровете, където се чувстваха у дома си, а проститутките не се смятаха за упълномощени да се разхождат полуголи сред хората като естрадните звезди.

Кафенето не затваряше през нощта. Вътре миришеше на пържен бекон с пържени картофи и на хубаво кафе.

Те седнаха в сепаре до прозореца с изглед към паркинга, където стоеше фордът, потокът от коли по улицата след него и безмълвната смърт на луната, потъваща в пастта на внезапно нахлули облаци.

Тя си поръча печена питка с бекон и кашкавал и пържени картофи, както и сладкиш с масло за предястие, докато приготвят останалото.

Тим също поръча печена питка с бекон и кашкавал, само че с добавка на майонеза, и помоли картофите да са препържени, след което се обърна към Линда:

— Като те гледам каква си елегантна във фигурата, бях сигурен, че ще поръчаш салата.

— Да, да. Ще дъвча само люцерна и ще бъда много горда със себе си, когато утре някой терорист ме изпари с някоя атомна бомба.

— Мислиш ли, че в кафене като това ще имат люцерна?

— В наши дни люцерна има навсякъде. По-лесно е да я намериш, отколкото да хванеш венерическа болест.

Сервитьорката донесе сода с билков екстракт за Линда и кока-кола с черешов аромат за Тим.

Навън една кола се отби от пътя, мина покрай форда и спря в далечния край на паркинга.

— Тогава трябва да спортуваш. С какъв вид спорт се занимаваш?

— Играя си на черни мисли.

— Това сигурно изгаря много калории.

— Ако се задълбаеш в мисли за края на света, не е трудно да качиш пулса над сто и тридесет и да го задържиш там с часове.

Светлините на новодошлата кола на паркинга угаснаха. Никой обаче не излезе от нея.

Сладкишът с масло пристигна и Тим я наблюдаваше как го яде, и отпиваше от черешовата си кола. Ужасно му се искаше той да беше сладкиш с масло.

— Това прилича малко на любовна среща, нали? — проговори той.

— Ако това ти прилича на любовна среща — изсмя се тя, — твоят личен живот е по-мизерен и от моя.

— Нямам с какво да се гордея. Но ми е много приятно да вечерям така с момиче.

— Само не ми казвай, че това ти е номерът за сваляне на мацки. Да им пробутах изтъркания лаф: „Ела с мен веднага да се спасиш от сигурна смърт.“

Мина време и яденето, което си бяха поръчали, дойде, но от колата в далечния край на паркинга така и никой не слезе.

— Не е лесно да ходиш по срещи в наши дни. Искам да кажа да намериш подходяща партньорка. Всички искат да говорят само за състезания като „Американският идол“ или за упражнения за здраво тяло.

— А пък на мен не ми се слушат мъже да говорят за дизайнерски чорапи и нови прически.

— Нима мъжете говорят за такива неща? — удиви се той.

— И затова в кой салон си махат космите от гърдите. Когато най-сетне се наканят да ти налетят, имаш чувството, че се бориш да отблъснеш приятелката си.

Разстоянието и тъмнината не позволяваха на Тим да види кой седи в колата. Може би това бяха просто двойка нещастни партньори, дошли за късна вечеря, но отдали се на вечните си войни.

В заключение на приятния разговор и вкусната вечеря Тим рече:

— Ще ми трябва пистолетът ти.

— Ако нямаш пари, аз ще платя. Не е нужно да се измъкваме оттук със стрелба.

— Може да се наложи — настоя той.

— Имаш предвид белия шевролет на паркинга, нали?

— Явно е, че писателите са много наблюдателни! — възкликна учуден той.

— Нямам такива впечатления. Как ни е намерило това копеле? Да не би да ни е видял отнякъде, когато отидохме на незастроения парцел? И после да ни е проследил оттам?

— Не мога да видя номера. Може би това не е той, а някой друг в подобна на неговата кола.

— Да, да, може да са Питър, Пол и Мери.

— Искам да излезеш преди мен — помоли я Тим, — само че през задната врата, зад кухнята.

— И аз вината казвам това на края на срещите си.

— Задната врата излиза на малка уличка. Завий надясно и изтичай до пресечката. Аз ще те взема оттам.

— Защо и двамата да не си излезем през задната врата? Да зарежем твоето 4×4?

— Спукана ни е работата, ако тръгнем пеша. А ако откраднем кола, ще загазим два пъти повече.

— Значи ти смяташ да започнеш престрелка с него?

— Той не знае, че съм забелязал колата. Смята, че е останал анонимен. Ако аз се появя сам, той ще реши, че ти си в тоалетната и ще излезеш всеки момент.

— А какво ще направи, когато потеглиш без мен?

— Може да влезе да те потърси тук. Може да тръгне след мен. Не знам. Знам обаче, че ако излезем през предния вход заедно, той ще ни застреля и двамата.

Тя се замисли и задъвка долната си устна.

А Тим се хвана, че е зяпнал прекалено съсредоточено долната ѝ устна. Отмести очи, разбра, че тя беше забелязала погледа му, и каза:

— Ако искаш, аз ще ти помогна с дъвченето.

— Щом няма да стреляш по него, защо аз да не нося пистолета?

— Аз няма да започна пръв да стрелям. Но ако той открие огън, искам да имам и друго, с което да му отговоря, а не да хвърлям обувките си по него.

— Много съм привързана към това пистолетче.

— Обещавам, че няма да го счупя.

— Можеш ли да стреляш с пистолет?

— Не съм от тия, дето си скубят космите от гърдите.

Тя му подаде чантичката си през масата с неохота.

Тим я сложи на стола до себе си, огледа се да се увери, че никой от немногобройните клиенти или от персонала не го наблюдава, измъкна пистолета, повдигна хавайската си риза и го пъхна под колана.

Нейният поглед омекна и прие тържествения мъдър вид на морето и на него му се стори, че в този момент тя пое в дълбините си едно ново разбиране за него.

— Кафенето работи денонощно — отбеляза тя. — Можем да си седим тук, докато той си тръгне.

— Можем да се престорим, че него го няма, че е някой друг, който няма нищо общо с нас. Можем да си повтаряме това по целия път към вратата, да излезем и всичко да свърши. Мнозина биха постъпили така.

— Не и през 1939-а — промълви тя.

— Жалко, че твоят форд не е машина на времето.

— Ще се върна в онези времена... да послушам и погледам Джек Бени по радиото, Бени Гудман в Императорския салон на Уолдорф-Астория в Ню Йорк...

— Хитлер в Чехословакия, в Полша... — напомни ѝ той.

— Искам да се върна.

Сервитьорката ги попита дали желаят нещо друго. Тим помоли за сметката.

От шевролета все още не беше слязъл никой. Движението по улицата беше утихнало. Приливът на облаците беше угасил луната.

Когато сервитьорката донесе сметката, Тим беше приготвил парите да плати за консумацията и сервиза.

— Завий надясно по уличката — напомни той на Линда. — Изтичай до пресечката. Очаквай да се появи от главната улица.

Те напуснаха сепарето. Тя сложи ръка на рамото му и за момент той си помисли, че ще го целуне по бузата, но тя се обърна настрани.

Стиснат под колана, пистолетът студенееше на корема му.

---

[1] Американски филм с участието на популярния културист Лу Фериньо, който прави и успешна кариера на филмов актьор. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Когато Тим Кариър избути стъклената врата и излезе от кафенето, въздухът сякаш беше избягал от нощта и за него не оставаше живот в този вакуум.

По улицата палмите подсвиркваха и подрънкваха с трепета на свежия бриз в разрез с усещането за липса на въздух.

След задавеното първо вдишване последва второ, по-дълбоко, и той се оправи. Беше готов.

Беше се парализирал не защото се боеше от Кравет, но от ужас какво ще последва, след като свърши с Кравет. Той беше работил с години да се сдобие с достатъчно анонимност. Този път обаче тя можеше да му се изплъзне.

С престорено спокойствие, без да проявява интерес към далечния шевролет, той се отправи директно към форда. Вече зад волана, когато вътрешното осветление угасна, хвърли поглед към подозрителната кола.

От по-добрата позиция за наблюдение се виждаше, че вътре има мъж, но лицето представляваше само едно размазано петно. Твърде далече беше, за да различи някакви подробности, и не беше ясно дали това е човекът, на когото беше дал десет хиляди долара в бара.

Тим извади пистолета изпод колана и го сложи на седалката до себе си.

Запали колата, но не светна фаровете. Едва пълзейки, той се отправи към ресторанта, все едно възнамеряваше да вземе Линда от входа.

В задното огледало видя шофьорската врата на шевролета да се отваря и някакъв висок мъж да излиза.

Когато фордът стигна до ресторанта и започна да завива успоредно на него, човекът от шевролета се приближи. Главата му беше сведена, сякаш бе потънал в мисли.

Той излезе от сянката в осветената част на паркинга и се видя, че ръстът и силуетът му съответстват на физическите данни на убиеца.

Тим натисна спирачката, уж да чака Линда, но всъщност целейки да подмами врага да се отдалечи от шевролета, доколкото смееше. Ако прекалеше с изчакването, убиецът можеше изведнъж да хукне към форда и да го застреля зад волана.

На четиридесетина метра право напред беше изходът от паркинга. Тим изчака навярно с част от секундата по-дълго, отколкото трябваше, включи светлините, настъпи с все сила ускорителя и изхвърча към улицата.

Съдбата играе с фалшифицирани зарове и разбира се, движението по улицата изведнъж се сгъсти. Тройка автомобили, хвърчащи с превишена скорост, идваха към него.

В очакване на изстрел, взрив на стъкло и куршум в мозъка Тим продължи бягството. Вече излязъл на улицата, той осъзна, че загубата на инерция при десния завой ще засече поне един, ако не всичките приближаващи се автомобили.

Запищяха спирачки, засвириха клаксони, шишовете на фарове го набодоха с огън. Вместо да завие надясно, той профуча право през двете ленти, отиващи на изток.

Спирачките замлъкнаха, макар че клаксоните го прокългнаха още по-зловещо, и две коли и един камион го задминаха. Никой дори не докосна бронята на форда, но бурното им въздушно дихание го разклати.

Когато врхлетя в лентите, отиващи на запад, насрещното движение беше все още далеч, но се приближаваше бързо. Той зави на запад, погледна на юг и видя, че Кравет беше изтичал обратно в шевролета. Беше седнал зад волана и затваряше вратата.

Тим продължи да завива, излезе от лентите, водещи на запад, пресече жълтата линия в средата и потегли на изток, следвайки автомобилите, с които едва не бе се сблъскал.

Когато приближи до следващия по-голям кръстопът, той погледна в задното огледало, после в страничното и видя, че шевролетът излиза от паркинга на кафенето.

Презрял знака „стоп“, Тим сви рязко наляво, продължи само петнадесетина метра по тиха пресечка със стари двуетажни постройки, направи завой на 360 градуса и спря до тротоара. С лице към поширокия път, от който току-що бе излязъл, той остави моторът да работи и угаси светлините.

Грабна пистолета, отвори вратата, изскочи от колата на улицата и зае поза за стрелба, стиснал оръжието с две ръце.

Шевролетът, все още невидим, но явно на път, издаваше рева на много по-мощен мотор, отколкото би могло да се очаква, което потвърждаваше подозрението, че е бил модифициран за преследвания и независимо от документите на Пътното управление, си беше свръхмощна полицейска кола.

Изад ъгъла изгря светлината на фарове и миг след това шевролетът зави в пресечката.

Застанал в упор, рискувайки да бъде прегазен, Тим стреля три пъти, като се целеше не в предното стъкло, не в прозореца на шофьора, а в предното колело и след като колата го подмина — още два пъти в задното. Той видя, че предната гума падна и се обели, а май и задната беше засегната.

Учуден, явно беше очаквал да стрелят по него, а не по колелата, шофьорът загуби контрол. Колата се покатери на тротоара, удари се в пожарен кран и се извъртя, след което се заби в дървена ограда сред фонтан от трески и порой от размахани клонки на рози.

От срязаната тръба на пожарния кран избликна гейзер, масивна струя вода, която се възвиси на десет метра към нощното небе.

Шевролетът спря на тревата в двора и Тим се запита дали да не отиде и да отвори шофьорската врата. Кравет можеше да бъде замаян и объркан за момент. Имаше шанс да го измъкне и да го отърве от всичките му оръжия, преди да успее да ги употреби.

Тим не искаше да убива Кравет. Трябваше да разбере кой го наема. За Линда нямаше да има никаква сигурност, докато не откриеха кой е човекът, който беше сложил парите на бара.

С голи заплахи не би могъл да пречупи самообладанието на корумпиран полицаи, който си допълва дохода с убийства по поръчка. Но ако горещото дуло на пистолета напънеше до скъсване ноздрата на негодия и ако инстинктът му проработеше при срещата на погледите им и му помогнеше да оцени правилно нивото на агресия у противника, можеше и да се стигне дотам да изплюе името. В края на краищата за него честта не беше важна.

Шевролетът бе едва спрял пред къщата, когато външното ѝ осветление се запали и един брадат мъж с бирено шкембе излезе от входната врата.

Водата бликаше мощно към небето под голямо налягане и се срутваше обратно на паважа е такъв трясък, че би заглушила дори воя на полицейска сирена чак до приближаването ѝ на метри от тях.

Тим се втурна през пенещия се потоп към форда.

Остави пистолета на седалката до шофьора. Според Линда в пълнителя му имаше място за осем патрона. Той беше изстрелял пет.

За успешното осъществяване на всяка стратегия се искаше не само смелост, но и пресметливост и икономия в действията.

Когато стигна с колата до пресечката, Тим видя, че шевролетът се опитваше да излезе на заден ход от двора. Задните колела хвърляха буци пръст, кал и бели листенца от рози и колата буксуваше.

Шевролетът имаше поне една унищожена гума и кой знае колко още щети и не беше в състояние да участва в успешна гонитба.

В допълнение към пресметливостта и икономията на действията мъдрият човек е научен и да очаква неочакваното. Вместо да продължи право на юг, където го чакаше Линда, и да се изложи пред погледа на Кравет, Тим зави наляво. Включи фаровете, премина бързо покрай две кръстовища и чак след като чупката в пътя го скри от очите на преследвача, зави надясно.

Той следеше какво става в задното огледало и беше нащрек, но съзнанието му го връщаше постоянно към стрелбата, към петте изстрела.

Пистолетът имаше мек двойнодействащ спусък, на който му бе достатъчен натиск от 3–4 килограма, за да се задейства.

Натягането на възвратната пружина трябва да беше около 8 килограма, достатъчно за стандартни патрони.

Оръжието беше легнало много удобно в ръката му.

Не знаеше какво да мисли за това.

Опитваше се да си внуши, че не всяко оръжие би му послужило така добре, че заслугата бе изцяло на този чудесен компактен пистолет, но той знаеше, че се самозалъгва.

ГЛАВА 13

На път към задния изход на кафенето Линда хвърли само един поглед назад и видя, че предната врата се затвори след Тим, който изчезна в нощта.

Макар че го познаваше едва от няколко часа, при мисълта, че може повече никога да не го види, дъхът ѝ секна.

Той беше решил да ѝ помогне, вместо да я остави на вълците. Нямаше никаква причина да подозира, че ще изчезне от живота ѝ също тъй неочаквано, както беше се появил.

Никаква причина, с изключение на опита. Рано или късно всички си тръгваха. Или пропадаха през дупка в пода. Или бяха повлечени насила в дупката и пиццейки в безсилието си да се задържат на повърхността, изчезваха.

Ако има достатъчно време, човек може да си внуши, че самотата е хубаво нещо — уединение, създаващо идеалните условия за размисъл и дори за свобода.

С такова убеждение би било глупаво да отвори вратата и да допусне, когато и да било до себе си, не може да го допусне изцяло. Защо да рискува трудно постигнатото равновесие, спокойствието наречено мир?

Не смяташе, че той ще се остави да бъде застрелян, не тук тази вечер, не когато беше заел отбранителна поза. Нещо в него подсказваше, че той знае какво прави, че не би било лесно да го убият.

Въпреки това беше подготвена за възможността да отиде до края на уличката и там да чака и чака и никога да не го види повече.

Стигна до вратата на кухнята и тя се отвори към нея. Появи се сервитьорка, носеща с една ръка поднос, отрупан с пълни чинии.

— Тук е кухнята, мила — обясни тя на Линда. — Само за персонала.

— Извинявам се. Търсех тоалетната.

— Ей там — посочи сервитьорката една врата надясно.

Линда влезе в тоалетната, която миришеше на боров дезинфектант и мокри книжни салфетки. Изчака за малко, излезе и

влезе в кухнята, където миришеше значително по-приятно.

Покрай низ от фурни, котлони, фритюрници с врящо олио, хвърляйки усмивка на един от готвачите на аламинути, кимвайки на друг, тя премина през две трети от кухнята, преди един мъжага с провиснали месести части на ушите да изникне иззад висока стойка с продукти и за малко да се сблъска с нея.

Тя нямаше да забележи размера на месестите части на ушите му, ако той не носеше халкички на тях със сребърна розичка на лявата и рубинче на дясната.

Инак приличаше на културист, побъркан по сапуна и интимно запознат до най-малката подробност с всички филми на Куентин Тарантино: един мускулист, чисто измит нафукан пръдльо. На бялата му риза беше закачена значка с надпис: ДЕНИС ДЖОЛИ / УПРАВИТЕЛ ВЕЧЕРНА СМЯНА.

— Какво търсите тук? — попита той.

Тъй като беше преградил пътеката и не можеше да се промъкне покрай него, Линда отговори:

— Търся задната врата.

— Тук е разрешено само за персонала.

— Да, разбирам. Извинявам се, че влязох. Само да стигна до задната врата и веднага си излизам.

— Не мога да ви разреша това, госпожо. Ще трябва да напуснете кухнята.

Въпреки обичите и червената връзка той успяваше да си придаде вид на официално лице, облечено във власт.

— Тъкмо това искам да направя — увери го тя. — Искам да напусна кухнята през задната врата.

— Госпожо, ще трябва да напуснете оттам, откъдето дойдохте.

— Но задната врата е по-близо. Ако се върна там, откъдето дойдох, ще остана в кухнята по-дълго, отколкото, ако си изляза през задната врата.

Времето течеше и Тим навярно беше вече излязъл от паркинга. Ако Кравет не беше го последвал, а беше влязъл да търси нея, тя трябваше да е изчезнала.

— Ако нямате пари да си платите сметката, няма да го правим на въпрос — каза управителят.

— Моят приятел ще плати. Той мисли, че съм в тоалетната. Не искам да си тръгна с него. Искам да си тръгна сама.

Изтърканото до розово лице на Денис Джоли пребледня и мръсноводнистите му очи се изцъклиха тревожно.

— Той налита ли на бой? Не ми трябва да дойде разярен да те търси тук!

— Я се виж какви мускули имаш. Можеш да надвиеш всекиго.

— И дума да не става. Не ми трябва да се бия с никого.

Линда смени тактиката.

— Няма страшно, той не налита на бой. Той е просто едно влечуго. Дай му само да пуска ръце. Не искам да се кача в колата му пак. Пусни ме да си изляза от задната врата.

— Ако дойде да те търси и не те намери, ще си го изкара на нас. Ще трябва да се върнеш откъдето дойде.

— Ти имаш ли акъл? — възкликна тя.

— Е, голяма работа, че пускал ръце — отвърна Денис Джоли. — Щом не налита на бой, а само пуска ръце, нека те откара вкъщи, нека опипа туй-онуй, нека барне някоя цица, няма да ти стане нищо.

— Не е нищо.

Тя хвърли поглед назад към кухнята. Кравет го нямаше.

Ако не се измъкнеше бързо оттук, нямаше да успее да стигне до края на уличката, преди Тим да се появи.

— Не е нищо — повтори тя.

— Когато те закара вкъщи, тогава можеш да му отрежеш квитанцията и той няма да се разсърди на нас.

Тя пристъпи плътно до него, пхна лице близо до неговото, грабна колана му и в същата секунда измъкна края му от гайката...

— Ей!

... издърпа езика от дупката и после колана от токата.

Размахвайки безуспешно ръце към нея, той извика:

— Ей, какво по дяволите правиш! Стига! Престани!

Той се отдръпна, но тя пристъпи пак нападателно, намери края на ципа и отвори дюкяна на панталона му.

— Ей, спри, спри!

Линда продължи да се тика в лицето му, забивайки нокти в ръката му, за да му попречи да затвори ципа, докато той отстъпваше по тясната пътека.

— Какъв ти е проблемът! — изсъска тя и го напръска със слюнка, докато произнасяше „п“-то в „проблемът“. — Аз искам само да опипам туй-онуй. Ти какво, срамуваш ли се, Дени? Аз само ще си барна малко. Няма да ти стане нищо. Нищичко. Ще барна съвсем малко. Да не те е страх, че няма да мога да го намеря, Дени?

Вечерният управител се блъсна в една от масите за готвене, купчина чинии се срути на пода и се разби на парчета с громоленето на дебел, евтин порцелан.

Бутайки ръката на управителя, Линда се опитваше да бръкне в панталона му.

— Някой връзвал ли ти го е на фльонга, Дени? Сигурна съм, че страшно ще ти хареса. Дай да ти го вържа на фльонга.

Зачервен, запенен от възмущение, в панически опит да се оттегли, но възпрепятстван от раздутата си фигура, като огромен бик стиснат в тесния кръг на родеото, той се препъна и падна.

Линда не се поддаде на изкушението да удостои господин Джоли с един жизнерадостен ритник, а стъпи между разкрачените му крака, прескочи го и забърза към дъното на кухнята.

— Мръсна кучка! — изкрещя той с мутирация фалцет на пубертет.

В коридора имаше три врати и логиката подсказваше, че вратата на задната стена ще бъде изходът. Вместо това зад нея се намираше охладен килер.

Вратата на лявата стена водеше към малък претъпкан офис. Зад дясната пък се намираше склад за чистача с мивка.

Линда разбра, че е направила грешка, върна се при първата врата, отвори я широко и влезе в килера, който всъщност беше охладено входно антре. В далечния му край беше изходът към уличката зад кафенето.

Два големи контейнера за боклук стояха от двете страни на изхода. Те далеч не миришеха така апетитно както беконът, печените питки и сладкишът с масло.

Тук-таме по паважа се образуваха локвички от светлина от лампите, монтирани за безопасност над някои от вратите на сградите, но в по-голямата си част уличката сякаш минаваше през тъмнината на тунел и хвърляше предизвикателната ръкавица на неznайни заплахи.

Разтърсена от епизода в кухнята, тя измина бегом няколко метра, преди да осъзнае, че е тръгнала наляво, вместо надясно. Обърна се и се насочи към далечния край на уличката.

Минавайки покрай кухненския изход на кафенето, тя чу, че от близката пресечка зад нея да се приближава кола.

Контейнерите за боклук едва оставяха място за една кола да мине. Тя се отдръпна настрана, за да ѝ даде път.

Двигателят на колата издаваше странни чукащи и кашлящи звуци, но не той беше частта в най-лошото състояние.

Линда погледна назад и видя само един светец фар и полегналото наляво тяло на колата, защото едната или и двете гуми от страната на шофьора бяха гръмнали. Ленти от разкъсана гума се развяваха, стоманена джанта стържеше по асфалта, шасито се люлееше върху разтегнати пружини и нещо, навярно ауспухът, се тътреше по паважа и хвърляше рояци от искри, подобно на светулки, изпод пода.

Когато мина през кръга от светлина на една от входните лампи, Линда видя, че това е шевролетът.

Как Тим беше постигнал всичко това не беше ясно, но беше ясно, че той го бе направил. Той мислеше, че е довършил шевролета, но макар и осакатена и грохнала, старата кранта все още се държеше за живота.

Кравет беше разгадал плана им. Той се бе досетил, че тя е излязла от задния изход на кафенето, и беше дошъл за нея.

Понечи да се върне вътре, но вратата се отвори и тя видя Денис Джоли, чийто дебел врат се бе издул още повече от възмущение, а от големите месести части на ушите му бляскаха мъничките бижута.

Ако се опиташе да се върне в ресторанта, той щеше да ѝ препречи пътя, а можеше да ѝ попречи дори тук, като влезе в разпра с нея.

— Ако те види — предупреди го тя, — ще ти пръсне черепа.

Тонът ѝ, както и загрижеността на Джоли за собствената му кожа и адският тропот на шевролета, убедиха вечерния управител да се скрие миг след като се показва.

Подобно на сивия кон от Апокалипсиса^[1] колата изрева и се хвърли напред с взрив от искри и Линда побягна.

[1] Според Откровение (6:7, 8) смъртта върхлита, яздеца на „сив кон“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

С чанта, закачена през рамо и притисната под дясната мишница, Линда тичаше и движеше напред-назад лявата си ръка, за да си помага.

Не би било възможно да надбяга кола в добро състояние. Може би имаше шанс срещу осакатения шевролет. В крайна сметка нямаше избор.

Дали да не опита да отвори задната врата на някоя от сградите по уличката? Повечето от тях бяха магазини. Офиси. Ето един магазин за химическо чистене. Тук пък салон за маникюр. Затворени по това време. Но имаше и ресторант, и няколко бара, които продължаваха да работят между десет и единадесет.

Ако кривнеше към пълно с хора място, Кравет нямаше да я последва, нямаше да изтрепе всички в заведението само за да убие нея. Прекалено рисковано би било. Барманът би могъл да е въоръжен. Някой от посетителите би могъл да е въоръжен. Камерите за наблюдение биха могли да запишат сцената. Кравет би изчакал.

Ако спреше обаче и вратата се окажеше заключена, това би било краят. Шевролетът бе по петите ѝ. Нямаше място за грешки. Колата ще я смачка, ще я размаже на стената.

Ако се съдеше по шума, шевролетът я застигаше. Тя беше започнала с тридесетинаметрова преднина, а сега нямаше и двадесет.

До южния край на уличката оставаше ужасно дълъг спринт, а нейните крака бяха натежали и вдървени. Не биваше да изяжда питката с бекон и кашкавал.

Тя стъпи на някаква празна консерва, която се залепи за подметката ѝ за крачка, две, три, спъвайки крачката ѝ, после се откачи и се изтъркаля шумно настрани.

Зад гърба ѝ какофонията на разпадащия се шевролет набъбваше и тя очакваше да усети тласък на смачканата предна броня върху краката си. Когато изглеждаше, че шумът се е усилил до крайност, изведнъж се вдигна врява до небесата от пронизителните писъци на стържещ метал. Изглежда, колата беше халосала контейнер за боклук.

Сякаш понесени на вълната на звука, краката ѝ олекнаха и литнаха.

Колкото и силен да бе, звукът се бе отдалечил и тя осъзна, че макар да бе я парнал драконовият дъх от пушещо масло на прегрелия двигател, повече не го усещаше.

Набра смелост да погледне през рамо, докато тичаше, и видя, че шевролетът се беше блъснал в един от контейнерите за боклук и се беше закачил за него. Кравет се опита да изфорсира колата, за да се откачи, но металните колела на голямата кофа издълбаха ями в асфалта. Колата продължи да я влочи покрай сградата, капакът ѝ заигра нагоре-надолу като пастта на крокодил, от търбуха ѝ изригна недосмлян боклук, а страната ѝ изкърти струя от гипсова мазилка от стената и рамката на вратата.

Набрала преднина, Линда се чувстваше във все по-голяма безопасност с всяка крачка или поне така си казваше. Излизайки от уличката, тя едва не връхлетя под колелата на кола в първата лента, отиваща на запад.

Погледна на изток, петимна да съзре форда, но той не беше сред малкото коли, идещи отсреща.

От уличката зад гърба ѝ бам-бум-трясъкът на разпада изведнъж утихна. Кравет се бе отказал да шофира.

Щеше да се появи сега на крака. Щеше да е въоръжен. Щеше да я застреля в гърба.

Стъпвайки близо до тротоара, Линда побягна на изток, надявайки се, че фордът ще се появи пред очите ѝ.

ГЛАВА 15

Крейт щеше за една бройка да я смаже, ама пустата му кофа за боклук.

Един по-незначителен човек, чиито чувства не са изящно балансирани от разума, би се поддал на изблика на ярост. В порив на безразсъдство той би стрелял по жената през предното стъкло, въпреки че ъгълът и разстоянието даваха много малка надежда за смъртоносен удар.

Дори да допуснем, че Крейт не беше създаден специално за тази работа, не можеше да се отрече, че той бе паднал на мястото си също тъй естествено както жълдът пада от дървото на земята под него. Никой по-незначителен човек не би могъл да има неговия успех в работата и той бе убеден, че не съществува равен в това отношение.

Нещо повече, в някои моменти той се чудеше дали изобщо беше човек, защото, да си кажем правичката, като се основаваме изцяло на рационалния анализ и логиката, прилагайки честни и искрени стандарти за оценка, той беше нещо по-различно от човек, той превъзхождаше всички.

Само че сега не беше един от тези моменти.

Когато колата престана да се движи, той въртна ключа, но моторът не угасна. Колкото и да бе странно, само тази част от електрическата система се беше повредила.

Изпод колата се надигна задушливата миризма на разлят бензин. Без съмнение работещият мотор или някоя жица на късо щяха да се наговорят по някакъв начин да запалят шевролета.

Той въздъхна от раздразнение, че вселената бе устроена така, че понякога да осуetyа намеренията му. Какво да се прави, никой не му беше обещал рози и карамфили без бодили, а тъкмо обратното.

Заради закачената за колата кофа за боклук Крейт не можеше да излезе от шофьорската врата. Когато се премести на другата седалка, вратата от тази страна се оказа заклещена, навярно рамката се беше изкривила.

Би могъл да се прехвърли на задната седалка и да опита вратата там, но той имаше достатъчно опит, за да познае кога космическите сили са му раздали лоши карти. И тази врата щеше да се окаже повредена и междувременно колата щеше да е пламнала, което щеше да се види смешно и забавно на някои, но щеше да послужи като явна пречка за изпълнението на мисията му.

Той извади своя СИГ П245 и стреля три пъти в предното стъкло, което се разпука и разтопи като кора от лед. Оръжието беше заредено с патрони с калибър 11 мм, така че дори на разстояние до края на уличката, ако уцелеше някой минаващ сводник или млада майка, или поп, каквото му паднеше според късмета, щеше да им отнесе главата.

Прибра пистолета обратно в кобура, внимавайки да не нарани ръцете си, защото бяха жизненоважни за работата му, изсука се покрай контролното табло и се стовари върху капака на шевролета, с каквото достойнство можа да събере.

Жената беше стигнала до ъгъла и беше завила наляво или надясно извън кръга на полезрението му.

Крейт тръгна по следите ѝ с широки и бързи крачки, но не се затича. Гонитба, в която се налага да се затичаш, е най-вероятно вече загубена.

А и човек, когато тича, няма вид на владеещ положението. Той дори може да създаде впечатление, че е обзет от паника.

Впечатленията не са реалност, но често могат да послужат за убедителна алтернатива. Човек в повечето случаи е в състояние да контролира впечатленията, които създава, но фактите са си факти.

Когато фактите се окажат прекалено сурови, човек може да изкове една жизнерадостна версия на ситуацията и да покрие фактите все едно е покрил изхабена стара машина за препичане на хляб под плетена калъфка с образа на котенца по нея.

Външният вид на нещата беше валутата, с която се боравеше в професията на Крейт.

Крачейки бързо, но без да тича, с култивираната си усмивка на лице, той стигна до ъгъла и стъпи на тротоара на голямата улица. Огледа се надясно, после наляво и видя форда спрял под ъгъл до тротоара и жената да се качва в него.

От тринадесетина метра с този пистолет той можеше да уцели поне номерата на мишената в стрелбището и всички попадения щяха

да бъдат събрани около една точка.

Фордът се намираше най-малко на 27–32 метра и той закрачи на изток по тротоара, за да се приближи до целта.

Пълнителят на пистолета му беше шестзаряден. Бяха му останали три патрона вътре и нямаше други.

Тъй като първоначално плановете бяха убийството да се представи като завършек на жестоко сексуално нападение, той не беше се канил да я застреля. Не беше сметнал за необходимо да се запаси добре е патрони.

Ситуацията се беше променила.

Вече му оставаха едва осемнадесет метра, когато те го забелязаха. Фордът тръгна назад, изви към платното и зафуча заднешком на изток.

Ако зад Кариър се бяха появили автомобили, пътуващи на запад, той щеше да се сблъска с тях или поне щеше да се забави катастрофално. Но тази нощ колелото на космическите сили се въртеше в негова полза и той се придвижи безпрепятствено до пресечката, завъртя се около опашката си и литна на юг по пресечката извън обхвата на полезрението му.

Дори и този обрат не накара Крейт да изръмжи от ярост или да изругае. Въпреки разочарованието той продължи да се усмихва, прибра пистолета в кобура още веднъж и не престана да крачи по тротоара, макар и не тъй бързо както преди.

Колкото и да беше различен от хората и да ги превъзхождаше, както много често бе доказвано през други дни, все пак на него му се полагаше достойно място в този жалък свят. Всъщност той заемаше възвишено положение. Нещо като престолонаследник под прикритие.

Бидейки върховен владетел на земния свят, негов дълг беше да се държи както подобава на ранга му, с нужната благовъзпитаност, с добрия вкус, благородството и мълчаливата увереност, внушаващи непрестанно чувството за мощ и неумолима целенасоченост.

Той смени посоката на юг и премина от другата страна на пресечката. Не се канеше да преследва форда пеша, а да се отдалечи възможно най-много от уличката, където шевролетът гореше като катран в ада.

Когато полицията намереше колата, можеше да обиколят района и да се огледат за подозрителни пешеходци. Макар че имаше имунитет

спрямо пълномощията им, Крейт предпочиташе да не си усложнява положението чрез вземания-давания с тях.

От изток долетя воят на сирени.

Без да се затича, той никога нямаше да се затича, Крейт ускори темпо, крачейки с мълчалива увереност. С повдигната брадичка, изпънати рамене и изпъчени гърди той продължи да се движи със стойката на принц, излязъл на вечерна разходка за добро здраве, и единственото, което му липсваше за пълна прилика, беше бастун със сребърна дръжка и света от придворни.

Той извървя почти цялото разстояние до ъгъла, докато воят на сирените се усилваше и приближаваше, и после до следващия ъгъл, докато заглъхна.

В един момент се намери в квартал с прилични двуетажни постройки. На фона на приятната южна калифорнийска нощ викторианските пищни дърворезби, комините с подредба на тухлите, прилична на плетена кошница, и стръмните покриви с фронтони изглеждаха не на мястото си и не във времето си.

Крейт спря под цъфналите клони на една джакаранда. На пътеката към къщата зад дървото бяха разхвърляни четири броя от местния вестник, увити в прозрачен, устойчив на капризите на времето полиетилен.

Обикновено, когато някой замине на почивка и забрави да помоли да не му носят вестници, съседите прибират пратките, за да не разберат крадците, че има лесна плячка. Фактът, че това не беше станало тук, говореше, че обитателите на този дом не бяха живели тук достатъчно дълго, за да влязат във връзки на взаимопомощ със съседите си, или че не се погаждаха с тях.

И в двата случая къщата предлагаше убежище, в което Крейт можеше да се освежи и да уреди да му изпратят наново всичко, от което се нуждаеше. Домът му беше необходим само за няколко часа и вероятността собствениците да се върнат в този кратък интервал беше малка.

А ако се върнеха, той щеше да ги оправи.

Събра вестниците и ги занесе на площадката пред входа.

Решетъчни панели, обвити с цъфтящ през нощта жасмин, закриваха входа от съседските погледи. Ароматът на цветчетата беше

прекалено наситен за човек с неговия вкус към семплото, но завесата на зеленината му беше добре дошла.

Под светлината на джобно фенерче той огледа един от стъклените панели на входната врата. Никъде нямаше магнитна лента за алармена система.

От един кобур, по-малък от този за пистолета му, той извади уред за отваряне на ключалки марка ЛокЕйд, който се продава само на органите на закона.

Ако му се наложеше да избира без кое да тръгне — пистолета или ЛокЕйда, той щеше да се откаже от оръжието без никакво колебание. За по-малко от минута, че дори и по-бързо, ЛокЕйдът можеше да избута всичките езици на многоточково заключване и да отвори и най-надеждния касов механизъм.

А пистолетът далеч не беше единственото средство, с което можеше да изпълни задачата си. Той можеше да убие с какво ли не, включително и с набор от битови предмети, които повечето хора не биха се сетили да използват като оръжие. Не на последно място сред тях бяха стоманената пружина в поставката за рулото тоалетна хартия и разбира се, голите му ръце.

ЛокЕйдът обаче не само го улесняваше в работата, но и му даваше достъп навсякъде, осигуряваше му абсолютните права и власт на античните владетели преди появата на парламентите, когато никоя врата в кралството не би могла да бъде затворена пред Негово Величество.

Той изпитваше същите нежни чувства към своя ЛокЕйд, каквито един по-незначителен човек би могъл да изпитва към милата си стара майка или към децата си.

Крейт нямаше спомени за майка. Ако бе имал майка, тя трябва да беше умряла, но на него по му се вярваше, че в допълнение към всичко останало, по което той се различаваше от хората и ги превъзхождаше, идването му на този свят може да беше станало по по-различен път от този, следван от всички останали.

Нямаше представа какъв би могъл да бъде този специален път, ако не беше майка. Не беше си губил времето да размишлява над това, защото в края на краищата той не беше нито биолог, нито теолог.

Що се отнася до децата, той ги намираще за неразбираеми, скучни, брътвещи безсмислици, тотално необясними създания.

Възрастните хабяха страшно много време за отглеждането на децата, в социалните услуги се хвърляха ужасни суми за тях, независимо от това, че те бяха малки, слаби и невежи и нямаха нищо, което да дадат на обществото в замяна.

Крейт не пазеше спомени и от детството си. Най-искрено му се щеше да се надява, че не бе имал детство, защото му беше отвратително да си представя как един малък Крейт с въшки в главата и лаеща кашлица си играе с пластмасови камиончета на пясъка, а в устата му липсват три зъба и от носа му виси сопол.

След като отключи двойния секрет, той влезе в къщата, заслуша се за миг в пустотата и после извика:

— Ехо, има ли някой тук?

Изчака малко и след като не получи отговор, затвори вратата зад себе си и запали няколко лампи в хола.

Обстановката беше прекалено натруфена за неговия вкус и прекалено женска. Неговото предпочитание към семплото беше така силно, че би живял щастливо като монах в най-спартанския възможен манастир, само дето на монасите не им разрешават да убиват хора.

Преди да реши окончателно дали да остане в този дом, Крейт обходи хола, прокарвайки пръсти по горните повърхности на рамките на вратите и високите мебели, и установи с удоволствие, че тези места бяха еднакво чисти с останалите, които се виждаха лесно.

Когато огледа възглавниците на дивана и тапицерията на креслата за петна от мазна коса и пот, не откри нищо. Нямахше нито едно петно и от храна или напитка.

Той освети с фенерчето под дивана и под бюфета. И тук нямаше вълма от прахоляк.

Като се убеди, че собствениците поддържат чистота в дома, отговаряща на неговите високи стандарти, Крейт се отпусна на дивана и вдигна крака на масичката.

Изпрати закодирано съобщение с кратко обяснение за станалото и поръча нова кола, значително количество боеприпаси и няколко джаджи, последна дума на техниката, които можеха да му дойдат добре за тази усложнена задача.

Посочи адреса, на който се беше устроил за момента, и поиска да го уведомят по кое време да очаква доставката веднага щом са в състояние да направят нужните изчисления.

После се съблече по долно бельо и отнесе връхните си дрехи в кухнята.

ГЛАВА 16

Тим караше под схлупващото се небе и бавно усилващия се вятър на нощта, без да има крайна цел, макар че докато криволичеше от улица на улица, избягвайки магистралите, постепенно се насочи на юг към крайбрежието.

Без да проявява и следа от тревога, Линда му разказа за Денис Джоли и големите месести части на ушите му, разрухата на шевролета и нуждата си от тоалетна.

Спряха на бензиностанция, напълниха резервоара с бензин и отидоха до тоалетната. В съседното магазинче той купи пакет ванилови бонбони против киселини.

Тим имаше нужда от тях за стомаха си, но Линда отказа. Непоклатимото ѝ спокойствие продължаваше да го удивлява.

Когато потеглиха отново, той ѝ разказа за шевролета, за пожарния кран, за дървената ограда и ненавременната поява на брататия мъж с биреното шкембе.

— Значи ти стреля в гумите му и ги проби? — попита тя.

— Една от гумите, а може и две.

— Право на улицата, пред всички?

— Както беше тръгнало, нямаше време да слагам бариери и да изолирам мястото.

— Невероятно.

— Не е така. Знаеш ли на колко места на тази планета стрелбата по улиците е по-честа от карането на коли?

— Как става така, че един обикновен зидар изведнъж се изпълва с решимост да се изпречи на пътя на кола, карана от наемен убиец, и да ѝ пробие гумите с куршуми?

— Аз не съм обикновен зидар, аз съм отличен зидар.

— Ти определено си някой, само не знам кой — каза тя и извади пълнителя от пистолета, който той бе взел на заем.

— Значи членуваме в един и същи клуб — отвърна той. — Кажете ми заглавието на една от книгите си.

— „Отчаяние“.

— Това заглавие на твоя книга ли е?
— Да.
— Кажй още някое.
— „Ракът — този неумолим бич“.
— Още някое.
— „Обезнадеждените и мъртвите“.
— Ще позная ли, ако кажа, че не са попаднали в списъка на бестселърите?
— Да, но все пак се продаваха не зле. Не ми липсва аудитория.
— Какъв е процентът на самоубийците сред нея? Нещо тук не ми е ясно. Ти казваш, че пишеш мъчителни книги, гадни, преливащи от емоции книги. Но като те погледне човек, никак не приличаш на клиничен случай.
Зареждайки пълнителя с нови 9-милиметрови патрони от чантичката си, Линда каза:
— Не, не страдам от депресия. Аз просто си мислех, че би трябвало да страдам.
— Защо мислеше така?
— Заради тумбата от университета. Те всички са побъркани на тема края на света. А също и заради нещата, които се случиха.
— Какви неща?
Вместо да даде обяснение, тя продължи:
— За много дълъг период бях изпълнена с толкова гняв и отрова, че не ми оставаше място за депресия.
— Тогава би трябвало да пишеш гневни книги.
— Да, имаше и малко гняв в тях, но преобладаваха чувствата — болезнени терзания, окаяност и загняваща скръб.
— Радвам се, че не сме се срещнали по тези времена. За какво си тъгувала?
— Не ме питай, карай.
Той продължи да кара, но все пак попита:
— Сега, като няма повече да пишеш книги за болезнени терзания, окаяност и загняваща скръб, за какво ще пишеш?
— Не знам. Не съм измислила още. Може би за един зидар, който си загубва разсъдъка по време на концерт на Питър, Пол и Мери.
Телефонът на Тим иззвъня. Той се поколеба дали да отговори, мислейки, че може да е Кравет.

Всъщност беше Пит Санто.

— Хей, вратарю. Ти си се забъркал в някаква мътна и кървава.

— Не ми викай „вратар“. Какво е мътно и кърваво?

— Нали знаеш, че хората, които действат под много чужди имена, често запазват същите първи букви за малкото име и фамилията си?

Тим свърна към тротоара в жилищния квартал, през който минаваха, и спря:

— Е, и?

— Ами аз взех, че сложих в търсачката на Пътното профил с малко име започващо с „Р“ и фамилно започващо с „К“. Останалите данни сложих както са в книжката на Кравет — мъж, кестенява коса, кафяви очи, метър и осемдесет и два, дата на раждане.

— И какви бяха резултатите?

— Двадесет и няколко попадения. Девет от тях в целта. Снимката е на същия човек, твоя човек със смразяващата усмивчица. Робърт Крейн, Реджиналд Конрад, Ръсел Керингтън...

— Мислиш ли, че някое от тях може да му е истинското име?

— Ще ги прекарам всичките през базите данни на местните, щатските и националните органи на закона да видим дали някой няма да се окаже с карта на полицаи. Този тип трябва да има нещо общо с полицията.

— Защо?

— Тук започва странната част. Според информацията на Пътното тези книжки са издадени от девет различни офиса на девет места в щата. И всичките имат една и съща снимка, не девет различни снимки.

Докато Тим размишляваше над този факт, Линда се обърна назад и се загледа през прозореца, сякаш се страхуваше, че когато спрат да се движат, стават по-лесни за намиране.

— Значи той има връзка в Пътното — заключи Тим.

— Когато на обикновения дребен мошеник — допълни Пит — му потрябва да действа под чуждо име, той не отива в Пътното, а си купува книжка от фалшификатор. Тя му върши работа за много неща, но не за всичко. Да кажем, че го спрат заради превишена скорост. Ако полицаят, който се кани да го глоби, реши да провери дали е имал предишни нарушения, няма да намери нужния файл. Фалшификатът няма корени.

— А деветте книжки имат корени? Те ще издържат проверката?

— Ще я издържат и ще изпеят „Боже, благослови Америка“. Та той или има връзка в Пътното, или има начин да им бъзика базата.

— Как да я бъзика?

— Може да вкарва фалшиви файлове.

— Явно трябва да тръгна на курсове за обогатяване на речника.

— Не си харчи парите за глупости — пошегува се Пит, — по-добре си направи присадка на нов характер. Ето и още нещо. Калифорния има отскоро споразумение за обмен на данни между Пътното и няколко съседни щата. Този Кравет Крейн Конрад не-знам-кой-си има също три книжки в Невада и две в Аризона, не под същите имена, но със същата снимка.

— Много хубава снимка, брей! — възкликна Тим.

— Вярно — съгласи се Пит.

— Особено усмивката.

— А очите? Какво ще кажеш за тях, compadre?

— Вече сме изчерпали тази тема. Чаша с папагал, пай с крем нишесте.

— Фалшиви шофьорски книжки, вкарване на фалшиви файлове, това са углавни престъпления. Не мога да си мълча за тях дълго. Не мога дори и заради теб.

Беше почти сигурно, че Ричард Лий Кравет не е истинското име на убиеца и нямаше да бъде лесно да се направи връзка между изгорелия шевролет в уличката зад кафенето и истинската му самоличност. Пък и катастрофиралата кола не беше доказателство за нищо повече от опасно каране.

— Може би ако успееш да отсееш истинското му име от купчината фалшиви, може би ако открием името, дадено му след раждането, къде работи, къде живее, може би тогава ще мога да ти разкажа цялата история.

— Три пъти може би. Чуй ме хубаво. Аз имам здрав задник и мога да седна на информацията и да не мърдам от нея заради теб. Но това няма да трае вечно, не до Второто пришествие.

— Благодаря ти, Пит — рече Тим. — Обади ми се, когато имаш нещо ново.

— Подозирам, че ще се занимавам с тази работа до малките часове. Вече се обадох да взема отпуск по болест за утре.

— Няма значение по кое време на деня е, ако откриеш нещо, обади се.

— Тя още ли е с теб?

— Да. Много си пада по печени питки с бекон и кашкавал и мрази люцерна.

— А „Американският идол“ харесва ли го?

— Не го гледа.

— Казах ти, че в нея има нещо, нали! Попитай я кой ѝ е любимият женски филм.

Тим се обърна към Линда.

— Пит пита кой ти е любимият женски филм.

— Имам два еднакво любими — „Умирай трудно“ и „Мъж под прицел“, версията с Дензъл Уошингтън.

Тим повтори отговора ѝ и Пит възкликна:

— Голям си късметлия, бате!

ГЛАВА 17

В мокрото помещение Крейт намери свободни закачалки за панталоните, ризата и спортното си сако и закачи дрехите на дръжките по кухненските шкафове.

Останал по долно бельо, чорапи и обувки, той затвори щорите на кухненския прозорец. Не обичаше хора, които се оставят да ги гледат.

Намери четки за дрехи с твърди и меки косми. Но най се зарадва, когато откри гъба за чистене на дрехи.

Собствениците на дома явно бяха също тъй взискателни относно чистотата на дрехите си, както и на дома си.

Преди да си тръгне, той би се изкушил да им остави бележка в израз на одобрението си, но би им дал и някои препоръки. В момента на пазара се продаваха безвредни биохимично разложими препарати за химическо чистене в домашни условия, а те нямаха нито един от тях. Беше сигурен, че продуктите, които им препоръча, ще им харесат.

С помощта на леко навлажнената гъба, където бе необходимо, и съответната четка в зависимост от естеството и състоянието на тъканите, той много бързо успя да освежи облеклото си.

Тъй като мокрото помещение беше тясно, отвори дъската за гладене в кухнята. Собствениците на дома притежаваха висококачествена многофункционална парна ютия.

Той беше използвал същата такава ютия като оръдие за изтезание на един младеж, преди да го убие. За съжаление след края на упражнението чудесният уред се беше съсипал.

Като свърши с гладенето, тръгна да търси черна боя за обувки, подходяща четка и парцалче за лъскане. Комплект за чистене на обувки го чакаше в шкафа под мивката в кухнята.

Крейт сложи всичко, което беше използвал, на място, облече се и се качи на горния етаж да търси огледало, в което да се види в пълен ръст. Намери такова в голямата баня.

Остана доволен от вида си. Би могъл да бъде учител или търговец, или нещо подобно.

Огледалата го изпълваха с голямо любопитство. В тях всичко се обръщаше наопаки и това му внушаваше някаква тайнствена истина за живота, която му оставаше да разгадае.

Веднъж беше прочел интервю с някаква писателка, която твърдеше, че образът, с който най-близко се отъждествявала, бил този на Алиса на Луис Карол. Тя била самата Алиса по дух.

Безбройните недопустими мнения на тази писателка бяха накарали Крейт да я посети една вечер. Тя се бе оказала доста дребничка. Беше я грабнал с лекота и хвърлил в едно огледало за оглеждане в пълен ръст да провери дали ще стане фокусът с преминаването ѝ в страната на чудесата.

Но тя не се бе оказала самата Алиса. Огледалото се беше разбило на парчета. И тъй като тя не бе успяла да проникне в света на огледалото, той се бе заел да прониква с парчетата от огледалото в нейния свят.

Едва след като телефонът му завибрира Крейт осъзна, че беше прекарал пред огледалото повече от минута-две.

Съобщението го информираше, че поръчката му ще бъде доставена до два часа сутринта.

Според ръчния часовник му оставаше час и петдесет и пет минути да чака.

Не се измъчваше от нетърпение. Чакането беше за него добре дошло като възможност да погостува на семейството, което, без да знае, му беше предоставило убежище.

Първият обект за инспекция бяха шкафчетата в главната баня. Той разбра с удовлетворение, че имаха същия вкус със стопаните относно марките на пастата за зъби, таблетките за киселини, за главоболие...

Срещнеше ли обаче марка, за която смяташе, че е лош избор, той хвърляше продукта в близкото кошче за боклук.

В две от чекмеджетата на скрина в главната спалня Крейт откри колекция от еротично бельо. Едно по едно той разгъна всяка дреха, огледа я и я сгъна пак.

Не беше възмутен от това откритие. Ако средният човек, бил той мъж или жена, имаше право на нещо, то това беше волният израз на сексуалността.

Крейт изпита моментно желание да изрази директно сексуалността си в най-възбуждащото от тези изделия и да го върне после в чекмеджето, но реши да се запази за мадам Пакит.

В дъното на коридора на втория етаж след спалнята на родителите се намираше спалнята на дъщеря им. Още от пръв поглед се виждаше, че тя е в пубертета.

Дрехите на момичето, украсата в стаята му и музикалният му вкус, отразен в малката колекция от компактдискове, говореха, че то не се бунтува срещу родителите си.

Крейт не одобряваше това очевидно пълно подчинение на мама и тати.

Колкото и непонятни и противни да бяха децата, той виждаше поне една полезна роля за тях. Презрението и враждебността между поколенията създаваха отлични условия за оформяне и контрол над обществото.

Сред другите предмети в чекмеджето на нощното шкафче се намираше и заключен подвързан с кожа дневник. Крейт счупи ключалката.

Момичето се казваше Емили Пелетрино. Почеркът му беше ясен и красив.

Крейт изчете няколко страници, после по някой параграф оттук-оттам, но не видя никакви откровения, които заслужаваха да се държат под ключ. Емили смяташе, че родителите ѝ понякога ставаха, без да искат, малко смешнички, но тя ги обичаше и уважаваше. Не се занимаваше с наркотици. На четиринадесет години, изглежда, още беше девствена. Явно имаше твърдо намерение да изкарва високи бележки в училище.

До срещата с тази чиста вода ненапита, на име Емили, Крейт не беше видял нищо в този дом, което да възненавиди. Нещо в нея обаче миришеше на прекалено самодоволство.

Веднъж да свърши със сегашната си задача, ако графикът му позволи, той ще се върне за Емили. Ще я заведе някъде на уединено място за седмица-две.

След като я подложи на режим от нови изживявания, помрачаващи съзнанието вещества и идеи, той ще може да я върне въкъщи и да бъде сигурен, че тя няма да има повече такова високо мнение за себе си. Тя ще промени също и отношението си към майка

си и баща си и сегашните неестествени взаимоотношения в семейството ще бъдат оправени.

Малко по-късно той продължаваше гостуването на Пелетринови в хола, когато отвън се чу шумът от кола. Крейт погледна часовника си и видя, че поръчката беше пристигнала точно навреме — 2:00.

Той не излезе да посрещне куриерите. Това би било нарушение на правилата.

Нито отиде до прозореца да погледне през пердетата. Куриерите не го интересуваха. Те бяха просто лакеи, част от масовката в представлението.

Отново в кухнята, Крейт разрови съдържанието на хладилната камера и намери идеална порция домашно приготвена лазаня. Затопли я в микровълновата фурна и си приготви шише бира.

Лазанята беше фантастична. Винаги когато можеше, той гледаше да си хапне домашно сготвено.

Крейт разтреби след себе си, угаси лампите, заключи външната врата и излезе на пътеката.

Шевролетът, който го чакаше, беше тъмносин, не бял, но инак съвсем същият като онзи, който му се наложи да изостави в уличката зад кафенето.

При никакви промени в осветлението или околната среда тази невзрачна кола не би могла да придобие спортен вид. Ала под ниските бягащи облаци призрачно-сънената светлина на спящата улица и вятъра, който гонеше мятаци се сенки от джакаранда през дебрите на нощта, тъмносиният шевролет изглеждаше по-мощен от белия и тази разлика се нравеше на Крейт.

Ключовете бяха оставени в колата. На седалката до шофьора лежеше дипломатическо куфарче. И без да отваря багажника, знаеше, че вътре има малък куфар.

Часът беше 2:32, но той не се чувстваше ни най-малко уморен. В очакване на дългата нощ с мадам Пакит беше спал до 4 часа през деня.

След няколко минути щеше да разбере къде да ги намери с нейния самозван рицар. Дълго преди изгрев-слънце Тимоти Кариър щеше да се опознае с пръстта така добре, както всеки, който беше седял на кръглата маса на крал Артур.

Смелостта и умението, с които Кариър си служеше с оръжие, предизвикваха интерес, но не и страх у Крейт. Това, което се беше

случило преди часове, не беше разклатило или засегнало и най-малко самочувствието му и той не чувстваше нужда да научи нещо повече за този мъж засега.

Колкото повече научаваше за набелязаните жертви, толкова по-голяма ставаше вероятността да разбере причините, поради които искаха да ги ликвидират. Ако научеше прекалено много за причините, поради които искаха да ги ликвидират, щеше да дойде ден, когато и него щяха да поискат да ликвидират.

Кариър се бе превърнал в набелязана жертва по асоциация, но според Крейт и в този случай щеше да бъде по-мъдро да приложи старото правило: „Не питай!“

Ако жената не е също свършила дълго преди изгрев-слънце, тя щеше да бъде под опеката на Крейт. Той няма да е толкова арабия, както би бил, ако тя си беше останала вкъщи и понесла каквото ѝ се пишеше.

В края на краищата заради нея и тъпия зидар Крейт беше загубил чашата с папагала, която му беше много скъпа.

Добре поне, че му беше останал хубавият вазелин за устни.

Той запали мотора. Контролното табло светна.

ВТОРА ЧАСТ
НА ГРЕШНОТО МЯСТО В ПРАВИЛНОТО
ВРЕМЕ

ГЛАВА 18

Малкият пететажен хотел беше стара постройка, изградена върху скала близо до крайбрежието. Храсти със стъбла дебели като дървета и дълги клони се виеха покрай входната пътека по решетъчни подпори и ги покриваха с лилави и червени мантии, а вятърът разнасяше конфети от цветни листенца по паважа.

Беше дванадесет и петнадесет през нощта, когато Тим попълни книгата за регистрация с името г-н и г-жа Тимоти Кариър, а администраторът прекара кредитната му карта през машината.

Стаята им беше на третия етаж. Плъзгащите се френски прозорци се отваряха към балкон с два стола от ковано желязо и маса за коктейли. Между тях и съседния балкон имаше един метър.

Небето беше с цвета на дървени въглища, а морето се чернееше сякаш бе от сажди. Пяната по ниските вълни се стелеше като сив пушек към брега и се разнасяше по пепелта на пясъка.

На север и под тях вятърът изтръгваше по-силни звуци от огромните палми в сравнение с кротко разбиващите се в брега морски вълни.

Подпряна на парапета, загледана към западния хоризонт, от който нищо не можеше да се види, Линда рече:

— В наше време на тях вече не им пука.

Застанал до нея, той попита:

— На кого не му пука и за какво?

— На администраторите в хотелите — дали двойките, които спят в една стая, са женени.

— Да, знам. Но така ми харесва повече.

— Пазиш честта ми, а?

— Ти сама го правиш много добре.

Тя откъсна вниманието си от изчезналия хоризонт и го насочи към него.

— Харесва ми как говориш.

— Как говоря?

— Не мога да намеря точната дума.

— Хем си писателка.

Те оставиха балкона на вятъра, влязоха вътре и затвориха плъзгащата се врата.

— Кое легло предпочиташ? — попита той.

Тя дръпна кувертюрата и каза:

— Това става.

— Почти съм сигурен, че сме в безопасност тук.

— Защо да не сме? — намръщи се тя.

— Не спирам да се чудя как той ни откри в кафенето.

— Сигурно има жилище близо до незастроения парцел, чийто адрес беше използвал за регистрацията на колата. Та може случайно да ни е видял, когато го оглеждахме.

— Случайните случки не се случват току-така, случайно.

— Понякога се случват. Има такова нещо като лош късмет.

— Все пак — отбеляза той — по-добре е да сме готови за всичко.

Може би е по-правилно да спим с дрехите.

— Аз и без това смятах да спя с дрехите.

— Да, да, разбира се.

— Не гледай така разочаровано.

— Не съм разочарован. Покрусен съм.

Докато Линда се миеше в банята, Тим угаси лампите на тавана. На шкафчето между леглата нощната лампа имаше ключ с три степени и той избра най-ниската.

Седна на ръба на леглото и набра телефона в бара, където Руни продължаваше да сервира.

— Къде си? — попита Руни.

— Пред вратите на рая.

— Никога няма да стигнеш по-близо.

— Тъкмо от това ме е страх. Слушай, Лиам, той разговаря ли с някого друго, освен с теб?

— Акулата с обувки ли?

— Да. Говори ли с някого от клиентите?

— Не. Само с мен.

— Може би се е качил да говори с Мишел?

— Не. Тя беше с мен зад бара, когато той влезе.

— Някой му е дал името ми. И номера на мобилния ми телефон.

— Не, не е никой от тук, в бара. Твоят номер нали не е в указателя?

— Така твърди телефонната компания.

— Тим, кой е този тип?

— Много бих искал да разбера. Лиам, помогни ми, братче, загубил съм тренинг с жените.

— Чакай малко, че ме обърка. Какви жени?

— Дай ми нещо хубаво, което да кажа на жена.

— Хубаво? Хубаво за какво?

— Не знам. За косата й.

— Би могъл да кажеш: „Харесва ми косата ти.“

— Как можа да накараш Мишел да се омъжи за теб?

— Казах й, че ако не приеме предложението ми, ще се самоубия.

— Твърде е рано в тази връзка да използвам заплаха със самоубийство — каза Тим. — Трябва да свършвам.

Когато Линда се появи от банята, лицето й беше измито, косата й беше събрана под баретка и от нея се излъчваше сияние. Сиянието се бе излъчвало от нея и когато влизаше в банята.

— Харесва ми косата ти — промълви той.

— Косата ми? Мисля да я подстрижа къса.

— Има блясък и е толкова тъмна, почти черна.

— Не я боядисвам.

— Разбира се, че не. Не исках да кажа, че я боядисваш или че носиш перука, или нещо такова.

— Перука? Прилича ли ти на перука?

— Не, не. Последното нещо, на което прилича, е перука.

Той реши да избяга от стаята. На прага на банята направи грешката да се обърне към нея.

— Бъди спокойна, няма да използвам четката ти за зъби.

— И през ум не ми беше минало, че ще я използваш.

— Мислех, че би могло... да ти мине през ума.

— Е, сега вече мина.

— Ако може да използвам малко от пастата ти, ще си измия зъбите с пръст.

— Показалецът е по-добър от палеца за тази работа — посъветва го тя.

След няколко минути, когато Тим излезе от банята, тя лежеше върху одеялата със затворени очи, скръстила ръце на корема си.

В мъжделивото осветление на него му се стори, че е заспала. Той отиде до леглото си и като се мъчеше да се движи колкото се може тихо, седна, подпрян на челната табла.

— Какво ще стане, ако Пит Санто не успее да отсее истинското име от останалите? — проговори тя.

— Ще успее.

— Какво ще правим, ако не успее?

— Ще опитаме нещо друго.

— Какво друго?

— До утре сутринта ще го измисля.

Тя помълча малко и рече:

— Винаги знаеш какво да правиш, нали?

— Ти се шегуваш.

— Не ме будалкай.

След като помълча на свой ред, Тим призна:

— Изглежда, че когато ножът опре до кокала, аз съм в състояние да вземам правилни решения.

— Къде е ножът сега?

— Наближава.

— А какво става, когато няма нож?

— Тогава нямам представа какво да правя.

Телефонът му иззвъня. Той го вдигна от нощното шкафче, където го беше сложил да се зарежда.

Беше Пит Санто.

— Случи се нещо твърде изненадващо.

— Радвам се. Имам нужда от някой приятен сюрприз.

Чакай да включа на говорител. — Той сложи телефона на шкафчето. — Готово.

— Както си търсех имената на Кравет из базите данни на органите на закона в щата и страната — подхвана Пит — и се надявах, че някое от тези имена може да е достатъчно истинско, за да фигурира на полицейска карта, изведнъж ми иззвъня телефонът. Беше Хич Ломбард. Шефът на моя отдел.

— Твоят шеф? Сега — след полунощ?

— Току-що свършихме разговора. Хич чул, че съм взел отпуск по болест за утре. Надявал се, че не съм много зле.

— А има ли навика да готви пилешки бульон за болните детективи?

— Аз се престорих, че не виждам нищо странно в това да ми се обаждат, и му казах, че не е нищо сериозно, само малко разстроен стомах. После той ме попита по кой случай работя, а аз му отговорих, че са поне три в момента и му ги казах по имена, като че ли той не ги е чувал.

— Нормално ли е той да ги знае?

— Разбира се, че да. После той ми каза, че както си ме знаел какъв съм бил маниак в работата, можел да се обзаложи, че вероятно съм работел по някой от случаите си дори и в момента, вкъщи, на личния си компютър, нищо че съм бил болен.

— Направо да пощурееш! — ахна Тим.

— Да пощурееш и да изхвърчиш от работното си място.

— Как може някой да разбере, че ровиш по базите данни за информация за Кравет и неговите многобройни аз?

— Явно нещо е заложено в програмата им. Нещо, което сигнализира, ако се прояви интерес към Кравет и другите му имена. Някой бива предупреден за това.

Линда, която се беше изправила в леглото, се намеси:

— Кой е този някой?

— Някой много по-високо в природния кръговрат от мен — отвърна Пит. — Някой по висшестоящ от Хич, толкова висшестоящ, че да може да му нареди да ме озапти, а той да козирува: „Да, сър, веднага, сър, но може ли да ви целуна по гъза най-напред?“

— Що за птица е Ломбард? — попита Линда.

— Не е от най-лошите. Но ако си на дежурство по улиците, си много доволен, че той виси зад бюро, а не с теб по улиците. Каза, че когато оздравея и се върна на работа, ще ми даде важно разследване и иска да съсредоточа всичките си усилия в него.

— Значи те маха от сегашните ти случаи? — попита Тим.

— Считано от този момент — потвърди Пит.

— Навярно смята, че нещо в тия случаи те е накарало да стигнеш до Кравет.

— Не че го каза с тия думи, но е така. Не спомена името на Кравет, но е така.

— Възможно е той да не знае името на Кравет или другите му имена, или изобщо за какво става въпрос — обади се Линда.

Пит се съгласи:

— Някой някъде е хванал Ломбард с клещи и е готов да ги стисне, ако той не ме озапти. На Хич не е нужно да му обясняват защо трябва да ме озаптява. Той трябва само да е убеден, че ще стиснат клещите.

В полумрака, докато говореше и слушаше, Тим изучаваше дланите си. Те бяха загрубели и мазолести.

Когато тази история приключи, навярно дланите му щяха да са загрубели още повече и нямаше да са способни на нежна ласка.

— Голяма работа ми свърши, Пит. Много съм ти благодарен — каза той.

— Чакай, не съм свършил още.

— Свършил си и още как. Не можеш да ги заблудиш.

— Ще трябва да сменя тактиката — не се предаде Пит.

— Сериозно ти говоря. Повече не се занимавай. Недей да скачаш в пропастта.

— Че за какво тогава е пропастта? Във всички случаи трябва да продължа не само заради теб, но и заради себе си.

— Как така? Не те разбирам.

— Не помниш ли как възмъжахме заедно?

— Стана толкова бързо, че не остана какво да се забрави.

— Да не би да сме стигнали от там до тук за нищо?

— Не ми се иска да го помисля.

— Определено не сме стигнали от там до тук, за да оставим обичайните мръсници да се налагат.

— Те винаги ще се налагат — рече Тим.

— Добре де, в повечето случаи ще е така. Но от време на време те трябва да видят, че на някого от тях му се разказва играта, та да се спрат и да се почудят дали пък наистина няма господ.

— Това съм го чувал някъде.

— Това си го казвал някъде.

— Е, добре, няма да споря със себе си. Хайде сега да си починем.

— Може би утре ще ми кажеш за какво става въпрос?

— Може би — отговори Тим и затвори телефона.

Линда се беше изпънала отново на леглото с глава на възглавницата, затворени очи и отпуснати на корема ръце.

— Поезия — промълви тя.

— Каква поезия?

Отговор не последва и той продължи:

— Онова, което ти се е случило в миналото, заради което си писала загняващите книги...

— Книги, изпълнени със загняваща скръб...

— Каквото щеш го наречи — абсолютно ли си сигурна, че нещо от онези дни не стои зад това, което става сега?

— Абсолютно. Опитах се да го разгледам от дванадесет ъгъла.

— Тогава опитай от тринадесет.

Той извади пистолета от чантичката ѝ върху шкафчето и го сложи близо до ръката си.

Без да отвори очи, тя попита:

— Ще намерим ли смъртта си тук?

— Ще се опитаме да не го направим — отвърна той.

ГЛАВА 19

Престоят в хотелската стая на третия етаж взе да прилича на сцена от уестърн в един от каньоните, към които има един-единствен подстъп. Ако дойдат лошите, няма друг начин да се измъкнеш, освен да минеш през тях.

Средният нает убиец, ако такова чудо съществува, навярно не би извършил нападение в хотел. Той би предпочел да спипа жертвата си на улицата, където има повече възможности за бягство.

Като си припомни неутолимата жажда в черните бездни в очите на убиеца, Тим си даде сметка, че нищо в този човек не беше средно. Кравет не знаеше граници. Той бе способен на всичко.

Все още седнал в леглото, Тим наблюдаваше Линда, която лежеше със затворени очи. Обичаше да я наблюдава, особено когато скалпелът на погледа ѝ не го разфасоваше.

Беше виждал много жени, които бяха по-хубави от нея. Но не беше виждал никоя, която да му е било по-приятно да съзерцава.

Защо беше така, не му беше ясно. Не се опитваше да го подлага на анализ. В последно време хората бяха привикнали да дълбаят в чувствата си — до такава степен, че накрая не им оставаха никакви истински чувства.

Макар че хотелската стая на третия етаж можеше да се окаже повече капан, отколкото убежище, той не можеше да измисли къде да отидат на по-безопасно място. Светът се беше превърнал в серия от каньони с един-единствен подстъп.

Инстинктът му подсказваше, че колкото повече време прекарват на път, толкова по-малка ще е опасността за тях. Но те се нуждаеха от почивка. Ако се върнеха във форда, нямаше да стигнат доникъде, освен до пълно изтощение.

Той стана от леглото максимално тихо, постоя и я погледа около минута, после прошепна:

— Спиш ли?

— Не — отвърна тя. — А ти?

— Ще мръдна до коридора за две минути.

— Защо?

— Да се огледам.

— За какво?

— Не съм сигурен. Пистолетът е тук, на нощното шкафче.

— Няма да те застрелям, като се върнеш.

— Надявах се да се смилиш.

Той излезе от стаята и изчака вратата да се затвори. После провери, че е заключена.

В двата края на коридора светеха червени надписи ИЗХОД, показващи пътя към стълбите. Асансьорите бяха в северната част.

В западната имаше шест стан вляво от тяхната. От дръжките на четири от вратите висяха надписи „Не безпокойте“.

Вдясно от тяхната стая имаше четири други. Само на близките две се виждаше същият надпис.

Когато отвори вратата към южните стълби, тя изписука жалостиво. Той застана на площадката и се послуша да долови ромона на морето в раковината на стълбището, но не чу нищо, освен тишина.

Слезе до партера. Вляво имаше врата към коридора пред стайте за гости на първия етаж. Вдясно вратата се отваряше към осветена външна пътека, която водеше към централния вход.

Покрай нея бяха насадени храсти китайска роза. Разлюлени от вятъра, едрите им цветове се хвърляха в очите му като зловеща поличба.

Пътеката минаваше между хотела и триетажен покрит паркинг. Той се отправи към форда, паркиран в него.

Всеки нов гост в хотела, независимо по кое време бе пристигал, беше длъжен да предаде колата си за паркиране на служител на хотела. Тим не би се разделил с ключовете на колата си и по този начин да загуби подвижността си също както не би заменил краката си за номерче за багаж.

Между полунощ и шест часа сутринта дежуреше само един служител, който паркираше колите и разнасяше куфарите и не стоеше в обичайната кабинка. Имаше звънец, на който гостите трябваше да звънят, за да го повикат.

Тим не беше позвънил. Беше си паркирал сам, където си пожела.

Сега, малко преди един часа през нощта, той извади от форда фенерчето и пластмасова чантичка с цип, пълна с инструменти.

Вятърът подсвиркваше и мрънкаше покрай откритите страни на паркинга, а от всички кътчета на подложената на течения вътрешност долитаха призрачни гласове и зловец шепот, които идеха пак от вятъра в ролята на вентрилоквист.

Когато се върна в стаята им на третия етаж, Тим затвори вратата и заключи двойния секрет. Закачи и веригата, макар че тя не би издържала и първия ритник при една решителна атака. Но ако успееше да забави влизането на нападателя дори с две-три секунди, това би могло да спаси живота им.

Приближи се към леглото на Линда. Както и преди тя лежеше по гръб със затворени очи.

— Спиш ли? — попита шепнешком той.

— Не — прошепна в отговор тя, — мъртва съм.

— Трябва да светна лампите.

— Светни ги.

— Трябва да проверя нещо.

— Добре.

— Ще се постарая да не вдигам шум.

— Няма опасност да събудиш мъртвец.

Той стоеше и я гледаше.

След малко, без да отваря очи, тя попита:

— Пак ли изучаващ косата ми?

Той се откъсна от нея и от разкошната ѝ коса, светна лампите на тавана и тръгна към балкона.

Отражението му в стъклото на френския прозорец го потресе. Приличаше на мечок. На голям, тромав, рошав, объркан мечок. Ясно защо тя държеше очите си затворени.

Всяко от крилата на френския прозорец беше метър и двадесет широко. Дясното беше фиксирано, само лявото се движеше, плъзгайки се покрай дясното от вътрешната му страна.

Тъй като хотелът беше луксозен, всичко в него беше изпипано до най-малката подробност. Рамката на прозореца не беше монтирана върху гипсовата мазилка, а вградена вътре в стената, поради което тапетите стигаха до стъклото.

Болтовете, дори да имат плоски глави, загрозяват гледката, затова фиксираното крило не беше заковано отвътре.

Той откряна летящото крило. Изпробва заключващия механизъм няколко пъти, а вятърът го душеше любопитно с нос през това време.

Хотелът беше строен отдавна. Понеже вратите му бяха от старите, не тъй покварени времена, а също и поради факта, че балконът се извисяваше на 15 метра над плажа, ключалката не беше сериозна.

Простият секрет вършеше работа да държи вратата затворена. Що се отнася до заключването обаче, той не би издържал и на среден натиск.

Тим се изправи, обърна се да помоли Линда за помощ и видя, че тя бе застанала зад него и го наблюдаваше.

— А, ти оживя значи — пошегува се той.

— Стана чудо. Какво правиш?

— Проверявам дали мога да направя това, което правя, без да събудя някого.

— Аз съм будна. Не съм заспивала през цялото време. Не помниш ли?

— Може би страдаш от заболяване, водещо до нарушения на съня.

— Заболяването е пред очите ми.

— Това, което искам да проверя е дали мога да направя каквото съм намислил, без да събудя съседите. Би ли ме заключила навън, на балкона?

— Готово.

С фенерчето и комплекта инструменти в ръце Тим излезе на балкона.

Беше застудяло и нощният вятър го ухапа, сякаш му се беше ядосал.

Линда затвори летящото крило и резето щракна. Тя не сваляше очи от него.

Той ѝ махна с ръка и тя му махна в отговор.

На него това страшно му хареса. Много жени биха му направили знак да побърза или биха подпрели юмруци на хълбоците във формата на буквата „Ф“, хвърляйки убийствени погледи. Хареса му и това, че изразът на лицето и не се промени, когато му махна.

Той понечи да ѝ махне пак, но се въздържа. Дори една такава изключителна жена като нея може да има граници на търпението си.

Реши да започне от фиксираното крило. Можеше да му излезе късметът и да не трябва да се занимава с ключалката на другото. С помощта на фенерчето намери два болта в хоризонталната и два във вертикалната част на рамката.

Избра една от трите отвертки „Филипс“ от комплекта с инструменти. Беше направил правилния избор от първия опит.

Височината на прозореца беше само два метра. Нямаше да има проблем да упражни достатъчно сила, въпреки че трябваше да работи с вдигнати над главата си ръце.

Очакваше болтовете да са задрали от корозията през десетилетията и не сгреша. Той натисна още по-силно и главата на болта се отчупи. Остатъкът издрънча в кухия метал под него.

Вторият болт също се счупи, но другите два във вертикалната част на рамката се завъртяха мъчително през бариерата на ръждата. Шумът, който се вдиша, не би привлякъл вниманието дори на принцеса, страдаща от безсъние заради твърдо грахово зърно, скрито под двадесет дюшека.

Всички плъзгащи се врати се вкарват в релсите след монтирането на рамката. По тази причина не е трудно да бъдат свалени. Понеже този прозорец беше изработен в старите, не тъй покварени времена, във вертикалните части на крилата имаше вдлъбнатини за захващане при монтажа.

Ако крилата бяха с широчина метър и осемдесет, той не би могъл да се справи с тях сам. Но те бяха само метър и двадесет широки, а той беше голям, рошав мечок.

Повдигна крилото право нагоре и горната релса хлътна в монтажната кухня. С леко пристъргване долната релса се измъкна от водача.

Ако наклонеше долния край на крилото към себе си и го спуснеше полека надолу, горната релса щеше да излезе от монтажната кухня. Можеше да извади целия прозорец от рамката и да го сложи на балкона.

Но засега това беше само проверка да види дали може да изпълни операцията сравнително тихо. Напрягайки мускули, той върна крилото в рамката. Тъй като болтовете бяха свалени, то вече можеше да се плъзга също тъй свободно, както и другото.

Тим прибра инструментите в чантичката, взе и фенерчето и направи знак на Линда да му отключи, за да влезе.

Докато тя затваряше вратата след него, той погледна часовника и каза:

— Стана за около четири минути.

— Представям си какво би изпоразглобил за един час тук.

— Ако беше заспала...

— Вече не мога и да мисля за това.

— ... бих могъл да вляза от балкона, без да те събудя. И със сигурност нямаше да събудя съседите.

— Когато Кравет се изкатери на петнадесет метра от плажа и влезе през този прозорец, ще стане ясно, че е злият близък на Спайдърман.

— Ако ни намери със същата скорост, както го направи в кафенето — рече Тим, — бих предпочел да дойде при нас по някакъв начин, отколкото да ни причака в покрития паркинг. Ще бъдем страшно уязвими на път към форда сред всичките коли и колони вътре.

— Няма да ни намери тази нощ — опита се да го успокои тя.

— Не съм много сигурен.

— Не е магьосник.

— Не е, но нали чу какво каза Пит Санта — Кравет има връзки.

— Оставихме го без кола — продължи тя.

— Не бих се учудил, ако се окаже, че може да лети. Хубавото е, че сега съм малко по-спокоен. Вече не сме в каньон с един-единствен подстъп.

— Нищо не разбирам, но вече не ми пука. — Тя се прозя. — Хайде да си лягаме.

— Много приятна покана.

— Нямах това предвид — поправи го тя.

— Нито пък аз — увери я той.

ГЛАВА 20

Пердетата бяха спуснати над френския прозорец. Лампата на нощното шкафче светеше на най-слабата степен.

На пода до леглото стоеше чантата на Линда. Всичко беше прибрано в нея и тя беше готова за грабване, ако им се наложеше да побягнат бързо.

Линда беше махнала кувертюрата и легеше по гръб, с възглавница под главата. Не си беше свалила обувките.

Тим се беше настанил в едно от креслата. Искаше да поспи седнал.

Беше преместил креслото близо до входната врата, за да се събуди, ако чуе някакъв необичаен шум от коридора на етажа. От мястото, където седеше, се виждаха покритите с пердета крила на френския прозорец.

За да не заспи със зареден пистолет в ръка, той го беше напъхал с дулото надолу между плюшената възглавница на седалката и страничната част на креслото, откъдето можеше да го извади със същата бързина като от кобур.

Електронният часовник върху нощното шкафче показваше 1:32.

От такова разстояние и от този ъгъл той не можеше да види дали очите на Линда са отворени или затворени.

— Спиш ли? — попита Тим.

— Да.

— Какво стана с твоя гняв?

— Кога съм била гневна?

— Не тази вечер. Нали каза, че с години си била изпълнена с гняв и отрова.

Тя помълча и после рече:

— Канеха се да направят телевизионен сериал по една от моите книги.

— Кой се канеше?

— Типичните психопати.

— По коя книга?

— „Изхабените“.

— Това заглавие е ново за мен.

— Гледах нещо по телевизията...

— Но ти нямаш телевизор.

— Намирах се в чакалнята на една от телевизионните мрежи. Те въртят продукциите си на един екран по цял ден.

— Как издържат на това?

— Подозирам, че средната секретарка не издържа дълго. Аз чаках за събрание. На екрана вървеше една от дневните беседи с поканени гости.

— И ти не беше в състояние да смениш програмата.

— Нито да хвърля нещо по екрана. В чакални като тази всичко е меко, няма твърди предмети. Можеш да се сетиш защо.

— Чувствам се като врял и кипял.

— Всички гости на предаването бяха разгневени. Дори и водещата и тя беше разгневена от тяхно име.

— От какво бяха разгневени?

— От това, че били жертви. Хората били несправедливи към тях. Семействата им, системата, страната, животът били несправедливи към тях.

— Аз гледам само много стари филми — обади се той.

— Тези хора бяха разярани, че били превърнати в жертви, но в същото време процъфтяваха като такива. Те не биха знаели какво да правят със себе си, ако не можеха да бъдат жертви.

— „Родил съм се под стъклен чехъл и винаги съм живял под него“ — спомни си един цитат Тим.

— Чии са тези думи?

— На някакъв поет, не си спомням името му. Имах едно гадже, което твърдеше, че това е нейният девиз.

— Имал си гадже, което е говорило такива неща?

— Не за дълго.

— Беше ли добра в леглото?

— Страх ме беше да пробвам. Та значи ти гледаше това предаване с разярените гости.

— И изведнъж осъзнах, че под постоянния гняв често се крие клоака от самосъжаление.

— Имаше ли клоака от самосъжаление под твоя гняв?

— Дотогава не бях го помисляла. Но щом осъзнах съществуването му у тези хора в предаването, го видях и в себе си и ми се доповръща.

— Имала си момент на прозрение.

— Да. Тези хора бяха влюбени в гнева си, те нямаше никога да се откажат от него и дори на смъртния одър последните им думи щяха да бъдат пак самосъжалителен хленч. Дръпна ми се лайното от ужас, че мога да стана като тях.

— Никога не би могла да станеш като тях.

— О, можех, можех. Бях вече на път. Но се отказах от гнева в един миг.

— Могла си да направиш това?

— Да, зрелите хора са способни на това, за разлика от вечните пубертети.

— Произведоха ли сериала?

— Не. Аз не дочаках събранието.

Той я наблюдаваше от другия край на стаята. Тя не беше помръднала по време на разговора. Нейното спокойствие беше нещо по-дълбоко — то бе покойт на жена, която се беше издишала над бурите и сенките или се надяваше да го направи.

С натежал от умора глас тя промълви:

— Чуй какво прави вятърът.

Вятърът се носеше безспир по балкона, но не със злобен вой, а с приспивна нежност, като безкрайно стадо, поело по безкраен път.

— Сякаш те слага на криле да те занесе вкъщи — прошепна едва доловимо тя.

Настъпи тишина. След време той попита тихичко:

— Спиш ли?

Тя не отговори.

Искаше му се да прекоси стаята, да застане над нея и да ѝ се полюбува, но беше така уморен, че не можеше да се надигне.

— Каква жена! — каза си той.

Щеше да бди над съня ѝ. Беше прекалено напрегнат, за да заспи. Под едно или друго име Ричард Лий Кравет съществуваше. И беше по петите им.

Възможно бе разширените зеници на Кравет да се дължаха на някакъв наркотик. Но как поемаше толкова светлина, без да ослепее?

Пистолетът стоеше напъхан между възглавницата на седалката и облегалката на креслото, нищо не нарушаваше тишината в коридора, вятърът отнасяше света към мрака, а Тим спеше.

Присъни му се обрасла с цветя полянка, на която беше играл като дете, потънала в здрач омагьосана гора, каквато никога не беше виждал, и Мишел с някакви святкащи парчета, забити в лявото око, и кървяща отрязана лява ръка.

ГЛАВА 21

В 3:16 часа през нощта Крейт паркира край магистралата по тихоокеанското крайбрежие на половин километър южно от хотела.

След като получи отговор на съобщението си с молба да го информират за последните плащания с кредитната карта на Тимоти Кариър, Крейт дебело подчерта името на този хотел и отвори дипломатическото куфарче, което му бяха оставили в новата кола.

Сгушени в дунапреновите си легла, вътре се намираха изработен по поръчка автоматичен пистолет Glock 18 и четири нови пълнителя. Имаше и два супермодерни заглушителя и раменен кобур.

Крейт обожаваше този пистолет. Беше изстрелял хиляди патрони на стрелбището със същото такова оръжие. За деветмилиметров автоматик със скорострелност 1300 оборота в минута този модел Glock бе изключително податлив на контрол.

Специалните пълнители с капацитет тридесет и три патрона позволяваха да се използват максимално възможностите на оръжието в автоматичен режим. Той вкара един от пълнителите.

Тъй като цевта беше удължена и покрита с необходимата резба, той с лекота завинти един от заглушителите.

Много сходства го сродяваха с този пистолет. Автоматикът не пазеше спомени от производителя си, тъй както и Крейт не помнеше майка си и детството си. И двамата бяха чисти и неумолими в службата си на смъртта.

За върховния владетел на земния свят изработеният по поръчка автоматик Glock 18 се явяваше достоен Ескалибур, легендарният меч на крал Артур.

Крейт бе използвал една от спирките на светофар да свали спортното си сако. Сега свали своя СИГ П245 заедно с кобура и го пхна под шофьорската седалка.

После надяна новия раменен кобур, в който имаше предвидено място за добавения заглушител и разширения пълнител. Намести го, слезе от шевролета, разкърши рамене, за да се убеди, че кобурът е нагласен както трябва.

Грабна самото си от колата и го облече. Пъхна в кобура глока и установи с удоволствие, че той лежи удобно под лявата му мишница.

В този късен час дори по Тихоокеанската магистрала не пътуваше никой, освен вятърът. Крейт пое дълбока глътка нощен въздух. Без зловонните емисии на хвърчащите автомобили вятърът миришеше на чисто.

В момент като този човек можеше да повярва, че един ден автомобилният поток ще спре да снове по пътищата завинаги, че човешки крак повече няма да стъпи по крайбрежните хълмове или където и да било. Когато изчезнеше всякаква надежда, че падналите могат да се надигнат пак, вятърът и дъждът щяха с течение на времето да изближат всякаква следа от нещата, които безмълвната машина на природата не беше построила, и земята щеше да погълне всички нечестиви кости и да ги скрие завинаги от слънцето и луната. Под студените звезди щеше да остане единствено самотата, пречистена от утайката на желания, очаквания и надежди. Тишината щеше да изглежда вечна, непокътната от песен или смях. Покоят нямаше да се диктува от вгълбението на молитвата или дори на размисъла, а от празнотата. И тогава работата щеше да бъде свършена.

Седнал в тъмната кола, Крейт чакаше да му съобщят информацията, която бе поискал. В 3:37 се получи кодирано съобщение.

Тимоти Кариър беше използвал кредитната си карта Виза два пъти през последните дванадесет часа, първия път, за да зареди бензин. После, преди по-малко от три и половина часа, той я беше представил при регистрацията си в хотела, близо, до който Крейт беше паркирал.

Тъй като хотелът принадлежеше към верига, която имаше компютризирана национална система за резервации, хората, които подаваха информация на Крейт, бяха в състояние да докладват, че господин и госпожа Кариър бяха отседнали в стая 308.

Историята с господина и госпожата го развесели. Леле какъв бурен роман!

Мисълта за двамата в хотелската стая му припомни, че на него му беше възложено да я изнасили.

Той искаше да я изнасили. Беше изнасилвал жени, които бяха по-непривлекателни от нея. Не му представляваше проблем, ако тези,

които му плащаха, го помолеха да го направи.

Той също ужасно искаше да напъха във всеки един от външните отвори на тялото ѝ репродукцията, която беше извадил от рамката в спалнята ѝ.

За съжаление динамиката в тази мисия се беше променила. Той знаеше от опит, че в редките случаи, когато човек изгуби елемента на изненада, успех може да се постигне единствено чрез безмилостното прилагане на непреодолима сила.

За да стигне до жената, вероятно щеше да му се наложи първо да убие Кариър. По време на престрелката някой от изстрелите можеше да попадне в нея. И ако тя започнеше да пищи и да се съпротивлява, щеше да му се наложи да я убие, без да я изнасили.

Нямаше значение. При това положение на нещата не можеше да се надява да постигне нещо повече. Още двама убити все пак представляваше някакъв напредък към деня на празните пътища, на покоя на празнотата.

Крейт излезе от колата и я заключи. Не живееше във века на честността.

Вместо да тръгне направо към хотела, той се отби до покрития паркинг.

Фордът беше там, където очакваше — в югозападния ъгъл на партера.

Ако имаше дежурен пазач, в момента той явно обикаляше по другите етажи. А още по-вероятно бе хотелът просто да разчита на камери за наблюдение — Крейт забеляза няколко такива.

Камерите не го плашеха. Електронните снимки могат да изчезнат; компютърните системи могат да се развалят.

В този свят, който с всеки изминат ден се отдалечаваше все повече от истината, хората масово започваха да приемат виртуалното за реално, а всички виртуални неща лесно могат да се префасонират.

Не го тревожеха и следи като отпечатаци от пръсти и ДНК. Те бяха просто модели, първият щампован от кожната мазнина, а вторият отразен в структурата на макромолекула.

Тези модели трябваше да бъдат разчетени от експерти, които трябваше да преценят стойността им като доказателства. Имаше най-различни начини да се окаже натиск, под който експертите да се

съгласят да разчетат грешно модела, че и да го променят. Американците питаеха трогателно доверие към „експертите“.

Вместо да напусне покрития паркинг по тротоара, който вървеше паралелно на алеята от главния вход за колите, той излезе от друг изход, който водеше към осветена пътека покрай южната страна на хотела.

По ръба на пътеката вятърът люлееше червените цветове на хибискусови храсти. Хибискусът не бе от отровните растения.

От време на време Крейт бе прибягвал до отровни растения, за да изпълни някоя от мисиите си. Татул, олеандър, момина сълза — всички те му бяха свършили добра работа.

Хибискусът обаче беше безполезен.

Той стигна до врата на стълбище и пое нагоре към третия етаж.

ГЛАВА 22

Нещо изшумя и събуди Тим от тревожните му сънища. Отдавна беше разбрал, че животът на човека може да зависи от способността да отметне съня като одеяло. Съзнанието му се избистри в миг, стойката му се изправи и той измъкна пистолета иззад възглавницата на креслото.

Макар че бе напрегнал слуха си, известно време не чу нищо повече. Понякога шумът беше част от съня, а причината да се събудиш беше в това, че същият звук е придружавал нечия смърт, на която си бил свидетел в реалния живот.

Електронният часовник показваше времето със светещи зелени цифри — 3:44. Беше спал някъде към два часа.

Погледът му се насочи към френския прозорец.

Пердетата не бяха мръднали.

Чу се порив на вятъра — не блъскаше тежко като с чук и не се натрапваше, а бе прегракнал, ритмичен и успокояващ.

Сетне тишината бе нарушена от Линда и Тим разбра, че нейният сънен глас го беше събудил.

— Моли — мълвеше тя. — О, Моли, не, не.

Думите ѝ тегнеха от отчаяние и копнеж.

Тя се бе обърнала на една страна в съня си. Лежеше света като ембрион, прегърнала и притиснала към гърдите си възглавница.

— Не... не... о, не — хлипаше тихичко тя, докато думите ѝ се разтвориха в едва доловим стон, предизвикан от пронизваща болка. Това не беше просто плач, а много по-страшен вопъл.

Ставайки от стола, Тим си даде сметка, че Линда не беше във властта на някакъв безсмислен сън, а с помощта на съня се бе пренесла в миналото, където бе съществувала някаква реална Моли, която по-късно може би е била загубена.

Но преди блънуването ѝ да разкрие някаква тайна за нея, друг шум наруши мълчанието на спящия хотел и този път той идеше от коридора.

Тим залепи ухо към цепката между ръба и рамката на вратата. Стори му се, че беше чул жалостивия писък на вратата към южното стълбище.

Струйка хладен въздух погъделичка извивките в ухото му. Пронизаната тишина се възстанови в коридора, ала този път тя беше напрегната в очакване и не искаше да заглади настръхналата си перушина.

Ако Тим бе разпознал правилно звука, това означаваше, че някой стоеше на площадката, придържайки отворената врата на стълбището, и оглеждаше коридора на третия етаж.

Потвърждението дойде под формата на характерния писък на вратата, докато някой я затваряше внимателно, вместо да я остави да се затвори сама.

Малцина закъснели гости биха проявили такава грижа за околните, да не говорим за хотелските служители в наши дни.

Тим приближи око към шпионката. Широкоъгълната леща му показва коридора в изкривен вид.

Това не беше моментът, от който няма връщане, за Тим. Този момент беше минал по-рано — когато бе тръгнал от колата към къщата ѝ, когато бе видял плаката с телевизионния екран вместо телевизор. Той бе поел тогава по курс също тъй необратим, както и пътешествието на Колумб, когато бе вдигнал котва през август 1492.

Сега Тим се намираше на онзи етап във всяко опасно начинание, когато съзнанието или се изостря, за да посрещне растящото предизвикателство, или се оказва негодно за дуела, когато сърцето или се превръща в пътеводен компас, или се свива в ужас от предстоящия път, когато възможността за успех става реалност или не.

В кривото око на лещата се появи мъж, обърнат гърбом и разглеждащ вратите в източната част на коридора. После той погледна в посоката към Тим.

Макар и разкривено, в лицето му можеше да се разпознаят чертите на убиеца с армията от превъплъщения.

Гладкото розово лице. Неувяхващата усмивка. Очите му като водосточни канали.

Деветмилиметровият пистолет не беше достатъчно мощен да застреля Кравет през вратата.

Освен това дори този убиец да зашиеше, щеше да бъде нает друг. И тогава Тим нямаше да има предимството да знае как изглежда новият враг.

Той се дръпна от вратата, обърна се и се втурна към леглото, където Линда беше престанала да бълнува.

Планът му изведнъж заприлича повече на хвърляне на зарове, отколкото на стратегия.

Той сложи ръка на рамото на Линда, тя се отърси моментално от съня, сякаш беше завършила същото училище по оживяване като него.

Тя се изправи в леглото и стана, докато Тим успее да каже:

— Той пристигна.

ГЛАВА 23

В разгара на действията Крейт се чувстваше бог — в него нямаше и следа от съмнения или задръжки. Знаеше какво е нужно да се прави и какво му се иска и в моменти като този се изпълняваха и нуждите, и желанията му.

След като напусна стълбището и затвори вратата след себе си, той измъкна глока от новия кобур. Оръжието лежеше в отпуснатата му ръка, докато той се движеше по коридора.

Стаите с нечетни номера се намираха вдясно, с четните — вляво, по западната стена. Номер 308 беше петата врата от стълбището.

Според хотелските документи Кариър и жената се бяха регистрирали преди три и половина часа. За разлика от Крейт, те не бяха си отспали до четири часа следобед в понеделник, за да се подготвят за събитията през нощта. Умората щеше да ги накара да повярват, че за момента не са в опасност.

Успехът на Крейт се дължеше най-вече на факта, че хората не могат да понасят реалността. Щом се отдадяха на желанието да приемат каквото им се ще за действителност, той се появяваше като с шапка-невидимка, защото той беше действителността, която те отказваха да видят.

Изкачвайки се по стълбите, той бе спрял на втория етаж да провери ключалките на вратите. Хотелът беше заменил старите брави с електронни.

Неговият любим ЛокЕйд не можеше да му послужи тук, но той се беше подготвил за такъв случай.

Още докато вървеше по стълбите, беше спрял за миг да извади от портфейла си нещо, което приличаше на карта за постоянен клиент в голям магазин. Всъщност това беше скенер, който можеше да разчете и повтори кода за отваряне на всяка електронна ключалка.

За разлика от ЛокЕйда, тази карта не се продаваше дори на органите на закона. Никой не можеше да я купи. Тя се даваше като знак на благоразположение.

Крейт стигна до 308 и веднага пхна картата в ключалката. Не я извади, когато червената светлинка се смени със зелена — докато картата беше вътре, ключалката щеше да стои отворена.

ЛокЕйдът вдигаше много малко шум при употреба. Скенерът не вдигаше никакъв.

Пистолетът имаше бутон, който позволяваше да се превключва на полуавтоматичен или автоматичен режим. Макар че обикновено Крейт предпочиташе проста тактика и просто оръжие, той сложи глока на автоматичен режим.

Стиснал пистолета с две ръце, уверен, че предпазната верига ще бъде закачена, той отстъпи крачка назад и ритна вратата с всичка сила възможно най-високо.

Пластината върху рамката се откърти, вратата изхвърча напред и Крейт се втурна в стаята, полуприведен, с протегнати ръце, притиснал леко спусъка, насочвайки дулото ту наляво, ту надясно и отстранявайки се от пътя на вратата, която се блъсна в стената и отскочи обратно.

Две легла. Едното леко измачкано. Другото с отхвърлена кувертюра. Лампа на нощното шкафче.

Нито следа от господина и госпожата. Може да са били будни и да са чули изскърцването на вратата на стълбището.

Само две места за бягство — балконът и банята.

Вратата на банята — полуотворена. Вътре — тъмно.

Накланяйки се в посоката на глока, за да компенсира дърпането към земята от тежестта на заглушителя, той изстреля един кратък откос в мрака на отвора, разбивайки огледало и може би няколко плочки на стената и обсипвайки банята с дупки от рикошети и с шрапнели. Един от изстрелите продупчи вратата.

Ритането на пистолета беше слабо, сякаш заглушителят го омекотяваше. Недостатъчно силен шум да събуди спящите, ако имаше такива. Нула искри от дулото.

Никакви писъци от банята. Никаква стрелба в отговор. Там нямаше никого. Проверката по-късно.

Пердетата пред плъзгащите се крила на френския прозорец. Кариър беше въоръжен. Значи първо трябва да се изчисти балконът, преди да се дръпнат пердетата.

Съжалявайки за боклука, който щеше да направи, Крейт изстреля още един кратък откос, пердетата се разскачаха, стъклото на прозореца се стопи и нещо каза „пук-пюу“. Той дръпна пердето и излезе навън. Парчета от твърдо стъкло хрускаха под краката му.

На балкона нямаше никого. Вятърът се вдигаше направо от морето и миришеше леко на сол. Той пристъпи към парапета и погледна надолу. Право под него имаше скали, после следваха плажът и ивицата на разбиващите се крайбрежни вълни. А разстоянието до долу беше над петнадесет метра. Не биха могли да скочат, без да се пребият.

Той не се съмняваше в информацията, която беше получил. Нищо през дългите години на службата му не му беше дало и най-малък повод да се съмнява.

В търсене на друго обяснение за изчезването на плячката Крейт се огледа наляво и надясно. Балкони. Еднакви балкони, оградени с парапети. Безлюдни балкони.

Безлюдни сега.

По-малко от метър отделяше този балкон от съседния. Ако не изпитваше страх от височина, човек лесно можеше да прескочи от единия на другия.

Звучите на хрущящо стъкло под стъпките му караха Крейт да се чувства като че ли бе прекрачил във френския прозорец като в огледало и сега бродеше там, където само Алиса беше стъпвала.

Когато влезе отново в стая 308, той забеляза важна подробност, която му беше убегнала преди — липсата на каквито и да било лични вещи.

Бутна вратата на банята — нямаше мъртви или ранени. Имаше няколко употребени хавлии, но около мивката нямаше тоалетни принадлежности.

Кариър и жената не бяха напуснали, когато вратата на стълбището изскърца. Много по-рано преди това те бяха намерили празна стая и се бяха преместили в нея, без да уведомят администрацията.

Крейт излезе отново в коридора, грабна скенера от ключалката и го пхна в джоба си.

Ритането на вратата и счупването на стъклата беше събудило някои от гостите. Двама мъже — единият по долно бельо, другият по

пижама, се бяха появили в коридора.

Усмихнат, Крейт насочи пистолета към тях.

Те се скриха в стаите и затвориха вратите.

Със сигурност някой вече беше се обадил на рецепцията да уведоми, че нещо става. Единият, ако не и двамата от мъжете, които беше заплашил, вече набираха 911.

Пулсът на Крейт не бе се ускорил с много над обичайните му 64 удара на минута по време на покой. Той изглеждаше спокоен и си беше спокоен.

Кое бе първо — привидното спокойствие или реалното — би било също толкова трудно да се докаже, както дали кокошката предхожда яйцето. Произходът на характера му беше потънал в миналото и той нямаше никакво желание да се рови в него.

Като в по-голямата част от Калифорния, и в този град нямаше достатъчно полиция. Ако по някаква случайност патрулна кола не се окажеше в непосредствена близост, друга нямаше шанс да приетите за по-малко от пет минути.

Във всички случаи щяха да дойдат само двама полицаи или най-много четирима. С такава смешно малка формация: той можеше да си поиграе на котка и мишка и да се измъкне до колата си, паркирана край магистралата.

Ако полицията подранеше, Крейт щеше да ги изтрепе и да си излезе. Никакви проблеми.

В западната част на коридора имаше единадесет стаи. От шестте северно от 308 на четири висяха надписи „Не безпокойте“.

Нямаше причина да смята, че двете стаи без надписи са свободни или че плячката му се е скрила в някоя от тях. Кариър би могъл да накачи такива надписи или да ги свали от вратите, където гостите ги бяха окачили, за да обърка Крейт.

Южно от 308 имаше четири стаи и пред последната, стая номер 300, надписът „Не безпокойте“ лежеше на земята. Крейт го погледа известно време, после огледа затворената врата.

Беше почти сигурен, че надписът не беше на земята, когато беше дошъл преди няколко минути. Изглежда, някой го беше закачил и съборил в бързината на бягството.

Стая 300 беше само на три крачки от вратата към южното стълбище.

Явно двойката умници беше вече слязла по стълбите и излязла от хотела. Нямахме смисъл да се бави да отваря стаята и да я проверява. По-добре да ги последва.

Сигурно тичаха към форда в покрития паркинг. Може вече и да бяха стигнали.

Крейт не побягна, защото паниката не му беше в стила, но все пак слезе по стълбите с отмерена бързина.

ГЛАВА 24

Секунди след като вратата на стая 308 се отвори с трясък, Тим и Линда хукнаха от стая 300 надолу по стълбите и изчезнаха.

Вятърът разхвърляше червените цветове на хибискуса под краката им, стъпките им отекваха от ниските тавани на пещерното здание на паркинга, фордът примигна с фарове и изчурулика, когато Тим натисна копчето на дистанционното управление на ключалката. Той седна на шофьорското място, а тя пое пистолета от него, когато се качи с пътната си чанта в ръце.

Стая 300 наистина се оказа свободна, когато Тим свали летящото крило на френския прозорец и влезе през балкона. Той бе посрещнал Линда в новото им убежище на предната врата и бе закачил надписа „Не безпокойте“ на дръжката.

След това бе поспал два часа, макар че сънят го бе повел по тъмни пътища, гъмжащи от лоши сънища.

Той запали колата, включи фаровете, излезе от покрития паркинг и се отправи към тихоокеанската магистрала. Когато стигна до кръстовището, зави наляво, към вътрешността.

— Да си призная — проговори Линда, — този път се потресох.

— Не ми се виждаш много потресена.

Тя се обърна и се загледа през задното стъкло.

— Повярвай ми, чувствам се като Ричард Дрейфус на кърмата, когато акулата му скача в лицето. Как ни намери онзи идиот?

— Сигурно заради кредитната карта.

— Това че е полицай, не означава, че е хванал хората от Мастър кард за оная работа.

— Картата ми е Виза. — Тим сви надясно по улица в жилищен район. — Той е много повече от прост полицай.

— Какъвто и да е, не трябва ли да има съдебно нареждане, за да поиска такива данни?

— А как тринадесетгодишни хлапаци нахлуват пиратски, в която компютърна система си искат и не чакат от никого разрешение?

— Значи си имаме работа със суперченге, чийто племенник е побъркан по компютрите и денонощно пиратства из базите данни на Виза, за да му помага?

— А може и някъде да има център, пълен с хора, които някога са били племенници, побъркани по компютрите, свикнали да се вмъкват пиратски в системите на телевизионните мрежи само за да оставят неприлични послания за Ники Кокс. Сега, пораснали с петнадесет години, те са се предали напълно на тъмните сили.

— Цял център пълен с такива хора? — удиви се тя. — С кого мислиш, че си имаме работа?

— Не твърдя, че е така. Не знам.

Хълмовете преливаха един в друг и той се изкачваше не директно, а по серпентина, провирайки се по улици между къщи, които, въпреки архитектурното си разнообразие, до една имаха вид на изпитващи тих ужас.

— Ами — възрази тя — вече ми е ясно, че знаеш много неща.

— Не и такива неща. Не съм по тази част.

— Не ти личи.

— Просто имах късмет досега.

— Не бих го нарекла така.

Вятърът тормозеше упорито американските ясени край уличните лампи и сенките на клонките по пътя потръпваха като изопнати нерви.

— Коя е тази Ники Кокс? — заинтересува се тя.

— Участница в телевизионното предаване „Заживели нещастно за вечни времена“.

— Хубаво предаване ли беше?

— Злобно, посредствено. В него участваше и говореща парцалена кукла. Заек с клепнали уши.

— Аха, поредният боклук.

— Аз бях в пубертета, хормоните ми изтичаха от ушите.

Не пропусках да изгледам всеки епизод с провиснал език.

— Трябва да е бил много сексапилен този парцален заек.

На всеки километър в две-три от къщите се виждаха светлини зад пердетата. По времето на гастролите на Ники Кокс и Зайко Многознайко в този късен час биха се видели по-малко от една трета от сегашния брой осветени къщи. Цареше десетилетието на безсънието — или по-скоро векът.

— Къде отиваме? — попита Линда.
— Не съм измислил още.
— Където и да е, нека да се разберем за едно нещо.
— Какво?
— Нито дума повече за тая проклета Ники Кокс.
— Току-що си спомних името на заека. Господин Клепоушко.
— За него може да говориш.
— Мисля, че засега е по-безопасно да стоим на пътя. Повече никакви хотели.

— Радвам се, че не падна да се пребиеш от балкона.
— И аз също. Ще покараме сега и ще помислим какво да правим.
— Боях се, че ще паднеш. Ако беше паднал, вината щеше да е моя.

— От къде на къде?
— Нямаше да си в това положение, ако не искаха да ме очистят.
— Тогава престани да правиш неща, заради които искат да те очистят.

— Ще се постарая.

С всеки изминат квартал и улица у Тим се затвърждаваше убеждението, че сегашната им безопасност беше крехка, опъната над пропаст жица, закачена на ръждясали кукички и протриваща се в единия или другия край.

Очите му играеха между задното и страничните огледала в очакване на внезапната поява на преследвача.

— Имам една приятелка, Тереса — обади се Линда. — Живее в Дейна Пойнт, но е заминала някъде за една седмица. Знам къде си крие резервния ключ.

Сочни листа от магнолия, съборени от вятъра, се суетяха като разтревожени плъхове из канавката.

— Тим, защо да не се скрием в къщата на Тереса?

Според спидометъра скоростта му беше едва четиридесет и осем километра в час, но интуицията му подсказваше, че се движи прекалено бързо, че ще попадне в беда, преди да е разбрал. Той намали първо до тридесет и два, после до двадесет и четири километра в час.

— Какво има? — попита тя, вглеждайки се в мрака.

— Не го ли усещаш?

— Чувствам, че ти усещаш нещо, но не знам какво.

— Камъни — отвърна той.

— Какви камъни?

— Камъни в много висока скала.

Улиците тук водеха в посока север-юг и бяха подредени като зъбите на гребен, закачени за основа, която водеше в посока изток-запад. Той сви отново вляво към основата и видя, че тя свършваше на пресечката си с последния зъб.

— Каква скала? — напомни му тя.

— Много висока, върхът ѝ се губи в мъгла. И не само висока, ами и извита на козирка като вълна. Ние живеем на дъното под нейната сянка.

Той зави наляво в последната уличка на квартала. Къщи от двете страни. Фаровете осветиха няколко паркирани до тротоара коли.

— Понякога цели канари се откъсват от върха на скалата — продължи той. — Откъсват се, без да вдигнат никакъв шум.

Той намали на 16 километра в час.

— Не се чува как се търкалят, но са толкова тежки, че... може би от натиска се сгъстява въздухът и това е, което се усеща.

Всяка от улиците, представляващи зъбите на гребена, имаше по три пресечки и къщи от двете страни. Между втората и третата пресечка на тази улица обаче къщите бяха само отляво.

Вдясно имаше обществен парк със спортни площадки, всички потънали в мрака на късния час.

Безшумна падаща канара, беззвучно цунами, надбягващо шума, който вдигаше, деформирана земна кора под краката, тайно напругаща се да се разтвори...

Някогашната му засилена интуиция за опасност се беше възвърнала през последните часове. А в момента се изостри като игла.

Видът на небето, сякаш покрито с къдели вълна, и усиливащият се вятър трябваше да го подготвят да очаква буря. Но когато остриетата на светкавиците срязаха облаците, Тим се сепна и за малко да набие до дъно спирачката.

Къщите, дърветата и паркираните коли се свиха отбранително под пронизващата светлина и продължиха да се свиват при всяка следваща светкавица, разсичаща постоянно небето и отрязваща масивни късове от гръмотевици.

Макар и по-голяма бъркотия от сенки да се разтърси из дебрите на нощта, отколкото вятърът бе могъл да предизвика, светкавицата освети нещо, което редките улични лампи не бяха доловили. Мъж в тъмно облекло стоеше под стряхата на огромно лаврово дърво, облегнат на стъблото му.

Той се наведе леко напред извън сянката на прикритието си, за да огледа форда, и светкавицата посребри лицето му, което заприлича на боядисаната маска на мим. Беше Кравет и Крейн, и Керингтън, и Конрад и още други незнайни персони, вездесъщи, сякаш той не бе просто човек със стотина имена, а стотина души, което обладаваха един разум и следваха една мисия.

Приковала поглед в призрачното лице, което изчезваше и се появяваше с ритъма на експлозиите на небето, Линда прошепна:

— Невероятно!

Обяснение за появата на това призрачно видение можеше да се потърси по-късно. Мисълта трябваше да отстъпи пред нуждата да се оцелее.

Тим изви волана надясно и ускори.

Убиецът пристъпи напред от прикритието на дървото и вдигна оръжие, подобно на зъл дух, прекарал дълги години в сън, зарит в земята и възкресен сега от светкавицата.

ГЛАВА 25

И най-малкото двоумене би довело до по-различен и кървав изход, но фордът се качи на тротоара в мига, когато Кравет пристъпи от прикритието. Преди да успее да вдигне напълно оръжието и да открие огън, той бе принуден да отскочи назад, за да не бъде прегазен.

Ако беше опитал да подмине убиеца или да се върне на заден ход, Тим щеше да получи дъжд от куршуми в предното стъкло, после в прозореца от страната на пътника. Да кара право към него, беше най-добрата алтернатива.

В опита да се отдръпне Кравет падна.

Тим изви волана, надявайки се да го прегази — да му счупи глезените, колената, каквото и да е. Убиецът успя да избегне колелата и Тим профуча към парка.

Бетонни маси за пикник, бетонни пейки. Люлка от дъска, катерушка. Вятърът люлееше призрачни деца в люлките.

Задното стъкло се разби и Тим усети патрон да се забива в облегалката на шофьорската седалка.

Преди да успее да предупреди Линда да се смъкне надолу, тя вече го беше сторила.

Друг изстрел удари на метал и по всяка вероятност имаше и трето попадение, но гръмотевичната канонада удави тътена от по-малкия калибър.

Те бяха вече извън обсега на пистолета и можеха да бъдат застигнати от изстрел само по случайност. Оръжието имаше удължена цев и най-вероятно заглушител, което още повече намаляваше шанса за попадение.

Кравет нямаше да стои на място и да разчита на щастлива случайност. Той беше човек на движението.

Подгонил форда с максималната скорост, с която се осмеляваше да кара по непредсказуем терен, Тим бързаше да намери изход на другия край на парка.

Болезнено пулсиращата светлина на бурята извади от мрака празен открит амфитеатър, мрежа за спиране на топки, вътрешните

очертания на игрище за бейзбол.

Въпреки че последният гръмотевичен удар бе достатъчно силен да разцепи язовирна стена, все още не бе завалял дъжд.

Линда се привдигна на седалката и повиши глас, за да надвика караницата на вятъра със счупеното задно стъкло.

— Само десет минути, след като излязохме от хотела, и той вече ни намери?

— Той винаги ще продължава да ни намира.

— Как успя да ни изпревари и да ни причака?

— Той има помощник на контролното табло, и то не от обикновения вид.

— Помощник на контролното табло? Какъв помощник? Мозъкът ми се е панирал. Представям си едно от кученцата с клатеща се глава.

— Компютърен монитор.

— С електронни карти за движение?

— Да. Видял е разположението на улиците, съобразил е, че може да стигнем до това място, както и направихме.

Колата се раздруса, защото тръгнаха по широка затревена дренажна алея. Тя попита:

— Мислиш ли, че има система за проследяване?

— Току-що ми дойде на ума — тази кола има транспондер. Това е една от допълнителните услуги — проследяване на колата при кражба. Полицията използва спътник за целта.

— А имат ли право да го правят, ако колата не е открадната?

— Не повече, отколкото да извършват убийства по поръчка, за да си помогнат с изплащането на заема за жилище.

Алеята ги доведе до подножието на дълъг полегат път, вървящ нагоре, и Тим се насочи към върха сред спазмите от светлината на бурята, която изпепеляваше зеления цвят на разтрепераната от вятъра трева.

— Компанията, службата за проследяване, не биха сътрудничили с някакво корумпирано ченге. Би трябвало да им се обадиш, за да деактивират транспондера или каквото правят в такива случаи.

— Той сигурно не действа чрез компанията.

— Ами чрез кого?

— Чрез центъра на порасналите, побъркани по компютри племенници. Те са влезли незаконно в системата на компанията и

предават информацията от спътника на Кравет.

— Мразя тези гадини! — възкликна тя.

Когато стигнаха до върха, теренът се изравни и се видя футболно игрище. Тим забеляза улични лампи в далечината, втурна се към тях и стрелката на скоростомера подскочи към делението за 100 км в час.

— Значи няма начин да се откачим от него — въздъхна тя.

— Няма.

Първите едри капки дъжд забарабаниха по предното стъкло като насекоми с твърди черупки.

— Ако спрем, той ще знае точно къде сме и ще дойде там.

— Или — добави Тим — ще види нещо на картата, път, по който има вероятност да минем.

— И ще може пак да ни причака.

— Това е, което ме тревожи повече.

— Къде се намира транспондерът? Можем ли да спрем и да го махнем?

— Не знам къде е.

— Къде е вероятно да са го монтирали? — почуди се тя.

— На най-различни места, за да не знаят крадците къде да го търсят.

Те минаха през още един кът с бетонни маси за пикник, бетонни пейки, бетонни кофи за боклук.

— Бетонни мебели — възропта той, — все едно да седнеш на пикник в концентрационен лагер.

— Когато бях малка, в парковете имаше дървени пейки.

— Започнаха да ги крадат.

— Никой не иска бетонните.

— Искат ги — поправи я той. — Само че не могат да ги вдигнат.

Стигнаха до края на парка, минаха през тротоара и слязоха с раздрусване на улицата.

Дъждът бе преминал от редки едри капки в постоянен порой. Той включи чистачките.

— Спечелихме малко време — отбеляза Тим. — Ако той е в обикновена кола, както преди, а не 4x4, няма да рискува да мине направо през непавираните площи на парка — ще трябва да заобиколи.

— А ние какво ще направим?

— Искам да спечелим още време.

— И аз също. Още петдесет години.

— Искам, освен това да избегна опасността да се спусна към него. Току-виж ни отрязал пътя с колата си зад някой завой и ни очистил. Затова ще караме нагоре.

— Познаваш ли добре тези места?

— Не за съжаление. А ти?

— Не добре — отвърна тя.

Когато стигна до кръстовището, той зави надясно. Мократа стръмна улица проблясваше под пламъците на светкавиците.

— Искам да се кача догоре — обясни Тим, — да изляза от жилищните райони и да премина през хребета. Надявам се да намерим бързо някой стар път, който да ни заведе на юг.

— Зад хребета сигурно няма нищо друго, освен храсталаци.

— Тогава ще има разчистени проходи за спиране на пожари.

— Защо на юг? — полюбопитства тя.

— За мен бързината е по-важна от посоката. Искам да съм сигурен, че имаме пет минути преднина, преди да изоставим колата.

— Да изоставим форда?

— Нямаме избор. Ако просто караме, докато се свърши бензинът, ние сигурно ще сме първите, които ще закъсаме. А той ще продължава да ни гони и няма да можем да си изберем мястото, откъдето да тръгнем пеша.

— Когато се регистрирахме в хотела, се надявах, че ще ни остане малко време да направим някакъв план.

— Няма да има нито миг покой, докато тази история не свърши. Вече съм убеден в това. Трябваше да го разбере по-рано. От тук нататък ще се движим по острието на бръснач, докато историята свърши.

— Имам лоши предчувствия.

— С право ги имаш.

— Всичко върви от зле по-зле.

— Ще се оправим — опита се да я успокои той.

— Може да не звучи като празни приказки, ама си е.

Тим не искаше да я лъже и рече:

— Нали не искаш да ти кажа, че ни е спукана работата?

— Освен ако не е така. В такъв случай — кажи го.

— Не е спукана.

— Добре. Има поне някаква надежда.

ГЛАВА 26

Под светлината на фаровете сребърните дъждовни нишки приличаха на гирлянди за елха, но нищо друго не напомняше за Коледа.

По паважа беше толкова плъзгаво, че още малко и би могло да се пързаяш с шейна, а Тим дори не намаляваше на знаците за спиране.

Кравет щеше да очаква да се досетят за транспондера и следенето чрез спътник. И тъй като на всяка цена трябваше да спечелят преднина, преди да изоставят форда, той щеше да ги следва плътно по петите, за да не ги изгуби в момента, когато тръгнат пеша.

— Зареди ли пистолета? — попита Тим.

— Да, пълен е.

— Имаш ли още патрони в чантата?

— Не много. Четири парчета. Може и да са шест.

— Не ми се ще да влизам в престрелка с него. Изглежда, че този път е взел автоматичен пистолет.

— Автоматичният пистолет звучи нездравословно.

— Вероятно има над тридесет патрона в пълнителя. Може да ги изстреля за броени секунди, ако си поиска, да ни засипе с порои от олово.

— Определено никакви престрелки.

— Само че може да се наложи.

— Имам едно черно подозрение — оплака се тя.

— Кажй го.

— Сигурно ли е, че той работи на свободна практика?

— От това, което стана в бара, изглеждаше, че работи за своя сметка. Убийци, които работят за някого, получават заплата като всички други, не пачки пари в плик.

— Но ако има цяла армия от пиратстващи компютърни манааци и други помагачи техничари, защо единствено той върши работата по улиците?

— Някой го е наел, за да се дистанцират истинските виновници от убийството ти. Те му помагат, без обаче да излагат собствените си

убийци на показ. Те са кукловодите в играта.

— Така е било, докато са смятали, че ще ме очистят лесно, че случаят ще се приеме като най-обикновено изнасилване с убийство, само че това повече не може да стане.

— Вярно, вдигна се доста шум — съгласи се той.

— Ако решат, че играта е загубяла, могат да изпратят на Кравет подкрепления. Тогава какво ще стане?

— Тогава ще ни се такова таковата.

— Хм, май ще е по-добре все пак да започнеш да ме лъжеш.

Улицата свърши с Т-образен възел. Новата улица водеше в посока север-юг покрай най-високата част на хребета в града.

Тим направи десен завой на юг и ускори. Къщите тук бяха по-големи и по-богато украсени от къщите на ниските хълмове. Не след дълго стигна до задънена улица.

— Ама че гадост! — ядоса се Тим, като обикаляше около кораловото дърво в центъра на островчето за кръгово движение. Той засили обратно по пътя, от който бяха дошли, притеснен заради загубеното време.

След три пресечки северната част на улицата също беше задънена. Ако напуснеха хребета и се върнеха обратно, щяха да срещнат Кравет. И той щеше да ги види как пристигат на електронната си карта.

Тим обиколи друго коралово дърво, излезе от островчето, спря до тротоара, угаси светлините и мотора и рече:

— Дай ми пистолета.

— Какво ще правим?

— Патроните в чантата — дай ми и тях. Бързо!

Тя порови из чантата и намери пет патрона.

Тим ги пусна в джоба на ризата си и каза:

— Имаме може би две минути. Вземи пътната и дамската чанта и фенерчето.

— Защо да не изсвирим с клаксона, да събудим хората наоколо?

— Не. Давай.

— Той няма да стреля при толкова много свидетели.

— Ще стреля — настоя Тим. — Не искам никой от тях да загине.

Той отвори вратата и брулен от дъжда и вятъра, се отправи към островчето, от което току-що бяха излезли с форда. Не беше направил

и пет стъпки, а от дрехите му вече шуртеше вода.

В южна Калифорния такава силна буря през май беше рядкост. Дъждът не беше топъл, но не беше и вкочаняващ.

Петте къщи около островчето имаха общ архитектурен мотив — някои бяха лъскави и модерни със загатнат тоскански стил, а други изцяло в класически тоскански стил.

Двуметрови стени ограждаха дворовете. В тях бяха вградени порти, някои от които можеше да се окажат заключени.

Нямаше опасност да ги залаят кучета и да ги издадат — в такова време кучетата не се оставят навън. Особено в район като този, където къщите струват от три милиона нагоре, кучетата си живеят вътре; те са част от семейството; не спят в кучешки колиби и не ги връзват на верига.

Пет задни двора. Кравет ще трябва да обходи всички порта, да претърси всички дворове. Къщите имаха директен изглед към океана, земята беше много скъпа и дворовете бяха малки. Щяха да му стигнат по-малко от пет минути да претърси всичките.

Задъненият край на улицата се намираше в началото на каньона. Зад задните дворове щеше да бъде трудно да се спуснат по обраслите с буренак и храсталак стръмни склонове.

В тези заселени каньони се въдеха гърмящи змии, койоти, американски рисове. Пумите рядко идваха толкова далеч от дивите гъсталаци, но и тези убийци не бяха съвсем чужди на района.

Отначало, докато се придвижваха из каньона, Тим не смяташе да пали фенерчето, за да не ги види Кравет. При това положение не можеше да става и дума за сляпо спускане, камо ли да се предприеме такова.

Задните дворове предлагаха само илюзия за сигурност, а каньонът беше нещо като задънена улица.

Линда се изравни с него. Мокра до кости. Красива.

Небето се разтвори със страхотен трясък. Разля се остра светлина. Бляскави късчета се разтанцуваха в локвите.

През метала на часовника по кожата на китката си той можеше да се закълне, че усеща как секундната стрелка отмества времето в миналото.

В предния двор на модерна сграда имаше табела „За продан“. Всички прозорци и на двата етажа бяха закрити с транспаранти, от

което можеше да се заключи, че къщата вероятно е празна.

Върху пощенската кутия имаше правоъгълна рамка, в която можеха да се вкарат номер и име. Номерът стоеше, но името бе махнато.

На предната врата не висеше сейф, отварящ се с комбинация от числа, за ключовете, оставени от агенцията за продажба на имоти. Това не беше доказателство, че някой живее там. Вероятно просто собствениците предпочитаха къщата да се показва само на проверени купувачи, дискретно, със среща.

Тим връчи пистолета на Линда. Тя го пое без коментар.

Той измъкна табелата с рекламата за продажбата — краката ѝ бяха дълга стоманени пръти, забити на петнадесет-двадесет сантиметра в земята.

В съседния двор се виеше пътека, покрита с плочи, наредени несиметрично, с налят бетон по границите. Тя водеше към типична тосканска къща.

Тим заби стоманените пръти в двора и те влязоха сравнително лесно във влажната земя. Табелата „За продан“ застана малко накриво, но това нямаше значение.

През две къщи от дома, който бе наистина за продан, върху тревата в предния двор беше оставено детско колело. Тим го грабна, донесе го до мястото, откъдето беше извадил табелата, и го сложи на земята.

Линда го наблюдаваше, без да задава въпроси или да прави коментари, наблюдаваше не озадачено, а с аналитичния вид на добър ученик, изучаващ уравнения на черната дъска.

Тим си помисли, че би било лесно да се влюби в нея. А може и вече да се беше влюбил.

Не успя да поиска пистолета и тя вече му го беше подала.

— Да вървим — подкани той и тя забърза с него към къщата, която изглеждаше празна.

Небето, този добре снабден оръжен склад, хвърляше ярки копия, въздухът миришеше на опърлено и нощта се люлееше под тежки удари.

Стигнаха до порта отстрани на къщата. Беше затворена само с резе.

Между оградата и къщата имаше път. Стигнаха до покрита тераса, която ги скри от дъжда.

Прозорците на помещения, които вероятно бяха кухня и столова, бяха покрити с транспаранти. По други прозорци имаше пердета.

По-нататък имаше френски прозорец, чиито крила не бяха покрити с нищо. Линда насочи натам фенерчето и те видяха, че това е немебелиран хол.

Тим хвана пистолета за цевта, изчака бурята да се озъби пак, и счупи стъклото по време на последвалата гръмотевица. Пъхна ръка вътре, намери болта на ключалката и отвори вратата.

Тя влезе след него, затвори вратата и двамата се послушаха. Липсата на мебели обаче вече беше издала истината — тук не живееше никой.

— В къща като тази — отбеляза той — не може да няма алармена система. Но тъй като къщата е празна, а алармата би създавала неприятности на агентите, те не са я включили.

Линда зарея поглед през френския прозорец покрай покритата тераса, покрай басейна, потънал в мрак, покрай оградата, покрай черната дупка на каньона, към подредените като войници улични лампи по по-ниските хълмове и към гледката на крайбрежните градски светлини, мъждукащи под дъжда.

— Как е възможно — промълви тя, — как е възможно да ни се случва това на такова място: сред тези къщи, струващи милиони, с тази блестяща гледка към крайбрежието долу...

— Нали сама го каза — цивилизацията е крехка като стъкло.

— А може би е още по-лошо. Може би е мираж.

— Винаги ще се намират такива, което искат да угасят светлините. Имаме късмет досега, че не са станали мнозинство.

Тя се обърна с гръб към гледката сякаш ѝ причиняваше болка.

— В безопасност ли сме тук?

— Не.

— Искам да кажа поне за малко.

— Не. Не сме дори и за малко.

ГЛАВА 27

Крейт мина покрай изоставения форд. Вместо да паркира до тротоара, спря до градинката в центъра на островчето за кръгово движение, където спирането е забранено.

Дъждът го дразнеше. Щеше да му изцапоти дрехите.

Нищо не можеше да стори обаче, за да спре бурята. Преди известно време беше стигнал неохотно до заключението, че не може да контролира времето.

Имаше период, когато му се струваше, че може да има власт над природните сили. Тези предположения му хрумнаха, защото твърде често беше получавал тъкмо времето, което му беше необходимо за подготовката или извършването на убийство.

Беше прочел няколко книги на тема психокинеза, тържеството на духа над материята. Някои хора можеха да огъват лъжици, без да ги докосват. Експерти по свръхестествените явления твърдяха, че предмети могат да се придвижват от едно място на друго само като се мисли за придвижването им.

Крейт беше огънал лъжица веднъж, но не със силата на мисълта, а от яд. Беше вързал проклетия прибор на възел.

Беше му се приискало да посети автора на книгата, обясняваща как да се развият психокинетичните таланти.

Искаше да го накара да глътне вързаната лъжица.

Крейт обичаше да кара хората да гълтат неща, които никой не би пожелал да глътне. Не знаеше защо това му харесва, но откакто се помнеше, нищо друго не му беше доставяло такова удоволствие.

Поради невероятните форми и размери на някои от тези предмети хората, в чиито уста той ги тъпчеше, често загиваха, докато гълтаха. Затова той се въздържаше да започва срещата с най-приятния момент, а го запазваше за по-късно.

След смъртта на жертвата човек не можеше да прави нищо повече с нея.

Авторът на книгите по психокинеза беше написал и книга на тема предсказване на бъдещето. Възможно бе те да бяха по-полezni, но

Крейт не се интересувахе от тях.

Той знаеше какво ще бъде бъдещето. Той го създаваше.

На повечето хора нямаше да им хареса бъдещето, но Крейт нямаше търпение да стигне до него. Беше сигурен, че всичко тогава ще бъде прекрасно.

Излезе от колата и застана под дъжда. Представи си чисти небеса, звезди, но дъждът продължаваше да вали както си знаеше, че ще стане. Все пак можеше да опитва от време на време, не му струваше нищо.

Хората, не предметите и времето, бяха неговият обект на действие. Той можеше да направи каквото си поиска на хората и в този момент желанието му бе да убие двама от тях.

На електронната карта в колата фордът беше спрял преди около минута и четиридесет секунди, преди Крейт да завие наляво на Т-образния възел и да тръгне по тази улица. Не можеше да са стигнали далеч за минута и четиридесет секунди.

Нямаше да са тръгнали зад къщите към каньона, не при този дъжд и мрак.

Ако бяха побягнали на юг към пресечката, той щеше да ги види, докато се изкачваше по последната права на хълма.

Крейт стоеше на островчето, под клоните на голямото коралово дърво, и оглеждаше петте къщи. Нито един прозорец не светеше.

В днешно време човек трябваше да не е с всичкия си, за да отвори вратата и да приеме двама непознати в 4:10 сутринта.

Във всяка къща имаше порта към задния двор. Той се надяваше, че няма да му се наложи да претърсва и петте жилища.

Спуснат надолу в ръката му, с дулото към паважа, беше автоматичният пистолет глок със завития заглушител. Крейт слезе от островчето, пое по платното около него и огледа внимателно всеки един от домовете. Търсеше издайнически белези.

Светлината се изтръгна от затвора на небето и побягна по блестящата черна настилка.

Крейт отдавна си мечтаеше да види някого ударен от светкавица, яко ударен. Ако му беше дадено да контролира времето, той би уредил няколко грандиозни изпепелявания.

Крейт беше използвал токов удар веднъж да убие един бизнесмен във ваната, но това не беше същото. Очите на жертвата не

бяха изтекли, косата му не бе се запалила, нищо от този сорт не беше се случило.

Мигащата светлина привлече вниманието на Крейт към табела с надпис „За продан“ в предния двор на една тосканска къща, недостатъчно семпла за неговия вкус. Табелата не беше сложена както трябва. Не гледаше директно към улицата и стоеше накриво — едната страна стърчеше над другата.

Прозорците на втория етаж имаха пердета, но някои от прозорците на долния етаж не бяха покрити. В стаите беше тъмно като в рог и нямаше лица да се белеят и да се взират в него.

Съседната къща беше в модерен стил и много му хареса. Той дори би погостувал някой ден в нея, докато стопаните ги нямаше. Щеше да ги опознае, да научи мечтите, надеждите и тайните им. Стига да бяха добре с хигиената.

На тревата отпред лежеше колело. Това не беше добър знак за състоянието вътре. Ако детето не беше научено да прибира след себе си, най-вероятно родителите му бяха мърлячи.

И все пак Крейт беше убеден, че хора, които имат вкус към архитектура с такива чисти линии, не могат да бъдат неподредени в личния си живот.

Всички прозорци и на двата етажа бяха покрити с транспаранти.

До входната врата стоеше елегантна саксия от варовик, в която би трябвало да има някакво малко дърво, а под него — сезонни цветя. Саксията беше празна.

Крейт обходи с поглед прозорците, саксията, колелото. От колелото погледът му се насочи към табелата „За продан“ в двора на съседната къща.

Дъждът бе съсипал дрехите му, затова пък го беше успокоил и бе измил паяжините от мозъка му. Главата му беше от бистра по-бистра.

Той грабна с лявата си ръка колелото за кормилото и го издърпа настрана.

В тревата на мястото, където бе лежало колелото, се откриха две бледи петна. Той приклекна, за да ги разгледа по-отблизо, и видя кръгове от смачкана трева с диаметър десет-дванайсет сантиметра.

В центъра на кръговете имаше по-тъмни петна. Опипвайки ги с пръсти, той разбра, че са дупки в земята. Разстоянието помежду им

беше приблизително същото като между прътите на табелата „За продан“ в съседния двор.

Тимоти Кариър се беше досетил, че ако къщата беше очевидно празна, Крейт щеше да отиде веднага там. За един зидар инстинктите му бяха необикновено изострени.

На път обратно към тротоара, Крейт стъпи на нещо, което се опита да се изтърка под крака му.

Назъбената светлина в небесата хвърляше ярки зигзаги по водата, рухнала по тротоара. Докосвайки някакъв меден предмет, те го превърнаха за момент в сребро.

Той се наведе да го вдигне и в този миг нова светкавица освети и втори такъв предмет до първия. Два деветмилиметрови патрона.

С това настъпи едно от онези събития, които му даваха основание да вярва, че е нещо по-различно от човек. Той действително бе престолонаследник под прикритие и съдбата признаваше възвишеността на неговата особа, като му даряваше тези неупотребени патрони като доказателство, че плячката му се беше скрила тук.

Помисли си, че беше възможно именно на тези два изпуснати патрона да им е било съдено, след изразходването на всички други муниции на Кариър, да ранят или дори да убият него, Крейт. Изглежда, че съдбата не само му посочваше пътя към успешния завършек на мисията му, но и го уверяваше, че поне тази вечер той е недосегаем, а може с течение на времето да се окаже и безсмъртен.

Светкавиците и гръмотевиците навярно бяха част от тържеството в негова чест.

Той сложи патроните в един от джобовете на панталона си.

Ако всичко минеше гладко и имаше достатъчно време, той щеше да накара жената да глътне патроните, преди да натъпче репродукцията в гърлото ѝ.

Не можеше да рискува да хване Кариър жив. Зидарят беше прекалено едър и опасен по неочаквани начини.

Ако обаче му провървеше да парализира Кариър с изстрел в гръбнака, щеше с грамадно удоволствие да го наеми да глътне и той нещо. Може би някоя суперспециална част от анатомията му — ще му я отреже и ще му я сервира на вилница.

ГЛАВА 28

Поради недостига на време и липсата на специални инструменти за влизане с взлом Кариър и жената можеха само да отидат към задната част на къщата, където нямаше да ги видят от улицата, и да счупят стъкло на прозорец или врата.

Като влезеха вътре, те вероятно щяха да се качат на втория етаж, откъдето да защитават стълбището, използвайки предимството на по-добрата си позиция.

Или пък можеха да държат под прицел прозореца или вратата, през които бяха влезли, надявайки се да го застрелят, когато се появи, следвайки по стъпките им. Само че той не бе от ония, дето действат така директно.

Крейт стигна до страничната врата на гаража и пусна в действие любимия си ЛокЕйд.

Влезе и светна лампите. В гаража можеха да се поместят три коли, но нямаше нито една.

Имаше множество качествени ламинирани шкафчета и изглеждаше подредено. Той отвори няколко вратички. Всички полици бяха празни.

Без съмнение никой не живееше тук.

Вратата между гаража и къщата вероятно водеше към мокро помещение или коридор. Кариър и жената едва ли биха се скрили тук.

Крейт отново пусна в действие ЛокЕйдът. Прещракванията на бравата бяха заглушени от барабаните на бурята. Той прибра инструмента в кобура му.

В светлината, идеща от гаража, се видя мокро помещение с такива огромни размери, че в него се намираха и място за шиене, както и за опаковане на подаръци с рула красива хартия, закачени на стената.

Вратата в другия край беше затворена.

Близо до входа на мокрото помещение имаше табло „Крестрон“ с екран, вградено в стената. Както се полагаше на имот от този калибър, къщата беше компютризирана.

Докосна екрана и той светна, предлагайки му богат избор от програми като БЕЗОПАСНОСТ, СВЕТЛИНИ, МУЗИКА...

Той натисна СВЕТЛИНИ и на екрана се появи списък на стаите в къщата и зоните извън нея. Можеше да контролира осветлението навсякъде — оттук, както и от всяко друго табло „Крестрон“ в къщата.

Най-накрая на списъка имаше поле ВКЛЮЧВАНЕ НА ВСИЧКИ ВЪТРЕШНИ СВЕТЛИНИ и ВКЛЮЧВАНЕ НА ВСИЧКИ ВЪНШНИ СВЕТЛИНИ. Плячката му щеше да очаква той да се появи в тъмното и щеше да планира как да се възползва от това. Крейт си имаше правило никога да не прави каквото очаква противникът и затова натисна ВКЛЮЧВАНЕ НА ВСИЧКИ ВЪТРЕШНИ СВЕТЛИНИ, в резултат на което цялата къща светна.

Вратата в другия край на мокрото помещение го изведе в коридор. Стиснал глока с две опънати право пред себе си ръце, той тръгна напред.

Влезе в необзаведен хол, където беше монтиран телевизор с огромен плазмен екран, заемащ, заедно с останалите уреди за развлечение, цяла стена. Гранитният бар беше хубав.

Едно от стъклата на френския прозорец беше счупено. Варовиковият под беше посипан с парченца стъкло.

Също като Крейт Кариър и жената се бяха намокрили до кости. От тях по варовика се бе стекла много вода и той беше потъмнял на местата, където водата беше проникнала надолу.

Напрегнат, като въртеше глока наляво, после надясно и внимаваше да не пропусне никакво движение с периферното си зрение, Крейт стигна до голямата кухня, която бе свързана с хола. Още варовик, още вода.

Трапезарията също не беше обзаведена, но беше покрита от край докрай с бял мокет. Купчинка кал върху килима привлече вниманието на Крейт.

По всичко личеше, че на две стъпки от началото на столовата двамата си бяха изтрили обувките в чисто белия мокет и го бяха изцапали. Той се учуди защо се бяха държали така агресивно с прекрасното вълнено изделие.

Продължи нататък, мина под сводест портал и се озова в центъра на покрит със същия мокет хол. Тогава разбра, че си бяха изтрили обувките, за да не оставят такива явни следи. Чистата вода не се

виждаше лесно по неравната повърхност на белия мокет, нито променяше цвета му. Не беше възможно повече да се каже накъде бяха отишли.

Надясно от хола, също през сводест проход, се намираше входното антре. По-нататък имаше спални и стълби, които водеха към втория етаж.

Наляво, в северния край на хола, имаше друго помещение с двойни врати.

Крейт беше сигурен, че пляката му се е качила горе.

Не му се щеше обаче да оставя непрегледано място зад гърба си и той отвори една от вратите. Втурна се вътре приведен зад пистолета и се озова в библиотека, в която нямаше нито книги, нито неканени гости.

Отиде до входното антре и видя капки вода да блещукат по дървения под. Бяха прекалено разпръснати, за да се разбере накъде водят.

Отвори друга врата към домашна спортна зала, достатъчно голяма да побере необходимите уреди за тренировка на всички части на тялото. Уреди нямаше, но три цели стени бяха покрити от горе до долу с огледала.

Такова изобилие на огледална повърхност не можеше да не накара Крейт да спре.

Чрез изкусното обръщане наопаки на образите огледалата сякаш се превръщаха в противоположен на реалността свят, където всичко изглеждаше познато, но всъщност беше коренно различно.

Всичко, което се смяташе за зло от тази страна на огледалото, можеше да се приеме за добро от другата. Истината тук можеше да се окаже лъжа там, а бъдещето можеше да предхожда настоящето.

Това панорамно огледало го вълнуваше повече от всички други, които беше виждал досега, заради множеството странни светове, отразени един в друг, всеки един обещаващ абсолютната власт, за която той копнееше, но не можеше да придобие напълно от тази страна.

Беше изправен пред цяла група Крейтовци, всеки със своя собствен глок, и те не приличаха на отражения, а на копия, всяко от тях със свое собствено съзнание също като него, отделни възплъщания на съзнанието в друга измерения. Превърнал се в армия, той почувства прилива на размножената мощ, на свирепостта на глутницата, на

ожесточеността на жилещия рой и сърцето и душата му се изпълниха с опиянение.

Еуфорията му се изпари обаче, когато забеляза външния си вид. Дрехите му бяха напълно деформирани от дъжда. Не личеше, че бяха с високо качество. Косата му се беше сплъстила.

Лесно би могло да го сбъркат с бездомник, живеещ под мостовете без пукната пара. Видът му го унижаваше.

Това чувство му напомни за провала в хотела, където Кариър го беше надхитрил със смяната на стаите.

Всички Крейтовци във всеки от огледалните светове проговориха в хор, но думите им можеха да бъдат чути само в техните царства. Единственият глас на единствения Крейт изговори високо думите, които другите мълвяха беззвучно: „Той пак ме изигра.“

Крейт излезе от спортната зала във входното антре.

Не се приближи до стълбите. Не го интересуваха стълбите. Зидарят и оная кучка не бяха на втория етаж, готови да защитават стълбището с предимството на по-добрата си позиция. Те изобщо не бяха се качвали там.

Бяха си излезли, когато той светна.

Входната врата беше отключена. Нищо странно. Те нямаха ключ, с който да я заключат отвън.

Той отвори вратата и дъждът нахлу.

Остави къщата отворена и тръгна по пътеката към улицата.

Фордът беше изчезнал.

Вятърът носеше дъжда с още по-страшна сила от преди и жилеше лицето му.

Небето се беше поуспокоило, но една сабя от светлина внезапно разсече нощта и Крейт трепна. Помисли си, че мълнията ще го удари.

Очите му се спряха на колелото. На табелата „За продан“.

Извади двата 9-милиметрови патрона от джоба на панталона си. Тази допълнителна подробност беше изглеждала правдоподобна само на пръв поглед. Патроните не бяха изпуснати, те бяха сложени на тротоара.

Той пхна обратно в джоба си. Щяха да му потрябват.

Стигна до центъра на островчето за кръгово движение, където беше паркирал тъмносиния шевролет. Той го чакаше.

Обиколи колата, увери се, че гумите са цели, седна зад волана и се изолира от бурята.

Моторът запали с първото завъртане на ключа. Не беше го очаквал.

Контролното табло светна, но не тъй ярко както преди. Кариър беше прострелял екрана на електронната карта.

Крейт можеше да изпрати закодирано съобщение с обяснение за станалото и неговите помагачи щяха да продължат наблюдението и да го държат в течение, за да може да продължи гонитбата, макар и от по-голямо разстояние.

Нямаше смисъл да се хаби. Кариър беше подкарал форда само за да излезе от квартала. Щеше да го изостави след броени минути и да го замени, с каквато кола намери.

Това не означаваше, че Крейт се бе провалил в мисията си. Тя едва сега започваше.

Един по-незначителен човек би могъл да се поддаде на емоции, да се предаде на ярост и отчаяние или страх. Крейт не си позволяваше такива глупости.

Вече беше преодолял тръпката на унижение, съпътстваща осъзнаването на станалото. Както и да е, „унижение“ не беше правилната дума. Той беше изпитал просто слабо раздразнение.

Обиколи островчето и излезе от задънената улица.

Ако искаме да бъдем точни, думата „раздразнение“ също беше прекалено силна за описване на чувствата му, когато му стана ясна картинката в огледалната спортна зала. Моментна „загуба на равновесие“ беше по-точно. Той бе загубил равновесие при мисълта, че се е оставил да го заблудят с два изпуснати патрона.

Психологически зрелият човек търси позитивното във всяка ситуация, защото никое преживяване не е изцяло негативно.

Събитията, станали наскоро, му бяха дали време да размишлява над поуките от последните девет часа. Размишлението е положително нещо.

Зави надясно по Т-образната пресечка и тръгна надолу от върха на хребета към по-ниските хълмове и крайбрежието. Тогава реши, че загуба на равновесието също не бе това, което му трябваше.

Беше изпитал разочарование. Точно така — това беше думата. Разочарование не толкова от себе си, колкото от вселената, която все

още използваше силите си от време на време да му попречи.

За да може да се отдаде на конструктивен размисъл, той имаше нужда от място, където да се отпусне, да се почувства у дома си. Баровете и кафенетата не му бяха по сърце.

Той си беше домошар и почти всеки дом би му свършил работа, стига да отговаряше на стандартите му за чистота.

ГЛАВА 29

След като приключи разговора с Тим в 12:30 през нощта, с който го уведоми за обаждането на Хич Ломбард, Пит Санто легна да подремне два часа, преди да продължи компютърното търсене на някакви сведения, които да го доведат до истинската самоличност на убиеца.

Свенливата Зоуи отказа да скочи на леглото и да си легне в краката му. Тя се сви на своето си легло в ъгъла.

Отказът ѝ да легне при него беше сигурен знак, че ще го спохват тежки сънища. Може би способността за влизане във фазата на сънуване се предхождаше от едва доловима промяна в химическия състав на тялото, която можеше да се подуши от куче с неговото хилядократно по-силно от човешкото обоняние. Или пък тя имаше шесто чувство.

Полуизтегнат върху купчина от перушинени възглавници, Пит подканяше:

— Хайде, ела. Качи се.

Тя вдигна глава. Одухотворените ѝ кафяви очи го гледаха с нещо като недоумение. Или съжаление.

— Няма да има кошмари. Обещавам. Лъгал ли те е татко някога? Само ще дремна малко.

Зоуи наведе глава, подпря я на пода между предните си лапи увисналите краища на горната ѝ устна се разстлаха върху тях. Тя затвори очи.

— Краката ми миришат особено хубаво днес — продължи да я уговаря той. — Ще ти бъде приятно да поспиш с муцунка в краката ми.

Тя повдигна вежда, без да отваря очи. Облиза се. Отпусна веждата. Прозя се. Въздъхна. Поканата беше отхвърлена.

Свикнал да го отблъскват, Пит ѝ върна въздишката и угаси лампата.

Заспа моментално. Както винаги. Проблеми със заспиването нямаше. Как да задържи съня бе мъката.

Разбира се, че сънуваше. Кучетата не можеш да ги излъжеш.

Птици умираха, както си летяха, и падаха на земята, отрязани бебешки главички напяваха нежни тъжни мотиви, а жената си изскубваше косите с корен и ги даряваше на църквата, защото нямаше какво друго да предложи.

Събуди се в 2:48, задушен от мрака, и включи нощната лампа.

Зоуи го наблюдаваше тъжно от леглото си.

Той взе набързо душ, облече се и си направи кафе, чиято сила бе почти достатъчна да разяде кафеварката.

В 3:22 вече седеше на бюрото в кабинета, ровеше из интернет, пиеше мастиленочерната течност и ядеше ореховите сладки на майка си.

Майка му не умееше да готви. А още по-малко да пече десерти. Сладките не бяха лоши на вкус, но можеха да ти счупят зъбите.

Въпреки това той ги ядеше. В гордостта си от въображаемите си лекарски умения тя му беше напълнила грамадна чиния. Сърце не му даваше да ги изхвърли. Тя му беше майка.

Опасността от сънища беше преминала и Зоуи се натъпка под бюрото и легна върху краката му. Тя не се примоли за орехова сладка. Мъдро куче.

Причината за обаждането на Хич Ломбард явно бяха опитите на Пит да намери съвпадение между някой от многото псевдоними на Кравет и имената на служещите в базите данни на местните, щатските и националните органи на закона. Този път той нямаше да ползва такива източници с ограничен достъп, където тези имена задействат предупреждения, че някой задава въпроси, с които може да направи беля.

Вкарването едно по едно на имената в Гугъл и пресяването на резултатите се очертаваше като особено тежка задача. Много хора носеха името Робърт Крейн например.

Необходимо бе да се добавят и други думи към всяко име. Тъй като на името на Крейн, както и на повечето от останалите, беше издадена шофьорска книжка в Калифорния с калифорнийски адрес, макар и фалшив, Пит добави „Калифорния“.

Тим не беше щедър с информацията, сякаш се страхуваше, че ако съобщи някакви данни за жената, ще влоши още повече положението

й. Папагал, чаша, крем нишесте, пай, крайно неподходящи думи за търсачката.

Който и да беше човекът с многото имена, логиката подсказваше, че има работа с някого от отделите на полицията, от едната или другата страна на закона. Затова Пит добави и думата „полиция“ и започна търсенето.

След като повтори процедурата с няколко имена, в 4:07 часа сутринта той откри връзка с жестоките убийства в „Сметана и захар“. В течение на четиридесет и осем часа полицията беше обявила някой си Рой Кътър от Сан Франциско за персона, заслужаваща интерес, което беше политически коректният израз, заменящ „заподозрян“.

Сред букета от имена на усмихнатия фигурираше и Рой Лий Кътър.

Пит се задълбочи във всички материали, които можа да намери за следствието по случая „Сметана и захар“, и детективската му интуиция започна да свири тревога. Не му трябваше превъзходно кучешко обоняние, за да усети, че тази история смърди.

Кръвта му на хрътка го зовеше на лов и той се хвърли с настървение на работа, възприемайки всеки нов материал като серия от любителски снимки, с чиято помощ се изграждаше общата картина на делото.

В 4:38 кабелното трасе се повреди и той загуби връзка с интернет.

Пит нямаше причини да се оплаква от кабелната компания. Обикновено бързо отстраняваха повредите.

Докато чакаше да се оправи линията, той прескочи до банята да се облекчи.

После отиде до кухнята да си налее ново кафе.

Обърна се с гръб към машината за кафе, понесъл чашата, и изведнъж видя, че Зоуи го беше последвала.

Втораченият ѝ поглед, повдигната глава и тревожният вид даваха сигнал, че може би има нужда да излезе в задния двор. Опашката ѝ обаче не се поклащаше, както правеше обикновено, когато искаше да каже „Пишка ми се.“

Той остави чашата с кафето и грабна една плажна хавлия от пералното помещение. Когато се върнеше мокра от дъжда, Пит щеше да я избърше.

Отвори задната врата и рече:

— Хайде, искаш ли да попариш малко тревата, момичето ми?

Тя се приближи и застина на прага, вторачена в тъмнината на двора.

— Зоуи?

Кучето вдигна уши. Черните ноздри се разтвориха и затрептяха, душейки въздуха.

Гръмотевиците и светкавиците бяха спрели. Не че някога беше се плашила от бурите. Като повечето ловджийски кучета тя обичаше дъжда, но не и в този случай.

— Какво, да няма койот навън? — попита я той.

Тя се дръпна от отворената врата.

— Миеща мечка? — продължи да гадае той.

Зоуи напусна кухнята.

Той включи външната лампа и излезе на площадката пред входа. Не видя нищо необичайно и не чу друго, освен дъжда.

Върна се и потърси Зоуи. Намери я в хола, пред предната врата.

Пит отвори и отново кучето се взря в мрака и не пожела да прекрачи прага.

Някакъв тих звук излезе от гърлото ѝ. Нещо, което би могло да бъде сбъркано с ръмжене. Зоуи никога не ръмжеше.

Телефонът иззвъня. В 4:46 сутринта.

С вдигнати уши и глава и подвита между краката опашка Зоуи изтича към кабинета и той я последва.

Телефонът иззвъня отново.

Той го погледна. На дисплея видя, че обаждането е анонимно.

На четвъртото позвъняване той влезе в спалнята. Неговият раменен кобур „Галко Джакас“ и служебният му пистолет лежаха на една от полиците в шкафа. Към ремъка на кобура беше прикрепена и чантичка за патрони с два резервни пълнителя в нея.

Той се въоръжи и телефонът спря да звъни.

Върна се отново в кабинета и седна на бюрото.

Зоуи не пожела да се върне в краката му, където преди се беше чувствала така уютно. Стоеше до бюрото в поза на внимание и го гледаше вторачено. Поведението ѝ беше същото както когато очакваше кошмар.

Кабелното трасе не беше оправено.

Пит угаси компютъра. Поседя за миг, мислейки за случая „Сметана и захар“.

Телефонът иззвъня.

Портфейлът и калъфът с полицейската му значка лежаха на бюрото. Пъхна ги в задните си джобове.

От дрешника в кабинета извади яке с подплата и качулка и го облече.

Зоуи го последва в кухнята, където той грабна няколко ключа от табло с кукички.

Телефонът престана да звъни.

В гаража изкомандва: „Облечи!“ и кучето веднага се подложи да му сложат каишката, след което той веднага закачи ремъка.

Когато отвори задния капак на колата си „Мъриори Маунтинър“, Зоуи веднага скочи в багажника.

Пит заключи вратата между гаража и къщата, както беше направил и с предния и задния вход, но умишлено не угаси лампите.

С всяко следващо действие той се движеше все по-бързо и икономично. Беше включил на скорост. Може би щеше да успее да се измъкне.

ГЛАВА 30

Тътрейки се в южна посока по крайбрежната магистрала, застаряващият автобус от обществения транспорт парфюмираше дъждовната нощ със селскостопански стомашни газове. Този месец той можеше да кара с гориво от етанол, фъстъчено масло, преработена мазнина от заведенията за бързо хранене или някакъв екстракт от огромен мутант на соята, получен чрез генно инженерство.

Тим изпревари чудовището, профуча покрай пет пресечки, паркира пред някакъв ресторант и изостави форда, този път навярно завинаги.

Беше оставил зад гърба си три спирки на автобуса. Двамата с Линда трябваше да тичат с километри, за да се върнат до най-близката от пропуснатите спирки и да изчакат ароматното си ново транспортно средство.

Вятърът навяваше вода от дъжда под покрива на навеса и я блъскаше в лицата им.

Движението се беше оживило в часа преди разсъмване. Съскането на гумите по наводнения от бурята паваж създаваше вледеняващото усещане за стегнат сняг, расичан от плъзгачите на шейна.

Те се качиха на автобуса, увериха се, че той ще ги закара поне до Дейна Пойнт, и тръгнаха, оставяйки мокри следи, по пътеката, а шофьорът пое по магистралата.

Това беше един от първите за деня автобусни курсове и пътниците не бяха много. Повечето бяха жени на път за работа, която изискваше тежък физически труд и започваше рано сутринта.

Никой друг в автобуса не беше мокър — имаха си чадъри. Някои пътници хвърляха погледи на съчувствие към Тим и Линда. Друга се подсмиваха самодоволно.

Тя го заведе до най-задната седалка, настрана от другите пътници, за да не чуе никой какво си говорят.

— Защо го направи?

— Кое?

— Не можеше ли да спрем по-близо до автобусната спирка?

— Не.

— Защото не искаш той да разбере, че сме се качили на автобус, нали?

— Не искам да му дойде на ума веднага. И без това ще се досети много бързо.

Приятелката ѝ Тереса, която беше заминала за седмица с компания в Ню Йорк, живееше в Дейна Пойнт. Те се канеха да постоят в къщата ѝ за малко.

— Смяташ ли, че ще издирят автобуса и ще разпитат шофьора?

— Да, убеден съм.

— Той няма да си спомни за нас — успокояваше се тя.

— Погледни ни — две мокри кокошки.

— Какво да се прави — вали.

— Ще си спомни за нас.

— Когато слезем, ще трябва да вървим с километри до къщата ѝ. Те няма да имат представа в коя посока сме тръгнали, ще знаят само, че сме някъде в Дейна Пойнт.

— Възможно е племенниците компютърджии да имат достъп до компютрите на телефонните компании. Кога за последен път си се обаждала на Тереса?

Тя се намръщи.

— Значи ще могат да намерят всичките телефони, на които се обаждам редовно в Дейна Пойнт.

— Да.

— И по телефонните номера ще могат да намерят и адресите.

— Точно така. И следващия път, когато той се приближи, няма да можем да го метнем тъй лесно.

— Хич не ми се видя лесно.

— Не, не беше. Затова по-добре ще е да не му позволяваме да се приближи, докато не сме готови.

— Мислиш ли, че някога ще сме готови?

— Не знам.

— Не мога да си представя как можеш да бъдеш готов за човек като него.

Тим не отговори.

Помълчаха известно време.

Тя проговори:

— Не мога да спра да се чудя — какво съм направила? Не съм направила нищо.

— Причината не е в нещо, което ти си направила.

— Не би могла да бъде.

— Причината е в нещо, което знаеш — обясни той.

Зелените очи се задействаха отново, опитвайки се да го отворят като вакуумирана консервна кутия.

— Знаеш нещо, което може сериозно да навреди на някоя важна клечка — добави той.

— От години не съм правила нищо друго, освен да пиша романи, в които си съзерцавам пъпа. Не знам нищо за никого.

— То е нещо, за което ти дори не подозираш, че го знаеш.

— Без съмнение.

— Нещо, което си чула или видяла. И не ти се е видяло от никакво значение тогава.

— Кога?

Той сви рамене:

— Миналия месец. Миналата година. Някога.

— Много голяма територия за покриване.

— Безсмислено е да се опитваш. Тогава не ти се е видяло от никакво значение, няма да ти се види и сега.

— Искат да ме очистят за нещо незначително, което дори не мога да си спомня?

— Не е незначително. За тях е много важно, макар че на теб не ти говори нищо. Това е единственото обяснение, сигурен съм. Не съм спрял да се питам, откакто той се появи в хотела.

— Не си спрял да се питаш, откакто ти отворих вратата и те видях за първи път — поправи го тя.

— Както ти каза, грамадна глава като моята трябва да има нещо вътре. Студено ли ти е?

— Тресе ме. Но не защото съм мокра, а защото примката се затяга.

— Нека се затяга колкото си ще, човек винаги може да среже въжето — усмихна се Тим.

— Ако е нещо толкова голямо, може да няма изход.

— Винаги има изход — възрази той. — Само че има сума ти изходи, за които не ни се мисли.

Тя се разсмя тихичко.

Те отново помълчаха.

Тим седеше, стиснал ръце в юмруци на коленете си. Не след дълго тя покри с лявата си длан десния му юмрук.

Той отвори пръсти, обърна ръката си с дланта нагоре и обгърна нейната.

Автобусът спираше от време на време и повече хора се качваха, отколкото слизаха. Никой от качващите се нямаше вид на решен да извърши убийство.

ГЛАВА 31

Пит Санто се смъкна зад кормилото на своето 4×4 само на пресечка разстояние от дома си. Когато угаси фаровете и мотора, Зоуи използва средната конзола като мост, за да се прехвърли от багажника върху седалката до шофьора.

Двамата наблюдаваха улицата и чакаха. От време на време той я разтъркваше по врата или зад ушите.

Дори и най-близката улична лампа беше прекалено далече, за да освети вътрешността на колата. Дългите клони на пинията, под която беше спрял, щяха да ги засенчват за известно време дори и след изгрев-слънце. Само преди час той не би могъл да допусне, че един ден може да му се наложи да държи под наблюдение собствения си дом. Прекрасно бе да се живее във времена, в които параноята беше месото, а насилието — хлябът, няма що!

Пит очакваше гостите да се появят много преди изгрева. И наистина те пристигнаха само десет минути, след като той бе заел позиция под пинията.

Колата им беше „Събърбан“. Спряха пред неговата къща, до уличната лампа, в обратна посока на останалите коли, паркирали от тази страна на улицата. Явно гостите не виждаха необходимост да се прикриват.

Трима мъже слязоха от събърбана. Дори от разстояние и под облеклото за дъжд се виждаше, че са от очаквания тип.

Те се приближиха до къщата и изчезнаха от полезрението на Пит. Разстоянието и ъгълът на позицията му не му позволяваха да види самата къща, а само улицата пред нея.

Той бе сигурен, че един от тримата ще обиколи към задния вход.

Където и де се намираха в йерархията на органите на закона, той бе сигурен, че ще са на по-високо ниво от него. Навярно ФБР или Националната агенция по сигурността. Или Тайната служба или Вътрешната сигурност.

Ухото на въображението му чу звънецът на къщата да иззвънява.

Най-вероятно служебните им значки и документи за самоличност щяха да бъдат не по-малко фалшиви от множеството шофьорски книжки на Кравет.

Ако Пит не беше избягал със Зоуи, той щеше да бъде принуден да се държи с тези мъже, все едно че бяха лицата, за които се представяха. Защото можеше и да бъде така.

Каквото и да бяха — истински или фалшиви, — те му носеха поръка: Стой настрана от усмихнатата многолика персона; стой настрана от убийствата в „Сметана и захар“.

Те щяха да го предупредят, че се набърква в изключително деликатния процес на важно федерално криминално следствие. Или че това е въпрос на национална сигурност. И в двата случая разследването не влизаше в сферата на правомощията на местен полицай.

Ако Пит беше останал въщи, тази делегация щеше сериозно да подкопае шанса му да помогне на Тим и Линда.

Ето, сега сигурно звъняха пак и обсъждаха следващата стъпка.

Зоуи започна да диша тежко в лек пристъп на паника.

— Милото ми момиче — приласка я той. — Сладкото ми момиченце.

Не вярваше, че ще звъннат трети път.

Мина минута. Две. Три.

Те не бяха от типа мъже, които щяха да седнат в люлеещи се столове на верандата пред входа, за да побъбрят за бейзбол и времето, докато чакат Пит да се върне.

Бяха влезли в къщата. За каквито и да се представяха, те не бяха такива. Бяха ренегати.

Може би щяха да конфискуват диска на компютъра му, за да проверят с какво се беше занимавал, преди да го погнат заради опитите му да събере информация около имената на Кравет.

Можеше да скрийт в къщата му наркотици на място, където не би могъл да ги намери. И после, ако им потрѣбваше да го сплашат, да дойдат да претърсят и да конфискуват кокаин в количества, които да го уличат като търговец.

— Сладко момиченце. Сладко, сладичко момиченце.

Той подкара колата, направи завой на 360 градуса и светна фаровете, отдалечавайки се.

Дъждът пращеше по паважа като олио в тиган.

Беше отминал две пресечки, когато мобилният му телефон иззвъня.

Благоразумието го убеждаваше да не отговаря. Пит отвори апаратчето, защото можеше Тим да се опитва да се свърже с него.

Дисплеят показваше, че се обаждат Хич Ломбард. Този път началството нямаше да се престори, че се грижи за здравето на Пит.

Той затвори апаратчето, без да отговаря.

Зоуи престана да диша тежко и се загледа през прозореца от страната на пътника до шофьора. Тя обичаше да се вози на кола.

Що се отнася до нея, ситуацията тази нощ изведнъж се беше подобрила рязко.

Освен компютъра разбойниците може би щяха да вземат и сладките на майка му, преди да са ги опитали. Дори и във времена като тези Пит вярваше, че има правда и че виновниците си получават заслуженото по един или друг начин.

ГЛАВА 32

Крейт караше и търсеше подслон. Не му трябваше луксозна квартира, нито красива гледка. Щеше да бъде доволен и на най-скромното жилище.

Някои хора ходеха на работа в Лос Анжелис, но предпочитаха да живеят сред благодатта на неурбанизирания Оранжев окръг в Южна Калифорния. За някои професии работният ден започваше рано и тези, на които им предстоеше дълго пътуване, тръгваха в пет часа сутринта.

На една от чаровните улици, пълна с къщи със собствени физиономии, той забеляза елегантно облечена млада двойка под солиден чадър. Те вървяха от малка, но красива къща в стил „изкуство и занаяти“ от началото на XX век към лексуса, паркиран отпред.

И двамата носеха дипломатически куфарчета. Изразът на лицата им подсказваше, че бяха твърдо решени да не позволят на времето да разводни ентусиазма им за приключенията, които ги очакваха в течение на работния им ден.

Той си ги представи като амбициозни кариеристи в света на едрия бизнес, мечтаещи за ъглови кабинети и акции в компанията. Макар че не одобряваше материализма им и обърнатите с гъза нагоре приоритети, той щеше да ги удостои с посещение в дома им.

Крейт покара известно време след тях. Когато се убеди, че са на път за магистралата, той се върна на адреса им и паркира пред къщата.

В последните остатъци от мрака на нощта те не бяха оставили нищо светнато. Бяха прекалено млади, за да имат деца в пубертета, и дори работни волове като тях едва ли биха оставили малки деца сами вкъщи в такъв ранен час. За Крейт беше ясно, че нямат деца, и той одобряваше това.

Той се отправи директно към входната врата и си отключи. Постоя минутка в тъмното фойе, заслушан в безмълвието, нарушавано само от ръменето на дъжда по покрива, и се убеди, че е сам в къщата.

Все пак светна лампите и обходи всяко от помещенията. Действително няхаха деца. На леглото в гостната нямаше чаршафи,

значи нямаха и гости.

Крейт се съблече гол и пхна съсипаните си дрехи в торба за боклук, която намери в едно от шкафчетата на главната баня. Взе душ с възможно най-гореща вода и макар че не бе във възторг от сапуна, се почувства освежен.

Не му трябваше да се бръсне. Беше си махнал завинаги брадата с електролиза. Нищо не предаваше на мъжа такъв запуснат вид както наболата брада.

От килера за дрехи той си избра мъжки кашмирен халат. Беше като правен за него.

Къщата миришеше на лимонова есенция, разпръсквана от електрически освежители на въздуха, но не за да прикрива някакво първоначално зловоние, каквото той не усещаше. Всичко изглеждаше както трябва, подредено и достатъчно чисто.

Бос и прилично облечен, той занесе торбата с дрехите, глока, ЛокЕйда и други свои лични вещи в кухнята. С изключение на мобилния телефон и глока, остави всичко на ъгловата етажерка.

Пистолета сложи на един от столовете до масата за ядене, да му е под ръка.

Седнал пред масата, той изпрати закодирано съобщение с поръчка за пълен комплект нови дрехи, включително и обувки. Те знаеха размерите и предпочитанията му.

Не поръча нова кола с нова електронна карта. След като беше разбрал, че могат да го следят чрез спътник, Кариър нямаше да го допусне втори път.

Крейт поиска и да го информират за местоположението на форда, когато остане неподвижен за повече от пет минути.

После събра цял куп неотворена поща от ъгловата етажерка и се върна на масата. Извади от пликовете и прочете внимателно цялата кореспонденция, за да научи колкото се може повече за домакините си.

Те се казваха Бетани и Джеймс Валдorado. Работеха в инвестиционна банка на име Лийуърд Капитал. Бяха купили на кредит лексуса си, имаха солидни суми в банковите си сметки и бяха абониран за списанието „О“.

Бяха получили картичка от приятели, Джуди и Франки, които бяха на екскурзия във Франция. Крейт не одобри едно от изказванията

в картичката, показващо неуважение към културните различия, но Джуди и Франки бяха за момента извън досега му.

Когато свърши с кореспонденцията, изведнъж го завладя страстно желание за горещ шоколад. Намери нужните продукти, включително и буркан с висококачествено тъмно какао.

Ама че кеф! Душата му съвсем се отпусна. Нужна му беше тази почивчица, за да се отдаде малко на размисъл.

Бетани и Джим имаха машина за печене на четири филии, чиито отделения бяха толкова широки, че можеха да поемат курабии. Но на пресния хляб с канела и стафиди нямаше устояване.

Крейт извади маслото от хладилника и го остави да омекне.

Ароматът на препичащия се хляб с канела и стафиди започна да изпълва въздуха. Той сложи тенджерка с мляко на газовата печка и нагласи пламъка както трябва.

У дома. Светът можеше да предлага безкрайни приключения и нови усещания, но нищо не можеше да се сравни с усещането да си бъдеш у дома.

Зарадван от домашния комфорт, той започна да си тананика щастливо, когато иззад гърба му се чу женски глас:

— Много се извинявам, не знаех, че децата имат гост. Усмихнат, но спрял да тананика, Крейт се обърна от печката.

Неканената посетителка, привлекателна жена над шестдесетте, имаше нежна бяла коса като крилата на гълъб. Очите ѝ бяха моравосини, като тинтява.

Носеше черен панталон и синя копринена блуза, която подчертаваше цвета на очите ѝ.

Панталонът беше шит по поръчка, без мъха на износена или лошо изпрана материя, с идеално изгладени ръбове. Блузата беше вкарана вътре в панталона.

Трябва да беше оставила чадъра и шлифера си на входната веранда, преди да си отключи и да влезе.

Усмивката ѝ беше по-неуверена от тази на Крейт, но не по-малко привлекателна.

— Приятно ми е да се запознаем, Синтия Норуд.

— Майката на Бетани! — възкликна Крейт и видя, че бе познал. — Много ми е приятно. Толкова съм чувал за вас. Аз съм Ромул Къдлоу. Ужасно съм засрамен. Вие изглеждате като от моден журнал, а

аз съм съвсем — той посочи кашмирения халат — negliже. Сигурно си мислите: „Що за дивак са пуснали Бетани и Джим под покрива си!“

— Не, не, не се безпокойте — побърза да го успокои тя. — Аз съм тази, която трябва да се извини, че нахълтах така.

— Вие сте неспособна да нахълтате, госпожо Норуд. Появихте се тук с тихата стъпка на балерина.

— Знаех, че децата са тръгнали на работа, и помислих, че са забравили да угасят лампите.

— Бас държа, че не им е за първи път.

— Или за стотен — добави тя. — Кой знае какво щяха да плащат за електричество, ако не живеех отсреща.

— Работата им е много напрегната — оправда ги той. — Имат да мислят за страшно много неща. Не ми е ясно как се справят.

— Тревожа се за тях — само работа, никаква почивка.

— Ама на тях им харесва. Обичат предизвикателствата.

— Изглежда, че е така — съгласи се тя.

— Голямо благо е да работиш това, което ти харесва. На толкова хора им се налага цял живот да работят това, което мразят.

Филийките се бяха препекли и изскочиха от машината.

— Не исках да ви прекъсна закуската — притесни се тя.

— Скъпа — засмя се той, — не съм сигурен, че намазана с масло препечена филия хляб с канела и стафиди и чаша горещ шоколад може да се нарече закуска. Ако ме види някой диетолог, ще ме плесне по ръката и ще ме нарече чревоугодник. Ще хапнеш ли с мен?

— Не, не, благодаря.

— Още не е съмнало, не може вече да си закусила.

— Не, не съм, но...

— Кога друг път ще ми падне такава възможност да чуя всичките бели, които Бетани е сътворила като малка! Двамата с Джим вечно разправят за моите излагации, нека и аз да имам с какво да им го върна.

— Горещият шоколад е примамлив в дъждовен ден като днешния, но...

— Направи ми компания, скъпа. Моля те. — Той посочи един стол. — Седни да си побъбрим.

Тя се отпусна и рече:

— Докато правите какато, аз ще намажа с масло филиите.

Ако дойдеше от тази страна на масата, тя щеше да види пистолета на стола.

— Седни, седни — подкани я той. — Аз се появих снощи без предупреждение, но те ме приеха много мило. Те вината са много мили. И аз никога не бих могъл да си простя, ако, отгоре на всичкото, оставя майката на Бетани да ми прави закуската. Седни, моля те, седни.

Тя се настани на стола, който той ѝ посочи, и отбеляза:

— Много ми е приятно, че я наричаш Бетани. Тя не дава на никого да я нарича с пълното ѝ име.

— Такова хубаво име — откликна той, докато вадеше подложки за американско сервиране и книжни салфетки от едно чекмедже.

— Да, хубаво е. Ние с Малкълм дълго го избирахме. Сигурно има хиляда, които не ни харесаха.

— Аз ѝ говоря, че Бет се римува с паркет — пошегува се Крейт, докато търсеше чинии и чаши.

— Според нея Бет е по-достойно за сериозна бизнес дама.

— А пък аз ѝ казвам, че Бет се римува с клозет.

Синтия се разсмя.

— Вие сте голям веселяк, господин Къдлоу.

— Наричай ме Ромул или Роми. Само майка ми ме нарича господин Къдлоу.

Тя се засмя отново и рече:

— Много се радвам, че си тук, Роми. Децата имат нужда малко да се посмеят.

— Джим също беше голям веселяк едно време.

— Радвам се, че го наричаш Джим.

— Нека да продава фасони с името Джеймс на разните му инвеститори и банкери — каза Крейт. — Аз го знам от времената, когато беше просто Джим, и за мен той винаги ще си остане Джим.

— Човек се чувства най-добре в живота — отбеляза тя, — когато помни корените си и не усложнява нещата.

— Нямам представа за корените си — отвърна Крейт, — но ти си много права, че нещата не трябва да се усложняват. Аз обожавам простотата. И знаеш ли какво? Страшно ми харесва тук. Чувствам се напълно у дома си.

— Много мило от твоя страна.

— Домът е най-важното място за мен, госпожо Норуд.

— Къде е домът ти, Роми?

— Домът за мен — поясни Крейт — е там, където щом се появиш, не могат да не те пуснат.

ГЛАВА 33

През нашарените с вадички прозорци на автобуса светът изглеждаше като размит, сякаш всички творения на човечеството и природата се готвеха да изтекат през дупка на дъното на вселената, оставяйки след себе си единствено вечна празнота и този автобус, пътуващ през нея, докато и самият автобус се разпаднаше около тях и отнесеше светлината със себе си, хвърляйки ги в безпътица и пълен мрак.

Стиснала ръката на Тим, Линда се чувстваше привързана към нещо, което нямаше да се размие.

Не беше изпитвала нужда да се държи за някого от много време. Не беше имала смелостта да си го позволи.

Нито пък беше срещала някого, от още по-дълго време, който да ѝ подаде ръка така убедително, така всеотдайно. За по-малко от десет часа той бе спечелил доверието ѝ както никой друг от детските ѝ години насам.

Тя знаеше много малко за него и все пак чувстваше, че го познава по-добре от всички, с които беше имала нещо общо в живота си. Тя разбираше кое е главното в него, усещаше формата на духа, който живееше в сърцето му, силата на сърцето, което беше компасът на мисълта му.

В същото време той си оставаше загадка за нея. И макар да искаше да научи всичко за него, нещо в нея се надяваше, че независимо от това как щяха да се развият отношенията между тях, в него завинаги ще се задържи някакъв елемент от загадката.

За да прави за нея това, което правеше, той не можеше да не обладава нещо магическо в същността си, нещо трансцендентално. И ако се стигнеше до откритието, че неговият Мерлин не е бил вълшебник, а класният наставник в прогимназията, че смелостта му не се дължеше на отглеждането му в семейство на лъвовете, а на четенето на героични комикси в детството, то това щеше да направи понятието за доброто също тъй банално, както и за злото.

Желанието ѝ да се подложи на терзанията на загадката я удиви. Тя беше живяла с убеждението, че романтичката в нея бе изгорена на кладата преди повече от шестнадесет години.

Автобусът се приближаваше към предградията на Дейна Пойнт. Тим попита:

— Коя е Моли?

Въпросът му предизвика тръпка на недоумение и тя го погледна учудено.

— Когато бяхме в хотела — поясни той, — ти говореше насън.

— Никога не говоря насън.

— Никога ли не спиш сама?

— Винаги спя сама.

— Тогава откъде знаеш?

— Какво казах в съня си?

— Само името Моли. И „не“. Повтаряше: „Не, не“.

— Моли беше куче. Моето куче. Много беше хубава и миличка.

— Случи ли се нещо с нея?

— Да.

— Кога?

— Взехме я, когато бях на шест години. Взеха ми я, когато бях на единадесет. Осемнадесет години минаха, а още ме боли.

— Защо ти я взеха?

— Не можеше повече да остане при нас. Анджелина не обичаше кучета и каза, че няма пари да ѝ купува храна и да я води на ветеринар.

— Коя е Анджелина?

Линда се взираше в размиващия се свят.

— Това беше най-лошото за мен. Моли беше куче и не можеше да разбере. Тя ме обичаше, а аз я отпращах. И нямаше как да ѝ обясня, защото беше куче.

Тим мълчеше в очакване. Сред многото неща, които знаеше как да прави, той знаеше и кога трябва да изчака, което беше рядко дарование.

— Не можахме да намерим на кого да дадем Моли. Тя беше прекрасна, но никой не искаше да я вземе, защото тя не беше просто някакво куче, а нашето куче.

Скръбта не взема формата на гарван, кацнал неотменно над нечия врата. Скръбта е зъбато създание, което, макар с времето да

минава в отстъпление, мигом се явява отново, само да прошепнеш името му.

— Още виждам очите на Моли каквито бяха, когато я отпращах. Объркани. Уплашени. Молещи. Никой не искаше да я вземе и тя трябваше да отиде, където държат бездомните кучета.

— Някой трябва да я е взел от там.

— Не знам какво е станало. Нищо не знам.

— Сигурно я е взел.

— Колко пъти съм си представяла как лежи в някоя клетка, заедно с много други натъжени и изнервени кучета, и се чуди защо я отпратих, какво е направила, за да престана да я обичам.

Линда отмести очи от прозореца към стиснатите им ръце.

Това приличаше на слабост, тази нужда да се държи за него, а тя никога не беше проявявала слабост досега. По-скоро би умряла, отколкото да се подаде на малодушие в този свят, където уязвимите биваха превръщани в плячка просто за спорт.

Колкото и да бе странно обаче, това, което изпитваше, не й приличаше на слабост, а по-скоро на бунт, но причината не й беше ясна.

— Колко ли самотно й е било на бедната Моли! — продължи тя. — И ако не се е намерил някой да я вземе... дали си е помислила за мен, когато са й забивали смъртоносната игла?

— Не, Линда. Не. Това не се е случило.

— Много вероятно е да се е случило.

— Дори да се е случило, тя не е знаела какво прави иглата, не е знаела какво я чака.

— Знаела е. Кучетата разбират. Няма да се лъжа за това. Лъжата само ще направи нещата още по-лоши.

Въздушните спирачки изпуктяха и автобусът започна да намалява скорост.

— От всичко, което се случи тогава, колкото и да е странно, това е най-лошото. Защото никой друг не е очаквал от мен да го спася. Аз бях само едно дете. Но за бедната Моли не бях малка. Ние бяхме най-добри приятелки. Аз бях за нея светът. А я предадох.

— Не си я предала — увери я той. — По-скоро светът ви е предал и двете.

За първи път от повече от десет години тя се почувства в състояние да говори за това. Беше изляла всичкия си гняв в скръбните си книги и сега можеше да говори безпристрастно. Беше способна да му разкаже всичко веднага.

От наводнената канавка се вдигна ветрило вода, когато автобусът пристигна на спирката им в Дейна Пойнт. Вратите захлопаха и се отвориха като хармоника. Те излязоха под дъжда.

Вятърът беше последвал гръмотевиците и светкавиците на изток. Пороят шуртеше право надолу, сребърен във въздуха и мръсен на земята. Скоро зората щеше да се пукне зад облаците, зората, която тя мислеше, че може никога да не види.

ГЛАВА 34

— Харесва ли ти шоколадът, Синтия?

— Най-хубавият шоколад, който съм пила.

— Причината е капчицата ванилия.

— Голяма идея.

— Може ли да ти нарежа филийката на четири?

— Благодаря, Роми.

— Аз обичам да си топвам.

— И аз също.

— Джеймс едва ли ще одобри.

— Ще го пазим в тайна от него — обеща тя.

— Те седяха по диагонал един от друг на кухненската маса.

Разбъркваха горещия шоколад с лъжички и от вдигащите пара чаши се носеше разкошен аромат.

— Какво необикновено име — Ромул.

— Да, дори на мен ми звучи необикновено. Според римската легенда Ромул е бил основателят на Рим.

— Имаш да оправдаваш големи очаквания с такова славно име.

— Ромул и близнакът му Рем били изоставени след раждането, откърмени от вълчица, отгледани от овчар и когато Ромул основал Рим, убил Рем.

— Каква ужасна история!

— Ех, Синтия, такъв е животът. Не частта за вълчицата, а останалото. Хората могат да бъдат ужасни един към друг. Аз съм безкрайно благодарен за приятелите си.

— Как се запознахте с Бетани и Джеймс?

— Джим — размаха укорително той пръст.

Тя се усмихна и поклати глава.

— Виж как ме е тренирал.

— Запознахме се чрез общи приятели. Познаваш ли Джуди и Франки?

— О — зарадва се тя, — умирам за Джуди и Франки.

— Всеки умира за тях.

— Те са такава чудесна двойка.

— Де да можех да намеря такава любов, Синтия — въздъхна той замечтано, — човек убивам за нея.

— Ще намериш, Роми. За всекиго има някой.

— Може някой ден да падне като гръм от ясно небе. Много бих искал да видя как удря гръм, повярвай ми.

Те топяха филийките в какаото и си хапваха.

На прозореца се показа мрачно и сиво утро и в кухнята стана дори още по-уютно на фона на дъждовния ден.

— Знаеш ли, че те са в Париж сега?

— Джуди и Франки са влюбени в Париж.

— Всички сме влюбени в Париж. Аз се канех да отида с тях този път, но ме налегна адски много работа.

— Обзалагам се, че би било много приятно да се пътува с тях.

— О, те са фантастични. Веднъж ходихме заедно в Испания. Тичахме с биковете.

Моравосините очи на Синтия се ококориха. — Джуди и Франки тичаха с биковете като в книгите на Хемингуей?

— Джуди — не, но Франки настоя. И както знаеш, на Франки не може да се откаже.

— Учудвам се. Но какво пък... те са доста атлетични.

— О, те ми изкарват душата понякога.

— Не е ли опасно да се тича с биковете?

— По-добре е да се тича с тях, отколкото те да те прегазят. Краката ми се огъваха като гумени, когато тичането свърши.

— Най-близко мога да застана до бик — заключи тя, — когато се превърне във филе миньон.

— Много си остроумна — потупа я той по ръката. — Толкова ми е приятно. Много е хубаво. Нали е много хубаво?

— Да, хубаво е. Изненадва ме, че Джуди и Франки се увличат от опасни спортове. Не изглеждат като хора от този тип.

— Права си, Джуди не е от тях. Но Франки изпитва удоволствие да ходи по ръба на пропастта. Понякога ме хваща страх за него.

Той топна филийката в какаото и хапна, но тя замръзна с парче хляб в ръката на половината път до устата, сякаш изведнъж си спомни, че е на диета, сякаш беше стисната между челюстите на апетита и себеотрицанието.

— Ходила ли си в Париж, Синтия?

Тя върна бавно ненахапвания хляб в чинията.

— Какво ти стана, скъпа?

— Сетих се... че трябва да тръгна. Имам запазен час.

Когато тя се опита да се дръпне от масата, той сложи ръка върху нейната.

— Къде се разбърза, Синтия?

— Мозъкът ми е станал като решето. Забравих...

Крейт стисна по-здраво ръката ѝ и попита:

— Гони ме любопитство — къде сгреших?

— Сгреши?

— Цялата трепериш, скъпа. Не те бива да се преструваш. Къде сгреших?

— Имам час при зъболекаря.

— Кога? В шест и тридесет сутринта?

Тя обърна поглед като в унес към часовника на стената.

— Синтия? Синди? Страшно ми се иска да разбера къде сгреших.

Неспособна да откъсне очи от часовника, тя заекна:

— Ф-Франки не е мъж.

— Джуди със сигурност не е мъжко име. Аха, разбирам. Една чудна двойка лесбийки. Добре де, какво от това. Нямам нищо против. Всъщност съм много за.

Той потупа ръката ѝ, взе парчето хляб, от което тя не бе могла да отхапе, и си го топна.

Като не можеше да вдигне очи към него, тя се загледа в чинията и попита:

— Направи ли им нещо?

— На кого? На Бетани и Джим ли? Разбира се, че не, скъпа. Те си заминаха на работа, както ти си мислеше. Ще драскат за премии и акции в компанията. Аз ги изчаках да тръгнат, преди да си отворя.

Той отхапа от парчето хляб. После пак и пак, докато го свърши.

— Може ли да си тръгна? — помоли се тя.

— Скъпа, нека да ти обясня. Дрехите ми бяха съсипани от дъжда. Чакам тук да ми донесат нови дрехи. Нямам място в графика си за полицията.

— Аз само искам да се прибера вкъщи — каза тя.

— Нямам доверие на хората, Синтия.

— Обещавам да не се обаждам на полицията. Поне в следващите няколко часа.

— Колко време мислиш, че можеш да изчакаш?

Тя вдигна глава и срещна погледа му.

— Колкото ми кажеш. Ще си отида вкъщи и ще чакам.

— Ти си много нежна душа, Синтия.

— Винаги съм искала...

— Какво си искала винаги, скъпа?

— Винаги съм искала нещата да бъдат добре за всички.

— Разбира се, че си го искала. Ти си такъв човек, скъпа. Ти си точно такъв човек. И знаеш ли какво? Аз ти вярвам, че наистина би направила както казваш.

— Ще го направя.

— Вярвам, че би си отишла вкъщи и би чакала с часове.

— Давам честната си дума.

Той се протегна край масата и взе глока от стола.

— Моля те недей — изохка тя.

— Не прави прибързани заключения, Синтия.

Тя погледна към стенния часовник. Той не можеше да разбере каква надежда тя виждаше там. Времето не е приятел на никого.

— Ела с мен, скъпа.

— Защо? Къде?

— Ей тук. Ела с мен.

Тя се опита да се надигне, но силите я бяха напуснали. Той стигна до стола ѝ и ѝ подаде ръка.

— Дай да ти помогна.

Синтия не се дръпна от него, а се хвана за ръката му и я стисна здраво.

— Благодаря.

— Само няколко стъпки през кухнята и после стигаме до малката баня. Не е далеч, нали?

— Не мога...

— Какво не можеш, скъпа?

— Не мога да разбера това.

Той и помогна да се изправи от стола и каза:

— Не, не можеш. Толкова много неща са неразбираеми, нали?

ГЛАВА 35

Библиотеката, тантуреста тухлена постройка с тесни, покрити с железни решетки прозорци, напомняше на крепост, сякаш далновидни библиотекари бяха усетили, че много скоро книгите ще трябва да се отбраняват до последен дъх срещу варварските орди.

Призори Пит Санто паркира близо до входа.

Миналият февруари един неуравновесен младеж — както го нарекоха медиите — се беше скрил в библиотеката през нощта. Бяха организирали бенефис, за да съберат средства за закупуване на книги, който беше докарал четиридесет хиляди долара, и той беше решил да се вмъкне, да обере парите и после да си живее живота.

Ако медиите говореха честно, щяха да го нарекат безпросветен, натъпкан с наркотици хлапак, но това би могло да унижи детето и да го тласне по наклонената плоскост на антисоциалното поведение.

Макар да бе навършил осемнадесет, „младежът“ не можеше да проумее, че даренията бяха направени под формата на чекове и бяха депозирани в банката. Той нямаше доверие на банките. Тях ги „управляват паричните вампири, които искат да ти изсмучат всичко“. Той предпочиташе сухото и очакваше, че всеки, който има ум в главата като него или повече, ще бъде на същото мнение.

След като претърси и откри само една метална кутия с дребни стотинки в нея, той реши да изчака библиотекарката да отвори на сутринта. Щеше да опре пистолет в главата ѝ и да поиска четиридесетте хиляди.

За негова изненада трима мъже от една компания за почистване влязоха в библиотеката в пет сутринта, за да започнат ежедневната си четиричасова смяна. Той ги заплаши с пистолета си и поиска да му дадат портфейлите си.

Може би кражбата щеше да мине добре, ала чистачите забелязаха унищожените книги и побесняха.

В самотните часове, след като неуравновесеният младеж се беше отказал повече да търси четиридесетте хиляди, той бе събрал купчина

книга, чиито заглавия и илюстрации на кориците го бяха накарали да мисли, че са пълни с „неправилни схващания“, и ги бе унищожил.

Екипът от чистачи не беше съставен от страстни любители на книгите. Те побесняха, защото, вместо да разкъса или запали томове, младежът се беше изпикал върху тях и те трябваше да изчистят след него.

Отвялякоха му вниманието, атакуваха го внезапно, взеха му пистолета и го спускаха от бой. После извикаха полицията.

Пит им бе прочел едно строго, но не съвсем искрено конско на тема колко нередно е да вземат закона в собствените си ръце.

Сега той остави Зоуи в колата, заключи вратите и побягна към прикритието на стряхата. През стъклата на вратата видя светлини и почука.

Появи се чистач. Пит вдигна полицейската си значка към стъклото, но чистачът го пусна, без да я погледне.

— Ей, господин Санто. К'во търсиш тук? Нема никой да е пикал по книги днес.

— Чухте ли, че той съди библиотеката?

— Ще си изкара някой друг милион.

— Ако изкара, ще взема и аз да се изпикая върху книгите.

— Ще трябва да чакаш на опашка.

— Вижте, знам, че библиотеката е затворена още няколко часа, но ми трябва да поработя на един от компютрите тук.

— Няма ли компютри в полицията?

— Това е по личен въпрос. Не мога да го свърша в работата, а домашният ми компютър се развали.

— Не ти трябва разрешение от мен. Нали полицаите могат да си ходят, където си поискат и когато си поискат.

— Не е казано точно така в Конституцията, но горе-долу е същото.

— Нали знаеш къде са компютрите?

— Да, спомням си.

Демонът на неграмотността бе получил централно място в храма на писмото. Две редици от етажерки с книги бяха разместени, за да отворят място за шест компютъра.

Пет седна, включи машината и влезе в интернет. Много скоро потъна отново в убийствата в „Сметана и захар“.

ГЛАВА 36

Синтия Норуд беше имала вид на жизнена жена над шестдесетте до разговора им за тичането с бикове. След това само за една минута тя се беше състарила с двадесет години.

Живите ѝ очи бяха помътнели. Чарът беше се изпарил от лицето ѝ и сега то изглеждаше замаяно като на наркоманка.

Коленете ѝ се огъваха, стъпалата ѝ не слушаха. Дори с помощта на Крейт тя по-скоро влачеше крака, отколкото ходеше.

— Защо отиваме в малката баня? — попита кротко тя.

— Защото няма прозорец.

— Няма ли?

— Не, скъпа.

— Ама защо?

— Не знам защо, скъпа. Аз бих сложил прозорец, ако зависеше от мен.

— Искях да кажа защо отиваме. Защо не си стоим тук?

— Ти каза, че си свършила със закуската, не помниш ли?

— Искам да си отида у дома.

— Да, знам. И ти обичаш дома си като мен.

— Не е нужно да го правиш.

— Някой трябва да го прави, Синтия.

— Никога не съм направила нищо лошо на никого.

— Да, знам. Не е честно. Наистина не е.

Той я побутна през вратата на банята пред тях и усети, че тя цялата се тресе.

— Щях да отида на пазар по-късно.

— Къде обичаш да пазаруваш?

— Където и да е.

— Аз не съм много по пазаруването.

— Имам нужда от хубав летен костюм.

— Имаш чудесен вкус и си много елегантна.

— Винаги съм обичала хубавите дрехи.

— Отиди там, в ъгъла, скъпа.

— Ти не си такъв, Роми.
— Напротив, точно такъв съм.
— Знам, че си добър човек.
— Добър съм в това, което правя.
— Знам, че си добър по душа. Всеки е добър по душа.
Тя стоеше с лице към ъгъла и с гръб към него.

— Моля те.
— Обърни се с лице към мен, скъпа.
— Страх ме е — едвам успя да изрече тя.
— Обърни се.
— Какво ще направиш?
— Обърни се.

Тя се обърна. Сълзите ѝ течаха.

— Бях против войната.
— Коя война, скъпа?
— Малкълм одобряваше, но аз бях против.
— Олеле, Синтия, колко си се променила!
— И винаги съм давала за помощ. Винаги съм давала.
— За миг ти изглеждаше толкова състарена, толкова натъжена и

състарена.

— За спасението на орлите и на китовете, за гладуващите в Африка.

— Но вече не изглеждаш стара. Кълна се, нямаш нито бръчица на лицето си. Приличаш на дете.

— О, Господи.
— Учудвам се, че стигна до това толкова късно.
— О, Господи. О, Господи.
— Много късно е за това, скъпа.

Той смени режима на пистолета на полуавтоматик, защото му трябваше само един изстрел. Застанал в края на малкото помещение, той стреля в челото ѝ.

Съвсем сериозно, тя бе приела облика на дете накрая, макар да го бе загубила сега.

Крейт излезе от банята и затвори вратата.

Притопли си още шоколад, опече си още две филии и седна на масата. Всичко беше страшно вкусно, но не тъй уютно както преди. Не можеше да си върне настроението.

Според стенния часовник оставаха още час и двадесет минути до доставката на дрехите му.

Той беше направил само една бърза обиколка на къщата. Докато чакаше за дрехите, можеше да направи един по-подробен оглед.

Най-неочаквано един мъжки глас извика „Синтия“ от предната стая и после пак: „Синтия?“. После се чуха приближаващи се стъпки.

ГЛАВА 37

Тереса Мендес, която в момента беше заминала на екскурзия с две приятелки в Ню Йорк, живееше в къща близнак в Дейна Пойнт. Тя държеше резервен ключ в сейф с ключалка с шифър, който беше закачен на дъното на стол от секвоя на верандата в задния двор.

Линда тръгна първа към задната врата. Извади пистолета от чантата си и го сложи на кухненската маса. Пътната и дамската чанта сложи на мивката да изсъхнат от дъжда.

Гледайки отчаяно към локвата, която се образуваше около краката му, Тим въздъхна:

— Още малко и ще завъдим Чудовището от черната лагуна тука.

— Ще донеса хавлии.

Тя свали якето си и го закачи на облегалката на стол с хромирана рамка, смъкна обувките си и излезе от кухнята.

Тим беше притеснен, чувстваше се по-огромен от всякога, сякаш беше гъба, раздула се от поройния дъжд.

Линда се върна боса, по халат. Носеше одеяло и купчина хавлии, които сложи на близкия до него шкаф.

Дръпна настрани крилата на сгъващ се на хармоника параван и иззад него се показаха пералня и сушилня.

— Свали си дрехите и ги сложи в сушилнята. Използвай одеялото за халат.

Тя взе една от хавлиите, отиде до мивката и се захвана да подсушава пътната и дамската си чанти.

— Няма ли да мога да се скрия малко от хорски очи?

— Мислиш, че съм умряла да ти зяпам голия задник?

— Де да знам. Нищо не знам за теб.

— Сега се качвам горе да взема един бърз душ.

— Така де, трябва да си пазя достойнството.

— Достойнството ти е първото нещо, което ми се наби в очите след грамадната ти глава. Колко време ще бъдем в безопасност тук?

— Най-много два часа. По-скоро деветдесет минути.

— Тук също има баня — можеш да вземеш душ, ако искаш. Ще ти изгладим джинсите и ризата, когато се изсушат.

— Неудобно ми е — призна той.

— Обещавам, че няма да се промъкна тайничко да те видя както те е майка родила.

— Имах предвид да се разполагам в чужда къща.

— Не е чужда. Тереса ми е приятелка.

— Но аз не се познавам с нея. Когато свърши тази история, ще трябва да направя нещо да ѝ се отблагодаря.

— Можеш да изплатиш заема ѝ за къщата.

— Много скъпо ще ми струва този душ.

— Надявам се, че не си от стипците. Не бих могла да живея със стипца.

Тя излезе, понесла чантите си.

За известно време той постоя замислен над три от думите, които тя бе подхвърлила така небрежно: да живея със. Ако се напрегнеше да се замисли достатъчно дълбоко над тях, дрехите му щяха да изсъхнат върху него, без да има нужда от сушилня.

Той се съблече, напълни сушилнята, попи водата от пода с хавлия и взе останалите хавлии в банята.

Топлата вода му дойде много добре. Би останал под душа по-дълго, ала каналът на пода му напомни за разширените, жадни за светлина зеници на Кравет и тези очи му напомниха филма „Психо“.

Изкъпан, изсушен и увит в одеялото, той се върна в кухнята. Беше гладен, но му се струваше нередно да рови по шкафовете и хладилника. Седна на един от кухненските столове да чака, увил одеялото плътно около себе си като монашеско расо.

Предната вечер в къщата на Линда, преди да започнат бягството, както я наблюдаваше, той беше изпитал в един момент редица от сложни чувства, комбинирани с ужас.

Беше си казал, че трябва да запомни стегнатия възел на ужас, превръщащ се в разплитащ се възел на див възторг, който го караше да се чувства едновременно вързан и освободен.

Не бе могъл да даде име на това чувство. Но бе разбрал, че веднъж да намереше име за него, щеше да разбере защо, без да се кани, внезапно бе си тръгнал от спокойния живот, който си беше създал, и се бе отправил към нов живот без обезопасяващи парапети.

И ето, че думата се появи. *Целеустременост*.

Той беше живял целеустремено преди време. Беше се представил отлично в служба на дълга.

Основателни причини го бяха накарали да се отдръпне и да се заеме с монотонна работа, невинни удоволствия и възможно най-малко размисъл.

Някаква сърдечна умора го беше завладяла навремето, някакво разочарование и нещо като чувство за безполезност. Нито едно от тези чувства не беше в чист вид, а беше подправено с други, които му беше трудно да дефинира. Той навярно би могъл да надделее над умората сама по себе си, над истинското разочарование и над чувството за тотална безполезност. Ала елементът на „нещо като“ в тези чувства ги замъгляваше и усложняваше задачата да се справи с тях.

Когато се оттегли към живота на физически работник с прости удоволствия, когато най-голямата му цел беше да зида камък по камък и тухла по тухла, когато най-голямото му удоволствие беше да свърши книга с кръстословици или да вечеря с приятели, умората се вдигна от сърцето му. В този по-обикновен живот, без ангажменти към велики дела, нямаше от какво да се разочарова, нямаше достатъчно големи предизвикателства, които да пораждат съмнения или да предизвикват чувство за безполезност.

Предната вечер в бара внезапно бе дошъл краят на годините му на отстъпление. Той не можеше напълно да разбере защо беше решил да разбие стените, зад които се бе чувствал така удобно, но му бе ясно, че нейната снимка беше изиграла някаква роля.

Не беше се влюбил от пръв поглед. Не беше търсил жена като Линда цял живот. Лицето ѝ му се беше видяло като всяко друго лице — привлекателно, но не омайващо. Не бе имал и най-малка представа, че може някога да изпитва чувствата, които изпитваше към нея сега.

Може би причината беше в това: името на човек, набелязан за убийство, е просто име, но лицето превръща цената на насилието в реалност, защото, ако имаме самообладанието да погледнем, тогава ще можем да видим във всяко лице собствената си уязвимост.

Линда, която не изглеждаше ни най-малко уязвима, се върна, облечена в сините джинси и черната тениска, които беше донесла в пътната си чанта.

Тя грабна мокрите работни ботуши на Тим и каза:

— В хола има газова камина. Можем да изсушим обувките си до нея. И докато чакаме, можем да хапнем нещо набързо.

Зад прозорците пролетното утро беше пристигнало с мека сивота и гневните порои се бяха укротили в ситен дъждец.

Линда се върна и отбеляза:

— Изглеждаш по-щастлив, отколкото би могло да се очаква.

ГЛАВА 38

С високото си чело, бухнали бели вежди, яка челюст и обветрена кожа човекът, който търсеше Синтия, приличаше на морски капитан от по-суровите времена, същински морски вълк, който беше подгонил бял кит, беше го убил, беше му стопил маста и я беше докарал във варели на пристанището.

Той спря пред прага на кухнята, погледна намръщено към Крейт, който седеше на масата, и попита:

— Ти кой си?

— Ръдиард Киплинг. Вие трябва да сте Малкълм.

— Ръдиард Киплинг е умрял писател.

— Да. Кръстен съм на него. Не харесвам произведенията му, с изключение на едно-две стихотворения.

Подозрението сплете двете бухнали вежди в една.

— Какво правиш тук?

— Бет и Джеймс ме поканиха. Ние всички сме големи приятели с Джуди и Франки.

— Джуди и Франки са в Париж.

— И аз щях да отида с тях, но се наложи да се откажа. Закусил ли си, Малкълм?

— Къде е Синтия?

— Ние с нея решихме да захвърлим на боклука всякаква умереност по отношение на въглехидратите. Гощаваме се с горещ шоколад и намазан с масло препечен хляб с канела. Жена ви е прекрасна компания.

Крейт искаше да примами стареца да влезе в кухнята. Глокът лежеше на стола, където Синтия не беше го видяла. Малкълм също не можеше да го види от мястото, където беше застанал. Ако Крейт се пресегнеше за оръжието обаче, Малкълм, който вече хранеше подозрения, можеше да отстъпи и със сигурност щеше да драсне, когато видеше пистолета да се показва.

Малкълм хвърли намръщен поглед към чинията и чашата на Синтия и попита:

— А къде е тя?

Крейт посочи затворената врата на банята в отговор.

— Природата зове. Тъкмо си говорехме за усилията на Синтия да спаси орлите и китовете. Аз много ѝ се възхищавам за това.

— Какво?

— Орлите и китовете. И гладуващите в Африка. Сигурно много се гордеете с нейната щедрост.

— Бетани и Джим никога не са говорили за Ръдиард Киплинг.

— Е, честно да си говорим, аз не съм много интересна личност Малкълм. На всеки хиляда истории за Джуди и Франки те я имат една за мен, я не.

Старецът имаше стоманеносиви очи и остър като сабя поглед.

— Има нещо не наред в теб — отрязва той.

— Ех — въздъхна Крейт, — никога не съм си харесвал носа.

— Синтия! — извика Малкълм.

Никой от двамата не погледна към вратата на банята — гледаха се един друг.

Крейт се протегна за глока.

Старецът побягна.

Крейт скочи с такава скорост, че събори стола, дръпна плъзгача на селектора на режим автомат и насочи цевта към вратата. Малкълм беше изчезнал от погледа.

Крейт хукна след него.

Старецът бе изтичал през трапезарията с пъргавината на момче, но се блъсна в една масичка в хола, препъна се и се подпря на едно кресло да се изправи.

Крейт изстреля един къс откос в гърба му, от задника до врата. Заглушителят погълна трясъка така добре, че и пускането на стрела от тръба би вдигнало по-силен шум.

Старецът падна с лице надолу и остана легнал с глава на една страна. Окото му беше широко отворено, но погледът му не можеше повече да се нарече остър.

Застанал над Малкълм, Крейт изпразни разширения пълнител в него. Тялото подскочаше под ударите.

Изхабяването на двадесетина патрона в стрелба по труп не беше практично, но се налагаше.

Един по-незначителен човек от Крейт, който не притежаваше неговото самообладание, би могъл да смени изпразнения пълнител с нов и да изпразни и него. Самообладанието и въздържанието бяха сред най-характерните му черти, но дори и неговото изключително търпение можеше да бъде докарано до пределната точка.

Той отвори входната врата и видя шлифера на Синтия метнат през рамката на пейката люлка. Чадърът ѝ и чадърът на Малкълм лежаха на пода. Внесе всичките им вещи вътре и заключи вратата.

Закачи шлифера в килера за дрехи в коридора и сложи и чадърите там.

Върна се в кухнята, седна на масата, взе си телефона и провери електронната си поща. Докато беше разговарял със Синтия, беше пристигнало съобщение, че фордът е изоставен на паркинга на ресторант.

Никой от района не беше се обадил да съобщи, че му е открадната колата, но можеха да минат часове, преди хората да се усетят, че колата им е изчезнала.

Крейт си помисли, че може да са се качили на автобус, и изпрати съобщение за това. По този маршрут и в този час нямаше да са минали много автобуси. Трябваше да открият и разпитат не повече от двама шофьори.

Крейт включи телефона да се зарежда, изми чиниите, сложи ги да съхнат и избърса масата.

Нямаше никакво намерение да изчисти цапотията в банята или хола. Синтия и Малкълм си бяха напъхали носовете, защото дъщеря им и зет им не бяха ги научили да зачитат тяхната самостоятелност и да не пристъпват границите на приемливото. Това беше техен семеен проблем, не негов.

След като изчисти кухнята, той се качи на горния етаж в главната спалня да провери дали Бетани и Джим имаха порнографски филми или интересни секс играчки.

Не откри нищо еротично, нито нещо, което да му даде идея що за хора са те. Джим сгъваше, а не навиваше чорапите си. Няколко чифта от гащите на Бетани имаха розово зайче, избродирано отстриани. Никакъв материал за жълтата преса.

Най-интересната вещ в чекмеджетата в банята бяха големият брой марки и количеството на разхлабителните средства. Тези хора

или не ядяха никаква целулоза, или червата им бяха задънени като канализацията в третия свят.

Бетани и Джим бяха такава безлична двойка, че Крейт се зачуди защо легендарните Джуди и Франки се занимаваха изобщо с тях.

Четките за зъби бяха розова и синя. Крейт се изми с розовата, смятайки, че тя принадлежи на Бетани. Но дезодорант си сложи от мъжкия, не от женския.

След това той се принуди да прекара остатъка от времето в кухнята с броя на „О“, който беше пристигнал с пощата.

В 7:15 отвори входната врата и се усмихна при вида на пътната чанта върху пейката люлка и малкия сак до нея. Дрехите му бяха доставени.

Дъждът беше спрял окончателно. От дърветата капеха капки. Слънцето беше пробило през облаците и от мокрия паваж се вдигаше пара.

Петнадесет минути по-късно той се беше облякъл и се оглеждаше в пълен ръст в огледалото на вътрешната страна на вратата в главната баня.

Когато Бетани се съблечеше гола в тази баня, навярно обожатели от огледалния свят я наблюдаваха, без тя да знае. Крейт не можеше да види обитателите, които може би живееха в преобърнатата действителност. Виждаше само своя образ, който му връщаше погледа, но това не означаваше, че обитателите на другата сфера бяха също тъй ограничени в зрителните си способности.

Когато слезе отново долу, на път за входната врата той чу завъртането на ключ в бравата. Вратата се отвори.

Влезе жена и ахна изненадано, като го видя:

— Ох, че се стреснах.

— И аз също. Бетани и Джим не ме предупредиха, че някой може да дойде.

— Аз съм Нора, съседката.

Тя беше дребна, но пищна жена, с късо подстригана коса и син лак на ноктите, който той не одобряваше.

— Тази къща е като в комедиите — заяви Крейт, — където всичко живо си влиза направо, без да чука или звъни.

— Бет ми плаща да сготвя пет яденета на седмица и да ги сложа в хладилната камера — обясни Нора. — Аз зареждам хладилника в

понеделник и готвя във вторник.

— Тогава на теб дължим, че вечеряхме така вкусно снощи.

— А, вие сте на гости тук?

— Аз съм един адски невъзпитан гост, който пристига без предупреждение, но милата Бет винаги се преструва, че ми се радва. Казвам се Ричард Коцвинкел, всички ме наричат Рики.

Той отстъпи крачка назад да я поощри да влезе, но също и да прикрие Малкълм в хола от погледа ѝ.

— О, Рики, не искам да те притеснявам...

— Влез, влез. Ние със Синтия току-що изкарахме един много приятен разговор на закуска, след като ранните пилета отлетяха да хванат червея или каквото там ловят в инвестиционните банки.

— Синтия е тук?

— Да, в кухнята е. И Малкълм се отби преди малко. — Той снижи глас. — Той обаче е голям киселаж, не може да се сравнява с милата Синди.

Тя влезе още навътре и затвори вратата зад себе си.

— Наистина ли беше толкова вкусно?

— Кое? А, вечерята. Божествено, божествено.

— Кое от яденетата притоплихте?

Очите на Нора бяха яркосини, устните — пълни, кожата — гладка.

— Пилето — отвърна той. — Изядохме пилето.

Той помисли дали да не я изнасили, но реши просто да я убие. За разнообразие този път използва ръцете си.

На странични жертви не се гледаше с добро око от поръчителите, които го пращаха на мисиите, и тон гледаше да не засяга околните, когато гонеше жертвата си. Неговите щедри работодатели щяха да разберат. Както казва един от надписите, които лепят по колите: „Лайняният късмет вината може да ти дойде.“

Той излезе на площадката пред входа, затвори вратата и използва ключа на Нора да заключи, макар че, както изглеждаше, това едва ли щеше да попречи на някого да влезе.

ГЛАВА 39

Бяха свършили закуската, когато се обади Пит Санто. Тим сложи телефона на говорител и го подпря до чинията с палачинки.

— Не се обаждам от къщи — рече Пит. — Връзката е директно по мобилната мрежа.

— Има нещо сериозно — досети се Тим. — Какво се е случило?

— Реших да не пипам повече базите данни с ограничен достъп на органите на закона, а да вкарам псевдонимите на Кравет в Гугъл. Напипах точно каквото ми трябва, порових се из него известно време и изведнъж кабелната връзка престана да работи.

— Може да е съвпадение — отбеляза Тим.

— Също като дядо Мраз да се появи на Коледа. И като говорим за появяване — само половин час по-късно, в пет сутринта, ми дойдоха гости.

— И не бяха тримата мъдреци?

— По-скоро тримата хитреци.

— Какво търсеха? — намеси се Линда.

— Мене ме нямаше, когато се появиха. Наблюдавах ги от разстояние от улицата. Нямам намерение да се прибера в близкото бъдеще.

— Нали не си оставил Зоуи там? — загрижи се Линда.

— Зоуи е с мен.

— А каква беше информацията, която намери в Гугъл? — върна се на старата тема Тим.

Вместо отговор Пит рече:

— Слушай, Хич Ломбард ми знае мобилния номер. Значи и ония го знаят. Вероятно знаят и твоя.

— Знаят го — потвърди Тим. — Но смяташ ли, че могат да хванат разговора ни по въздуха?

— Местната полиция не би могла, но не знам какво да мисля за тия типове. Техниката върви напред всеки ден.

— И макар да не е толкова лесно да се проследи местоположението на мобилен телефон, както на стационарен, съвсем

не е невъзможно — вметна Линда.

Тим я погледна изпитателно. Тя му върна погледа и обясни:

— Проучвах въпроса за една от книгите си.

— Трябва да си вземеш предплатен мобилен телефон — посъветва Пит, — за да имаш номер, който те не знаят. После ми се обади на друг номер, който те не знаят.

— А ти ще ми изпратиш този номер по телепатия ли? — пошегува се Тим.

— Сега ще опитаме нещо. Спомняш ли си кой си загуби девствеността, когато беше облечен като Шрек?

— Приятелят, който сега има пет деца.

— Точно така.

— Нямам му номера.

— Обади му се в службата. Ще намериш номера в указателя. Кажи им името си и поискай да те свържат. Ще бъде там след час.

Тим затвори и изключи телефона.

— Кой е приятелят? — попита Линда.

— Братовчед на Пит, Сантяго.

— Бил е облечен като Шрек?

— За забава, където всички са били костюмирани като герои от анимационни филми. Аз не ходих на нея.

— А тя в какъв костюм е била?

— На зайкинята Джесика от филма „Кой натопи заека Роджър“. Името ѝ е Мина. Той се ожени за нея. Децата са много сладки и зелени на цвят.

Линда избута стола си назад от масата и каза:

— Трябва да изчезнем час по-скоро оттук.

Тим извади дрехите си от сушилнята и ги изглади, а Линда разтреби и изми чиниите от закуската. Подгизналите им от дъжда обувки не бяха напълно изсъхнали, но можеха да се носят.

В двойния гараж се намираше четиригодишната „Хонда Акорд“ на Тереса. Една от приятелките ги беше закарала и трите на летището.

Линда беше намерила ключовете в едно от чекмеджетата, но ги подаде на Тим.

— Ако пак ще има лудешко каране като снощи — рече тя, — по-добре ти да си зад волана.

Макар че му беше тясно на краката, хондата му харесваше. Не биеше на очи и нямаше предавател за следене чрез спътник.

Докато вратата на гаража се вдигаше, Тим имаше чувството, че убиецът с жадните очи ги чака на алеята с автоматичния си пистолет.

Стръкове от слънчева светлина се промушиха през разкъсаната покривка на рошовото небе и освободиха гледката от потискащия мрак на бурята.

— Къде можем да намерим предплатен мобилен телефон по това време? — попита тя.

Карайки на изток към магистралата, Тим отговори:

— Магазините на складовете отварят рано. Аз имам членска карта за един от тях, която получих чрез профсъюза. Само че не нося много пари в брой.

Линда извади дебел плик от чантата си.

— Тук има пет хиляди на стотачки.

— Изпуснал съм момента, когато си ограбила банка.

— Имам и скрити златни монети вкъщи. Снощи като събирах багажа, парите в брой ми се видяха по-полезни.

— Не се доверяваш на банките?

— Имам пари в банката. Но понякога се случва да не можеш да си изтеглиш парите достатъчно бързо. Това са пари за всеки пожарен случай.

— Какъв пожар очакваш?

— Всякакъв.

— Краят на света или нещо такова?

— Снощи започна пожар, нали?

— Започна — съгласи се той.

— Няма да допусна да се почувствам безпомощна отново — заяви тя сурово.

— Може да сме натясно, но не сме безпомощни — увери я той.

— Нямах предвид сега — отвърна тя и прибра парите в чантата.

— Искаш да кажеш безпомощна както в миналото... когато ти се е случило това с Моли и други неща.

— Да.

— Искаш ли да ми разкажеш за другите неща?

— Не.

— Но нали ми разказа за Моли.

— Достатъчно се измъчих с този разказ.

Тим подкара нагоре по стръмно отклонение към магистралата. Сутрешното движение беше много интензивно, но не задръстено и потокът от превозни средства фучеше бясно през пейзаж, който агентите за продажба на имоти биха нарекли „още един ден в рая“.

— В крайна сметка — поде Тим — всички сме безпомощни, ако трябва да погледнем истината в очите.

— Аз обичам да гледам истината в очите. Но да го вземат дяволите, не ми е дошло времето още.

Те млъкнаха и повече не отвориха уста чак до изхода от магистралата, който щеше да ги заведе до магазина на склада.

Мълчанието не ги караше да се чувстват неудобно. Тим предполагаше, че независимо от това докъде и за колко време щяха да стигнат заедно, те бяха стигнали до състояние, в което мълчанието при каквито и да било обстоятелства не би им подействало напругащо.

Неудобството щеше да се появи едва тогава, когато най-сетне се почувстваха готови да разкрият един пред друг картите си.

ГЛАВА 40

Седнал зад волана на колата си пред дома на Бетани и Джим, Крейт изпрати закодирано съобщение до хората от поддръжката, информиращо ги за трите трупа в къщата. Той не се опита да им обяснява какво да правят. Не му беше работа да взема такива решения. Това беше просто сигнал за предстоящо действие.

„Съжалявам за цапотията, но не можеше да се избегне“ — напечатата той и в заключение добави цитат от Т. С. Елиът: „Можеш да избягаш от живота, но не и от смъртта.“

Макар да не познаваше никого от мъжете и жените, които работеха в групата за поддръжка, той беше сигурен, че те го смятат за легендарен, епично велик и важен като смъртта. От време на време обичаше да им изпраща такива цитати, като този от Елиът, за да им даде да разберат, че ерудицията му е също тъй огромна, както и умението му да ексукутира, и да ги мотивира да му служат както потрѣбва.

Ако някога беше ходил на училище, това би трябвало да се е случило по време на детството и юношеството му. Той обаче нямаше спомен за това, както и за живота си преди осемнадесетгодишна възраст. Затова пък много го биваше в самообразованието и той се беше обучил на много неща.

Т. С. Елиът не беше автор, когото Крейт одобряваше, но дори и човек, който има навика непрекъснато да заема неправилни позиции, понякога може да напише някой приятен ред. Ако Елиът не беше вече умрял, Крейт би го убил.

Групата по поддръжката навярно щеше да реши да остави Бетани и Джим да намерят труповете на мама, татко и съседката Нора. После, по време на разследването, те щяха да унищожат или компрометират всички доказателства на съдебната медицина, които можеха да засегнат Крейт. Те щяха също да подставят ДНК, косми от коса, нишки от тъкани, за да подведат полицията по фалшиви следи, водещи до задънена улица.

Крейт не знаеше името на организацията, към която принадлежеше отделът за поддръжка, но сам си я беше нарекъл „Клубът на джентълмените“ или просто „Клубът“. Нямаше представа що за организация беше Клубът на джентълмените или каква му е крайната цел, или защо искат да ликвидират някои хора, но не му беше нужно да знае.

В течение на повече от десет години Крейт бе извършвал убийства по поръчка на свободна практика за мафията и за просителите, които бяха чули за него от клиенти, благодарни, че ги е отървал от воюващи съпрузи, богати родители и други пречки пред хубавия живот. Сетне, седем години преди днешния ден, член на Клуба се беше обърнал към него с искрената надежда, че той би склонил да извършва редовно убийства за тях.

Разговорът им се беше състоял през нощта, в задната част на удължена лимузина по време на движение из Чикаго. В нито един момент вътрешното осветление не беше включено и за Крейт представителят на Клуба си беше останал само един силует в кашмирено палто, седнал в далечния край на луксозно тапицираното купе.

Представителят имаше според Крейт бостънски елитен акцент. Той се изразяваше добре и от маниерите му личеше, че е от сой. Макар че наричаше тайнствените си съучастници просто „нашите хора“, за Крейт той беше джентълмен, а групата му — Клубът на джентълмените.

Когато джентълменът описа поддръжката, която му предлагаша, Крейт беше впечатлен. И това беше още едно доказателство, че дори да не принадлежеше към вид различен от човешкия, той поне се различаваше от хората и ги превъзхождаше.

Най-хубавото на групата за поддръжка беше, че те му служеха не само когато беше нает да убие за Клуба на джентълмените, а също и когато действаше по поръчка на мафията или на който и да било просител. Нямаха изискване да работи само за тях и въпреки това бяха винаги на разположение.

Те имаха две причини за тази си щедрост. Първата беше, че оценяваха уникалния талант на Крейт. Искаха да бъдат сигурни, че няма да се окаже в затвора, когато им потрябва. Втората беше, че не искаха Крейт да долови нещо, което да свързва набеязаните жертви, и

да си направи изводи за задачите и целите на Клуба на джентълмените. Затова Клубът му плащаше в брой и парите се доставяха от хора, които не се различаваха от гангстерите, събиращи пари за разните мафии, или от предателите съпрузи, синове и бизнесмени.

Плащаха му в брой също и за да държат преграда между себе си и наетия убиец, в случай че някой ден, въпреки героичните им усилия в негова полза, той се провалеше.

След разходката с лимузината в Чикаго Крейт повече никога не беше се срещал лице в лице с никого, за когото можеше да бъде сигурен, че е член на Клуба.

Всъщност за него нямаше никакво значение кой беше или не беше куриер на Клуба. Той обичаше да ексекутира, беше добре възнаграден за труда си и вярваше, че има дълг да пази тайната на всеки един от просителите си. Той изтриваше завинаги от паметта си лицата на хората, които му предаваха парите.

Крейт обладаваше завидната способност да заличава безвъзвратно всеки спомен, от който пожелаеше да се отърве. Лицата на хората, които се обръщаха с молба за услуга към него или които служеха като куриери от името на просителите, бяха също тъй окончателно загубени както космонавт, откъснал се от космическия си кораб и изчезнал завинаги във вечните глъбини на космоса.

Животът ставаше много по-прост, когато човек пратеше в дълбокия космос, откъдето връщане няма, не само неща като лицата на куриери, но и досадни епизоди и дори дълги периоди, запълнени с незадоволителни преживявания.

Той никога не разговаряше с членове на Клуба по телефона. Комуникациите бяха задължително ограничени до закодирани електронни съобщения. Анализи, които установяват принадлежността на даден глас, можеха да се използват като доказателство в съда, но никой не можеше да докаже въвн от всякакво съмнение чии пръсти бяха напечатали дадено съобщение.

Във „Фенерджията“, когато беше помислил Тимоти Кариър за просител, той беше решил, че тази мисия не е по поръчка на Клуба на джентълмените. Водачът и неговите хора никога не биха казали на Крейт да задържи половината пари като възнаграждение за неизвършено убийство. Те не променяха решенията си. Когато те

поискаха някой да умре, то това трябваше да стане твърдо и без надеждата за възкресение.

Крейт продължаваше да се съмнява, че мадам Пакит може да е набелязана от Клуба. Тя нямаше вид да е от някакво значение. Джентълмените, които притежават богатство и власт, не биха си обърнали главите заради жена като нея, да не говорим да дръпнат спусък заради нея чрез чужда ръка.

След като изпрати съобщението, той се отправи към магистралата покрай тихоокеанското крайбрежие и после на юг към ресторанта, където Кариър беше изоставил форда. Крейт претършува колата от край до край, но не намери нищо полезно.

Когато приключи с тази задача, телефонът му завибрира. Групата по поддръжката съобщи, че един от разпитаните шофьори си бе спомнил, че двойка с белезите на Кариър и Пакит е слязла в Дейна Пойнт.

Крейт подкара към Дейна Пойнт, а групата по поддръжката се зае с прегледа на телефонните сметки на жената с надеждата да намери някого, когото тя да познава в този морски град.

Облаците омекнаха, синевата се наложи в небето и слънцето се плъзна по крайбрежните хълмове, плажовете и люспестото море.

Крейт се чувстваше изпълнен с живот, с благотворен огън както фурната за топене на метал е пълна с огън, без тя самата да гори. Винаги се чувстваше така след раздаването на смъртта.

ГЛАВА 41

Магазинът на склада предлагаше фантастично намаление за четирилитрови буркани майонеза, които вървяха по шест в кашон, а за скромна сума човек можеше да купи достатъчно пакетчета тофу да си построи къща с две спални.

Тъй като търсеха само телефон, Тим и Линда не взеха количка — това, което се използваше тук, можеше с малко усилие да побере куц кон. Другите купувачи ги бяха натъпкали с многобройни опаковки с по дванадесет рула тоалетна хартия, чорапогащници по шест дузини и варели с лучена туршия.

Една млада двойка управляваше две колички с две прелестни идентични тригодишни близначки, седнали с гръб към движението на детските столчета, сякаш родителите се бяха възползвали от разпродажбата две за цената на едно дете в секция 9.

Понякога Тим се тревожеше, че американците, приучени да живеят в изобилие, бяха повярвали, че тази степен на охолство и избор винаги е била нормална и че дори сега е нормална за всички, с изключение на най-затънтените и изостанали кътчета в света. Общества, които знаеха твърде малко от историята или бяха запълнили мозъците си с пропагандни лозунги, вместо да опознаят сложността и дивата красота на миналото, бяха застрашени от внезапен упадък.

Купиха телефона, който им трябваше, и електрическа самобръсначка за Тим. Касиерката, очевидно потресена от покупката на някакви си два предмета, повдигна леко вежда като неодобрение към такова неамериканско въздържание.

Тим подкара хондата към близкия автоцентър, а Линда се обади по телефона му, за да активира новия току-що купен телефон. Тъй като определен брой минути разговори с него се предплащаха, не беше нужно за активирането да се дават данните от кредитни карти или имена.

Тази система, все още разрешена от закона, беше голямо удобство за терористите, независимо дали купуваха поединично, за да

водят разговори, които не могат да се подслушват, или на едро, за да използват телефоните като часовници за бомби.

За щастие дори на честните граждани беше разрешено да се възползват от тази достъпна за уменията на масовия потребител техника.

В автоцентъра имаше най-различни фирми за продажба на почти всички марки транспортни средства. Те бяха разположени една след друга по продължение на път във формата на грамадна осмица. Лекият бриз развяваше знамена, огромни рекламни плакати обещаваха изгодни сделки и хиляди автомобили за продан бяха изложени върху покрити с черен асфалт площадки като бижута на черни кадифени подложки.

Всяка фирма се нуждаеше от всичките места на паркинга си за инвентара, за автомобили, чакащи поправка, и за потенциални клиенти. По тази причина колите на персонала, поправени автомобили, чакащи да бъдат прибрани, или оставени в замяна, но още неподготвени за препродажба бяха паркирани на общия път на автоцентъра.

Тим спря до тротоара зад двегодишен сребрист кадилак и извади от пътната чанта на Линда пластмасовата чантичка с инструменти.

Тя остана в хондата да види дали рекламираното „моментално активиране“ ще се случи минути или часове по-късно от обещаното.

Действайки, без да се прикрива, бързо, но без да дава вид, че бърза, Тим свали предната и задната табелка с регистрационния номер на колата на Тереса и ги сложи в багажника.

Никой от минаващите не би обърнал внимание на човек с инструменти, който човърка кола посред автоцентър. Изложбените зали бяха толкова навътре зад паркингите, че колите, спрели на общия път, бяха скрити от погледите на персонала.

Тим се приближи до сребристия кадилак. Вратите бяха заключени. Той се взря през прозорците, но не видя никакви лични вещи вътре. Жабката беше отворена и изглеждаше празна.

По всичко личеше, че това беше наскоро оставена за замяна кола, за да може да се препродаде още неминала на сервиз, и вероятно щеше да постои тук няколко дни. В Калифорния регистрационният номер на колата, оставена за замяна, се запазва и купувачът кара новата кола без номер, докато не получи табелките по пощата.

Ако имаше шанс кадилакът да принадлежи на служител, Тим би продължил напред в търсене на кола, оставена за замяна, защото колкото по-скоро някой подкараше колата, толкова по-бързо щеше да се види, че няма номер.

Той свали табелките от кадилака и ги сложи на хондата.

Когато се върна зад кормилото, Линда го посрещна с думите:

— Още не е активиран. Ако не бях приключила с писането, щях да публикувам историята на психопат, който успява да се добере до виновника, неспазил гаранцията за моментално активиране.

— И какво ще му направи психопатът?

— Ще го дезактивира.

— Все още си писателка.

Тя поклати глава.

— Не съм сигурна. А ако аз не съм сигурна, как можеш да бъдеш сигурен ти?

Тим запали хондата и отвърна:

— Сигурен съм, защото ние сме това, което сме.

— Това е много дълбоко. Ако някога пак напиша книга, непременно ще го използвам.

— Аз си мислех, че мога да бъда просто един зидар. Да, станах зидар, но продължавам да бъда и онова, което бях преди.

Той потегли напред и почувства изпитателния поглед на зелените очи върху лицето си.

— И какво беше преди? — попита тя.

— Баща ми е зидар, много добър зидар. Професията му сякаш определя същността му, което не е напълно вярно в моя случай, макар че много бих искал да бъде.

— Баща ти е зидар — каза тя удивено, сякаш той бе разбудил нещо магическо.

— Защо се учудваш? Няма нищо странно в това родител поне да се опита да предаде занаята на децата си.

— Знам, че ще прозвучи глупаво. Но откакто се появи в дома ми, всичко тръгна толкова бързо... дори не ми дойде наум да се попитам имаш ли баща. Харесваш ли го?

— Дали го харесвам? Защо да не го харесвам?

— Невинаги е сигурно как ще се развият отношенията между бащи и синове.

— Той е прекрасен човек. Най-прекрасният.

— Господи, ти имаш и майка, нали?

— Че баща ми да не е амеба, да се раздели на две, та да се пръкна аз.

— Господи! — прошепна тя, едва ли не със страхопочитание. — Как се казва майка ти?

— Господи! Казва се Мери.

— Мери — повтори тя, сякаш никога не бе чувала това име, сякаш то галеше ухото и сладнеше на езика. — Тя трябва да е наистина чудесна.

— По-чудесна не би могла да бъде.

— Как се казва баща ти?

— Уолтър.

— Уолтър Кариър?

— Естествено.

— И той ли има грамадна глава като твоята?

— Не помня да е била по-малка.

— Уолтър и Мери — каза тя. — О, Господи! Той я погледна озадачено.

— За какво се смееш?

— Мислех те за чужда територия.

— Каква чужда територия?

— Твоя собствена, толкова екзотична, с толкова неща, които трябва да се открият и да се разберат. Но ти не си чужда територия.

— Не съм ли?

— Ти си цял свят.

— Това нова шега за голямата ми глава ли е?

— Имаш ли братя и сестри?

Напускайки автоцентъра, Тим отговори:

— Нямам сестри. Имам брат на име Зак. Той е с пет години по-голям от мен и има нормална глава.

— Уолтър, Мери, Зак и Тим — произнесе тя с явно удоволствие.

— Уолтър, Мери, Зак и Тим.

— Не знам дали би трябвало да има някакво значение, но тъй като изведнъж всичко взе да има значеше, трябва да добавя, че Зак е женен за Лора и те имат дъщеричка Наоми.

Очите на Линда блеснаха като през сълзи, но тя съвсем нямаше вид на жена, която е на път да се разплаче, а точно обратното.

Той усети, че може би приближава към ръба на пропаст с въпроса си, но все пак го зададе:

— Кажи ми за твоите майка и баща.

Новият телефон иззвъня. Тя се обади и каза: „Да“ в отговор на някакъв въпрос и после пак: „Да“ и после: „Благодаря.“

Телефонът беше активиран.

ГЛАВА 42

От съдържанието на бюрото в кабинета към спалнята на Тереса Мендес Крейт научи много неща, които не харесваше, за нея. Нейните представи за ценности бяха напълно погрешни.

Най-важният факт, свързан с тази тридесет и две годишна овдовяла медицинска сестра, Крейт откри от записките ѝ в календарното тефтерче, което тя не бе взела със себе си: понастоящем тя се намираше на екскурзия в Ню Йорк с жени на име Глория Нгуйен и Джоун Апълуайт.

Беше тръгнала в неделя. Сега беше вторник и тя трябваше да се върне в неделята, която идеше.

От вътрешната страна на вратата на шкафа под мивката висеше кърпа за чинии. Тя беше мокра.

По пода под душа и в двете бани — на горния и долния етаж — имаше капки вода и циментът между плочките беше потъмнял от влага.

Газовата камина в хола явно беше палена по-рано през деня. Тухлите, ограждащи огнището, все още бяха леко затоплени.

В двойния гараж нямаше коли. Вдовицата Мендес може да беше отишла с кола до летището, за да хване самолета за Ню Йорк. Но ако притежаваше и втора кола, Кариър и жената я бяха взели.

Той изпрати съобщение на групата по поддръжката с искане за информация за коли, регистрирани на името на Мендес.

Скоро след това, докато задоволяваше любопитството си относно съдържанието на хладилната камера на вдовицата, той получи закодиран отговор, че Мендес притежава само една „Хонда Акорд“.

Те знаеха регистрационния номер, но това не беше от особена полза на човек, работещ извън системата на закона. Крейт не можеше да вдигне на крак полицията по всички пътни точки.

За момента той беше загубил дирята на плячката си. Това не го тревожеше особено. Те можеха да намерят само временно укритие. Светът принадлежеше на Крейт. Той беше висш владетел, а те — обикновени роби. Щеше да ги намери в най-скоро време.

Понеже не беше спал вече шестнадесет часа, той реши, че това може да е пръстът на съдбата, която му даваше шанс да се освежи преди решителната схватка.

Сложи зелен чай в чайник и го заля с вряла вода. В малкото килерче намери пакет обикновени бисквити и си сервира шест от тях в чиния.

Нависоко в един от шкафите откри разкошен малък декоративен термос, син на цвят с черно-бяла шевица около гърлото и дъното. Когато чаят се запари достатъчно, той го наля в термоса.

Заслужената почивка, която се бе надявал да намери в къщата на Бетани и Джим, го очакваше тук, в по-скромното жилище на вдовицата Мендес.

Занесе термоса с чая, чаша, чинията с бисквити и две книжни салфетки на горния етаж в главната спалня и ги сложи на нощното шкафче. Съблече се и внимателно постави дрехите си така, че да не се смачкат. После намери два халата в килера за дрехи. Нито един от тях не можеше да принадлежи на починалия ѝ съпруг.

Първият беше на баклавички, розов, с десен на цветя и торбест. В един от джобовете имаше отвратителна топка от използвани книжни носни кърпи и половин опаковка ролки за смучене за болно гърло.

За щастие вторият беше от синя коприна и макар да му беше малък, му стоеше добре и той изпитваше удоволствие от допира до него.

Крейт махна покривката от леглото и нареди четири възглавници за подпора зад гърба си, след което откри мръсно пране в един кош в килера. Тя не беше успяла да свърши домакинската работа, преди да замине.

Той измъкна от прането един еластичен сутиен без твърди закопчалки, две тениски и три чифта гащи и ги нареди на най-горната възглавница, на която щеше да се подпре, докато си пиеше чая, и после щеше да сложи лице, за да заспи.

Единственото четиво в спалнята на вдовицата бяха списания, които не допаднаха на Крейт. Той си спомни, че беше видял етажерка с книга в кабинета ѝ, и развълнуван от коприненото сияние, слезе долу да ги прегледа.

Очевидно Тереса не беше страстен читател. Повечето от книгите в кабинета ѝ бяха от типа на популярната психология, как да си

помогнем сами, в търсене на духовно обогатяване и медицински съвети. Банални глупости според Крейт.

Единствените интересни книги бяха, ако се съди по кориците, шест романа. Заглавията бяха интригуващи: „Отчаяние“, „Обезнадеждените и мъртвите“, „Изхабените“, „Гнилоч“... „Ракът — този неумолим бич“ му се видя най-интересен и той взе книгата от етажерката.

Името на автора, Тони Нулев, имаше приятно нихилистично звучене. Ясно, че беше псевдоним, който сякаш казваше на читателя: „Само един глупак би платил за това, но ти със сигурност ще платиш.“

Илюстрацията на корицата му се видя нетривиална, брутална и мрачна, обещаваща убийствено описание на човечеството като долна лицемерна паплач.

Когато обърна книгата, за да види гърба ѝ, снимката на автора го изненада. Тони Нулев беше Линда Пацит.

ГЛАВА 43

Тим спря на празния паркинг пред закрит търговски център повече от час преди отварянето на магазините. Линда се обади на 411 и поиска номера на „Сантяго Халиско“, ресторанта на братовчеда на Пит Санто, известен с прякора Шрек.

Тя каза, че звъни от името на Тим, и веднага бе свързана с телефона на Сантяго Санто в кухненския му офис, на който отговори Пит. Той се учуди, че се обажда тя, а не Тим.

— Ще включа на говорител — започна тя.

— Чакай, чакай, първо искам да ми кажеш нещо.

— Какво?

— Какво мислиш?

— За какво?

— За него. Какво мислиш за него?

— Това не е твоя работа.

— Не е, вярно, но много искам да разбера.

Тим привлече вниманието ѝ и вдигна вежди въпросително.

— Мисля — заяви тя, — че има прекрасна глава.

— Прекрасна? Сигурно има грешка. Не можем да говорим за един и същи сам-до-неговец.

— Сам-до-неговец? Какво означава това?

— Включи говорителя — каза Тим нетърпеливо. — Говорителя.

Тя го послуша и предупреди Пит:

— Внимавай какво говориш, имаш публика.

— Започвам да разбирам защо от брака ти не ти е останало нищо друго, освен препарирана риба-меч — смърри го Тим.

— Може да съм останал на мъртва риба и свенливо куче, ама поне те не ми трият сол на главата.

— Ох, горкият! Казвай сега какво имаш за нас.

— Спомняш ли си кафенето „Сметана и захар“ в Лагуна Бийч?

— Нищо не ми говори — рече Тим.

— Аз го знам. Знаех го — обади се Линда. — Често ходех там. Беше близо до къщата ми. Имаше хубава тераса.

— И фантастичен щрудел — добави Пит.

— С бадеми.

— Потекоха ми лигите. Но да си дойдем на думата. Рано една сутрин преди година и половина — продължи Пит, — точно преди да го отворят, „Сметана и захар“ се запали и изгоря до основи.

— Беше адски пожар — спомни си Линда.

— Началникът на пожарната беше убеден, че са използвани средства за усилване на пожара, но не обикновените боклуци, а специални, чийто състав е невъзможно да се установи.

— Да, сещам се — каза Тим. — Не съм ходил в това кафене, но смътно се сещам, че съм минавал с колата покрай него.

— Когато угасиха пожара, намериха четири овъглени трупа.

— Чарли Уен-чинг, собственикът — рече Линда. — Един невероятно мил човек, помнеше имената на всички, отнасяше се с редовните клиенти като че ли са част от семейството му.

— Истинското му име е Чоу Уен-чинг — каза Пит, — но той се е водил като Чарли повече от тридесет години. Емигрант от Тайван. Добър бизнесмен, прекрасен човек.

— Другите два трупа бяха на синовете му — каза Линда.

— Майкъл и Джоузеф. Те също работеха в семейния бизнес. Четвъртата жертва беше племенничка, Валери.

Макар че наоколо се простираше безкрайна празна площ от черен асфалт, Тим непрекъснато се оглеждаше и проверяваше огледалата.

Ниско над земята подухваше слаб ветрец, но по върховете вятърът гонеше разбъркана флотилия от облаци на изток и сенките на призрачни галеони се носеха по паважа. Пит каза:

— Те всички загинаха в хладилното помещение, където държаха млякото и сладкишите. По-късно съдебният лекар установи, че са били застреляни, преди да ги запалят.

— Ей затова не следя новините — каза потресен Тим. — Затова не искам да правя друго, освен да зидам стени всеки ден.

— Това е гъсто населен район, с много бизнес офиси, но никой не беше чул изстрели.

— Той е професионалист — отбеляза Тим — и въоръжението му е последна дума на техниката.

— Двама души обаче бяха видели някого да излиза от „Сметана и захар“ десет минути преди да избухне в пламъци. Пресякъл магистралата и се отправил към мотел точно срещу кафенето, върнал ключа от стаята и потеглил с колата си. Бил преспал в мотела в стая 14. Името му било Рой Кътър.

— Същите инициали — забеляза Линда. — Един от псевдонимите на Кравет.

— Имам копие от шофьорската му книжка. Адресът е в Сан Франциско. Същата ухилена гад.

— Но ако някой го е видял... — подхвана Тим.

— В течение на четиридесет и осем часа той е бил от интерес за полицията. Искали са да го разпитат. Намерили го, но той заявил, че свидетелите са се объркали. Не бил излязъл от „Сметана и захар“, защото не могъл да влезе. Бил се отбил да си вземе кафе за из път, но било затворено, вратата била заключена. Не можел да чака цели двадесет минути да отворят, имал важна среща.

— Каква среща? Какво работи? — попита Тим.

— Управление в условията на криза.

— Какво значи това?

— Кой знае. Бил работел за някаква федерална агенция.

— Коя?

— Никъде в репортажите на пресата не е казано ясно.

— Ама са му повярвали? — попита Линда. — Пуснали са го без обвинения?

— От тук нататък аз започнах да чета между редовете — рече Пит. — Вижда се, че детективът от следствието, както и началникът му, са искали да упражнят натиск върху Кътър и дори да намерят начин да го задържат.

— Защо не са го направили?

— Може да прекалявам с четенето между редовете, но имам чувството, че някой е упражнил як натиск върху тях, когато са се опитали да натиснат Кътър.

— Както натиска, който упражниха върху Хич Ломбард — вметна Тим.

— Точно така. И ето че за нула време Рой Кътър престанал да бъде от интерес.

Няколко коли се появиха на огромния паркинг и спряха на различни места. Хората, които слязоха от тях и се отправиха към комплекса, можеше да бъдат служители или управители, дошли на работа час по-рано от клиентите. Никой не прояви никакъв интерес към хондата.

— Добре де — подхвана Линда, — какво значение има, че съм ходила да пия кафе там? Не съм била там в деня на пожара. Мисля, че не съм била и през седмицата преди пожара. Как може да искат да ме очистят само защото съм ходила в „Сметана и захар“?

От скромната кухня на „Сантяго Халиско“, където със сигурност светът изглеждаше по-подреден и нормален, отколкото тук, където Кравет издирваше хондата на Тереса с някакви магьоснически номера, Пит каза:

— За кеф ли се опитваш да ме изпързеляш, момиче, или искаш да кажеш, че наистина някой смята да те очисти?

— Май вече е време да ти разкажа за какво става въпрос — предложи Тим.

— Да, май е време.

Тим разказа накратко станалото в бара, двата случая на припознаване.

— Велики боже, вратарю!

— И ето ни тук сега — заключи Тим, — без доказателства за станалото, а и изглежда, че дори да го запишем на видео как стреля по нас, пак ще се измъкне, без никой дори да му размахва пръст.

— Нещо ново е станало — предположи Пит.

— Да, куп нови неща.

— Ще споделиш ли?

— Прекалено съм уморен да разказвам в подробности. Накратко Линда и аз трябваше да спечелим правото си да дишаме. Да си кажа правата, учудвам се, че още дишаме.

— Знам, че това не е нищо ново. Но ако, да речем, по някаква щастлива случайност успееш да му отрежеш квитанциите, това няма да реши въпроса, докато не отрежеш квитанциите и на оня, който го наема.

— Имам чувството, че неговите квитанции ще се окажат от стомана.

— И сега накъде? — попита Линда. — Ние сме като две мишки, към които се спуска ястреб, а никъде няма висока трева да се скрием.

Гласът ѝ не бе задушен от страх и лицето ѝ изглеждаше спокойно.

Тим се чудеше от какъв източник и от колко дълбоко идеше силата ѝ.

— И още нещо — поде пак Пит. — Може да се окаже полезно. Имам приятел в отдела на полицията в Лагуна Бийч. Казва се Пако и на него може да се разчита както на изгрева на слънцето. Говорих с него поверително преди половин час. Поразпитах го за случая със „Сметана и захар“. Знам, че делото не е приключено, но работи ли се по него? Той каза, че не се работи. После каза, че Лили Уен-чинг така се е побъркала от скръб, че си въобразява, че трагедията не е приключила. Според нея ония, които са изтрепали семейството ѝ, продължават да работят по въпроса, заради който са извършени убийствата.

— Лили е жената на Чарли — поясни Линда. — Вдовицата му.

— Какво искаш да кажеш с това „продължават да работят по въпроса“? — попита Тим.

— Тя смята, че някои от редовните клиенти на „Сметана и захар“ са умрели при подозрителни обстоятелства през последната година и половина след пожара.

Линда обгърна рамене с ръце и потрепери, сякаш някакъв внезапен скок във времето беше превърнал май в януари.

— Умрели при подозрителни обстоятелства? — сепна се Тим. — Кой са те?

— Пако не ми каза и аз не исках да разпитвам прекалено много, за да не предизвикам подозрения. Това, което е ясно, е, че те не вземат думите на Лили сериозно. След нейната тежка загуба не е трудно да повярваш, че се е побъркала от скръб. Но мисля, че за вас ще е добре да поговорите с нея.

— В най-скоро време — съгласи се Линда. Знам къде е къщата на семейството. Дано тя още живее там.

— Пако твърди, че живее. Не може да се раздели с нищо. Сигурно вярва, че ако се държи за миналото достатъчно силно, ще си върне семейството.

Тим съзря в изразителните зелени очи пълно разбиране на упоритата скръб, която Пит току-що бе описал.

— Дай ми новия си мобилен номер — помоли Пит. — Аз ей сега също ще си купя предплатен телефон и ще ти се обадя. Не звъни тук повече. Не биваше да забърквам Сантяго в това дори и най-малко.

— Не виждам какво повече можеш да направиш за нас — опита се да го спре Тим.

— Ако не мога да направя много повече от това, което съм направил досега, значи съм жалко копеле. Дай ми новия си номер.

Линда го продиктува.

— И още едно нещо, което трябва да се знае, макар че сигурно вече го знаеш.

— Какво е то? — попита Тим.

— Не говоря на теб, вратарю. Говоря на хубавелката. Слушаш ли ме, хубавелке?

— С двете уши, светецо.

— Сигурно вече го знаеш, но да ти го кажа пак: не би могла да бъдеш в по-добри ръце, отколкото си сега.

Линда срещна погледа на Тим и заяви:

— Знам го от момента, в който той влезе в къщата ми и каза, че не разбира от модерно изкуство.

— Предполагам, че е трябвало да бъдеш там — каза Пит.

— Работата е там — обясни Линда, — че можеше да каже нещо друго или да не каже нищо и пак щях да знам, че съм в безопасност.

ГЛАВА 44

Седнал в леглото, зачетен в „Ракът — този неумолим бич“ на Тони Нулев, Крейт скоро забрави за зеления чай и бисквитите.

Тя беше майстор на повествованието, стилът ѝ беше блестящ и уверен. Разбираше необходимостта от недоизказаното, но не подценяваше и хиперболата.

Повече от всичко друго на него му допадаше съблазнителното отчаяние, дълбоко вкоренената безнадеждност, отровната горчилка, която нямаше нито капка милост към оптимиста, който би пожелал да оспорва този мрачен мироглед.

От книгата на Нулев чиракът демон Уърмуд имаше много да научи за това как се отбиват невинни души от пътя към светлината. Че дори и наставникът му Скрутейп би могъл да препише някой трик.

Крейт също одобряваше гнева ѝ. Макар че винаги го оставяше на заден план зад отчаянието, тя сервираше гнева си на малки порции, които бяха омайващо зловни и отмъстителни. За момент реши, че тя може да се класира като писателят на века или че поне ще му стане любимият писател над всички други.

Постепенно обаче тя започна да проявява раздразнение към умишленото невежество, присъщо на човека, възмущение от жестокостта, с която хората се отнасят един към друг. Макар да виждаше света като безнадежден, тя вярваше, че не е задължително той да остане такъв.

И още по-лошо, тя копнееше за свят, в който обещанията се изпълняват, доверието не се предава, честта се цени и куражът поражда още повече кураж. Заради това тя в крайна сметка загуби обожанието на Крейт.

Явно отчаянието, бликащо от страниците, не беше породено от нейното искрено чувство, а от това, което горчивият опит или добрият учител я бяха накарали да мисли, че трябва да чувства. За разлика от отчаянието, пристъпите на гняв, пламтящи в книгата, бяха истински, но нито по сила, нито по брой не задоволяваха вкуса на Крейт.

При обиколката си на дома на Пакит предната вечер той беше прегледал полиците с книги в хола ѝ, но там липсваха произведенията на Тони Нулев. Фактът, че ги беше забутала в някой шкаф или в кутия на тавана, подсказваше, че може да е осъзнала неубедителността на писанията си.

Фордът, модел 1939-а, колекцията ѝ от книги на други автори и обзавеждането също говореха за едно досадно, изпълнено с надежди сърце.

Той отиде с книгата в банята и я пусна в тоалетната. После изпразни пикочния си мехур. Не пусна водата, а затвори капака на седалката, за да може книгата да се маринова. Тази постъпка не беше в унисон с неговия култ към чистотата, но беше необходима.

Върна се в леглото и установи, че термосът беше запазил чая топъл. Бисквитите бяха вкусни.

Крейт се приготви за няколко часа сън. Сложи глока под завивките до себе си и хвана мобилния телефон в ръка.

Щеше да се събуди в същото положение, в което беше заспал, и телефонът щеше да си стои в ръката му. Той никога не сънуваше и никога не се въртеше в съня си. Спеше наистина като мъртъв.

ГЛАВА 45

Линда караше хондата, а Тим включи новата си електрическа самобръсначка в запалката и се обръсна без помощта на огледало. Когато свърши, той отбеляза:

— Не мога да понасям това чувство.

— Кое чувство?

— Сърбежа от наболата брада. Дрехи, напоени с пот и воня до такава степен, че да се чувстваш като в тенджера с вряло зеле, не ме притесняват.

— А може би би трябвало.

— Въшки, напукани до кръв устни, палеща жегга, лишеи, огромни хлебарки — предпочитам всичко това пред сърбежа на наболата брада.

— Повечето мъже избягват да разкриват нежните си чувства към лишеите по време на първата среща.

Тим прибра бръсначката в калъфчето ѝ и отвърна:

— Повечето първи срещи не траят толкова дълго.

— Огромни хлебарки?

— Не ти е работа. Какво представлява госпожа Уен-чинг?

— Миниатюрно динамо. И тя като останалите членове на семейството работеше в „Сметана и захар“. Обикновено беше там от обяд до рано вечерта. Не беше на смяна в деня, когато се случи пожарът.

Къщата на Уен-чинг в хълмистата част на Лагуна Бийч беше яркоцветна и модернистична, построена върху площадка, издадена над каньон.

От двете страни на пътеката, покрита с ромбовидни плочи, имаше палми, които хвърляха сенки като гарвановочерни пера по разноцветния камък.

Те позвъниха и Лили Уен-чинг отвори вратата. Тя беше около петдесетте, имаше гладка като порцелан кожа с цвета на отлежала слонова кост и слаба фигура. Носеше черни копринени панталони и блуза от същия плат с висока яка. На ръст не беше повече от метър и

петдесет и два, но излъчваше присъствие, което не можеше да се обясни нито с теглото, нито с ръста ѝ.

Преди да успеят да се представят, Лили вече питаше:

— А... Линда, нали? Двойно еспreso с лимонена кора отстрани.

— Точно така — потвърди Линда. — Как си спомняте, особено след толкова време?

— Това беше смисълът на живота ни. Ние изпитвахме грамадно удоволствие, като виждахме, че на хората им харесва това, което им поднасяхме.

Гласът ѝ галеше ухото. Дори и най-простите думи звучаха като музика в устата ѝ.

— Вие не сте от редовните посетители. А дори да бяхте идвали само от време на време, не бих забравила какво пие един гигант. Как предпочитате кафето си?

— Черно, еспreso или венозно.

Усмивайки се на Линда, Лили Уен-чинг каза:

— Щях да го запомня дори да беше дошъл само няколко пъти.

— Той оставя следа като внезапно откъснал се от скалата падащ камък — рече Линда.

— Много точно казано — съгласи се Лили.

Линда ги представи един на друг и подхвана:

— Госпожа Уен-чинг...

— Лили.

— Благодаря, Лили. Надявам се, че няма да ме помислиш за откачила, когато обясня защо сме тук — звучи наистина налудничаво. Подозирам, че някой иска да ме убие... защото идвах да пия кафе в „Сметана и захар“.

Очите на вдовицата, тъмни и ясни като прясно сварено ямайско кафе, не трепнаха.

— Да, възможно е.

Лили Уен-чинг ги заведе в хол със стъпаловиден таван, боядисан в малко по-светъл тон от гланцирано кайсиевия цвят на стените.

Лъскави пердета в бронзов цвят бяха събрани в двата края на стена от прозорци, от която се разкриваше гледка към моравото утринно море, остров Каталина и небе, изстискано почти до сухо с миниатюрни остатъци от намачкан тюл.

Линда и Тим седяха с лице към гледката в кресла от тъмночервено сандалово дърво с червени възглавници и медальони с божури на летвата в средата на гърба на облегалката.

Домакинята се извини и излезе, без да обяснява причината. Обутите ѝ в чехли крака не вдигнаха никакъв шум нито по килима, нито по дървения под.

Червеноопашат ястреб се извиси от каньона, над който висеше къщата, и закръжи в разширяващи се кръгове.

В хола две каменни химери, сложени на високи поставки за тамян, сякаш държаха Тим под око, докато той наблюдаваше ястреба.

Тишината в къщата взе да натежава и Тим изпита чувството, че ще бъде невъзпитано и дори грубо да я наруши.

Невероятно бързо, както ако беше имала еспreso машина, готова за сервиране, Лили се върна с три двойни кафета в бели чаши на червен лакиран поднос. Сложи подноса на масичка от червено сандалово дърво, чиито крака бяха монтирани навътре от ръба, с удължени сглобки и декоративни подпори.

Тя седна с гръб към гледката на китайско легло, оградено с дъски от три страни, което се използваше за диван. Безроги дракони бяха гравирани на облегалката и страничните дъски, а червената възглавница беше от същия материал като възглавниците на креслата.

Тя отпи глътка еспreso и отбеляза:

— Милият доктор Аваркян беше редовен клиент.

— Говорили сме си с него няколко пъти на терасата, когато бяхме на съседни маси — спомни си Линда.

— Професор от Университета на Калифорния в Ървин — обясни Лили на Тим. — Беше редовен клиент. Отиде си преждевременно от сърдечен удар.

— На колко години беше? — интересува се Тим.

— На четиридесет и шест. Три месеца след пожара.

— Действително е бил прекалено млад, но сърдечни удари се случват и на такава млада възраст.

— Прекрасната Евелин Накамото.

— Познавах и нея — наведе се Линда напред. — Тя държеше галерия на авеню „Форест“.

— Пет месеца след пожара Евелин беше прегазена на пешеходна пътека в Сиатъл от шофьор, който избягал, без да спре.

— Само че в Сиатъл — обади се Тим, който нарочно търсеше пукнатините в аргументите и сега намекваше, че ако има връзка между тези случаи, то убийствата би трябвало да са извършени в района на Лагуна Бийч или около него.

— Ако някой загине далеч от къщи — посочи Линда, — това прави връзката с останалите смъртни случаи тук по-малко очевидна. Тъкмо затова може да са я убили в Сиатъл.

— Сладуранката Джени Накамото — продължи да изброява Лили Уен-чинг.

— Евелин имаше дъщеря, с която често пиеха кафе заедно — поясни Линда. — Голяма красавица.

— Да. Джени. Хубава, умна. Студентка в Университета на Калифорния в Лос Анжелис. Имаше малък апартамент над нечий гараж в Уестууд. Някой я причакал в апартамента ѝ, изнасилвил я, като се прибрала, и я убил.

— Ужас! — възкликна Линда. — Не бях чула за това. Кога се е случило?

— Преди осем месеца, пет месеца след смъртта на майка ѝ в Сиатъл.

Гъстото прекрасно приготвено еспreso започна да горчи на Тим.

Седнала на ръба на китайското легло, Лили остави чашата си на лакирания поднос, скръсти ръце на скута си и рече:

— Много грозен момент в убийството на Джени.

Забелязал плячка, кръжащият червеноопашатко се спусна в каньона.

С очи сведени към ръцете си Лили добави:

— Причината за смъртта е задавяне с монети.

Тим не повярва на ушите си:

— С монети?

Сякаш неспособна да ги гледа в очите, докато разказваше за това зверство, Лили продължи да се взира в ръцете си.

— Завързал ръцете на Джени зад гърба ѝ, завързал ѝ глезените, притиснал я към леглото и натъпкал фишек от монети в гърлото ѝ.

— О, Господи! — ужаси се Линда.

Тим беше сигурен, че последното нещо, което Джени Накамото е видяла през замъгления си от сълзи поглед, са били жестоките

разширени зеници, жадни за светлина, всичката светлина, нейната светлина.

— Сърдечен удар, прегазване, изнасилване с убийство. Полицията може да не вижда връзка между тях, но аз мисля, че си права, Лили.

Тя вдигна поглед към него.

— Не са само три убийства. Има още две. Добрият господин Шотски, адвокат, и жена му. Те идваха заедно в „Сметана и захар“.

— Не ги познавам — каза Линда, — но знам историята от новините. Той я застрелял, после се самоубил със същото оръжие.

— Не го вярвам — заяви Лили Уен-чинг. — Господин Шотски оставил бележка, в която пише, че я е хванал гола в леглото с мъж. Намерили... извинявам се, но трябва да го кажа... намерили сперма в нея, която според полицията не била от мъжа ѝ. Но ако господин Шотски е могъл да застреля собствената си жена, защо не е застрелял и мъжа? Защо го е пуснал да си отиде? Къде е този мъж?

— Ти си родена за детектив, Лили — похвали я Тим.

— Аз съм родена да бъда съпруга и майка, но вече не съм.

Макар че гласът ѝ трепна при произнасянето на тези думи, гладкото ѝ като порцелан лице и тъмните очи останаха спокойни.

Скръбта сгъстяваше дълбоката тишина, натрупана в този дом, ала стоическото приемане на неумолимата повеля на съдбата я правеше осезаема.

Каменните химери имаха наострени уши, сякаш се ослушваха за стъпките на човека с очите на плашило.

ГЛАВА 46

В поле от златна трева, сред туфи от черен бамбук стояха жерави. Краката им приличаха на черни пръчки, шиите и клюновете им също бяха черни.

Преобладаващата гама в този параван от шест панела в хола на Лили Уен-чинг беше златиста, а черните елементи напомняха на калиграфско произведение. Останалата част бяха белите пера и глави на жеравите и чувството за покой.

— За полицаите — отбеляза Лили — тези пет смъртни случая не са дори съвпадение. Един от тях ми каза: „Не търси конспирации, Лили. Това е животът.“ Как стигат до такова мислене — че смъртта е живот? Че неестествената смърт и убийствата са естествена част от живота?

— Има ли някакъв напредък в разследването на убийствата в твоето семейство? — попита Тим.

— Не можеш да уловиш мечка, ако вървиш по следите на елен. Те търсят крадец, а крадец не е имало.

— Нямаше откраднати пари? — попита Линда.

— Отидоха в огъня. Нямаше нищо за крадене. Когато отворяхме, ние държахме само малко дребни в касата, колкото да можем да връщаме на клиентите. Кой ще иска да убие четирима души за четиридесет долара на монети и дребни банкноти?

— Някои убиват и за по-малко. От омраза. От завист. Просто така, за да убият — въздъхна Тим.

— И после много внимателно устройват пожар? И заключват вратата след себе си, след като са направили така, че пожарът да започне, след като са изчезнали?

— Полицията намери ли закъснител... някакво запалително средство? — попита Линда.

— Температурата се е вдигнала така, че е останала само идеята за такова средство. И те спорят сега — имало ли е, нямало ли е...

В безкрая на небето зад прозореца последната крехка облачна лодка се разпадаше и потъваше в синевата.

— Защо мислиш, че искат да те убият? — попита Лили.

Линда хвърли поглед към Тим и отговори:

— Един се опита да ме прегази на улицата. После стреля по нас.

— Говорихте ли с полицията?

— Имаме основание да мислим, че той е свързан с органите на закона по някакъв начин. Искаме да разберем повече, преди да предприемем нещо.

Тя се наведе към него и попита:

— Имате ли име?

— Имаме, но е фалшиво. Не му знаем истинското име.

— Какво ви накара да дойдете при мен? Откъде знаете, че имам такива подозрения?

— Под това фалшиво име този тип е бил в полезрението на полицията за известно време във връзка с убийствата на членовете на семейството ти.

— Рой Кътър.

— Да.

— Но той беше реален човек. Рой Кътър. Те престанаха да го подозират.

— Да — намеси се Линда, — само че това се оказа фалшиво име.

— Тукашната полиция знае ли за това?

— Не — отвърна Тим. — И аз те моля да не им казваш нищо от това, което ти разказахме. Животът ни зависи от това.

— Те и без това няма да ме послушат. Мислят, че съм си загубила ума от скръб.

— Знаем — потвърди Тим. — Чухме, че си се опитала да им говориш за петте смъртни случая. Затова дойдохме при теб.

— Не съм си загубила ума от скръб. Скръбта ме изпълва с гняв, нетърпение и решителност. Искам справедливост. Искам истината.

— Ако имаме късмет, можем поне да намерим истината за теб. Ала справедливостта по-трудно се намира в този свят, в наши дни.

Лили стана от дивана и каза:

— Всяка вечер и сутрин аз се моля за моя изгубен любим, за моите изгубени синове, за племенницата ми. Сега ще започна да се моля и за вас двамата.

Следвайки двете жени на път към изхода, Тим хвърли отново поглед към паравана от шест панела с изящните жерави и черния

бамбук и забеляза нещо, което му беше убягнало преди. Скрит в златната трева стоеше свит златен тигър.

Макар да не беше сигурен дали е прието, на изхода той се наведе към Лили Уен-чинг и я прегърна.

Тя явно не беше шокирана, защото се вдигна на пръсти и го целуна по бузата.

— Видях преди малко, че се любуваше на паравана.

— Да, и на излизане сега също му се порадвах.

— Какво ти харесва в него — красотата на жеравите ли?

— Отначало беше това. Но сега повече ми харесва спокойствието на жеравите в присъствието на тигъра.

— Не всички забелязват тигъра — каза тя. — Но той си е там, той винаги е там.

Те влязоха в хондата и Линда проговори:

— Още пет убити след пожара. Заради нещо, което те не знаят, че знаят?

— Нещо се е случило, когато вие всички сте били там по едно и също време. Пиели сте кафе, насядали по масите на терасата, по едно и също време.

— Но нищо не се е случвало на терасата — възрази тя. — Нищо особено. Ние си пиехме кафето. Ядяхме сандвичи, сладкиши. Пиехме кафе, четяхме вестници, наслаждавахме се на слънцето и се прибирахме по домовете си.

Отдалечавайки се от къщата на Уен-чинг, Тим заключи:

— Тигърът е бил там, но никой не го е видял.

Докато се спускаха от хълмовете към брега, тя попита:

— Какво ще правим сега?

— Не съм сигурен още.

— Спали сме само два часа. Бихме могли да намерим мотел, където не се мръщят, ако им плащаш в брой.

— Няма да мога да заспя.

— И аз. Тогава... защо да не отидем в някое кафене с тераса? Хайде да седнем на слънце на терасата. Току-виж изобилието на слънце и еспreso измъкнало някой спомен от мен.

ГЛАВА 47

В 10:44 сутринта, след не повече от два часа сън, Крейт беше изтръгнат от дълбокия несмущаван от сънища покой от вибрациите на телефона в ръката си.

Отърсил се от съня мигновено, той отметна завивките и седна на ръба на леглото на Тереса Мендес, за да прочете това, което се оказа досадно закодирано съобщение от групата по поддръжката.

Те задаваха два въпроса. Първо искаха да разберат защо тримата в къщата на Бетани и Джим бяха убити.

Никога преди не бяха го карали да обяснява странични щети. Този въпрос го обиди, защото намекваше, че може да е очистил ненужно някого.

Отначало му се прииска да им отговори, че за тях е по-добре да са мъртви, че за всички живи е по-добре да са мъртви, за да престанат да обременяват света, и че ако групата по поддръжката имаше нахалството да го разпитва, то би трябвало да го питат не защо е убил Синтия, Малкълм и Нора, а защо още не е убил всички.

Те също така искаха да разберат как преследването на Пакит го е довело до къщата, в която сега лежаха трима убити.

Няма да отговаря на този въпрос, защото това беше нагла намеса в личните му работи. Те го молеха за неговото благоволение. Те не го притежаваха. Той имаше свой собствен живот, един хубав живот, посветен на изкуството на смъртта.

Нали в крайна сметка щяха да получат благоволението, което търсеха — смъртта на Пакит, — какво право имаха да държат сметка за действията или времето му. Безобразие.

Освен това и да искаше, Крейт не можеше да им каже защо беше влязъл в онази къща, защото те не знаеха, че той е бездомен. Те мислеха, че държи адреса си в тайна, което беше разбираемо за човек с неговата кървава професия.

Ако им обяснеше обаче необичайния си начин на пребиваване, те нямаше да разберат. Щяха да прекъснат връзките с него. Те бяха

просто човеци — нищо общо с върховния владетел на света, какъвто беше той.

Вместо един свой дом той имаше милиони. Обикновено живееше в чуждите домове така внимателно, че стопаните дори не подозираха, че е бил там.

Понякога изпадале в положение, от което не можеше да се измъкне с приказки, и тогава проблемът се решаваше с убийство.

В миналото Клубът на джентълмените не беше проявявал любопитство за такива дреболии. Разликата този път можеше да бъде количествена — три странични трупа за един инцидент.

Той реши да игнорира и двата въпроса и да отговори само с един ред от Уолъс Стивънс, поет, когото харесваше, но не разбираше: „Единственият император е императорът на сладоледа.“

Понякога, когато четеше Уолъс Стивънс, Крейт не само искаше да убие цялото човечество, но искаше да убие и себе си. За него това беше върховното доказателство за велика поезия.

„Единственият император е императорът на сладоледа.“

Нека размислят над това и ако са достатъчно умни, ще се досетят, че са прекалили с въпросите си.

Крейт вече осъзнаваше вероятността Пакит да е набелязана за очистване от Клуба на джентълмените, а не от някой от другите му просители. Тяхното раздражение от последните три убийства можеше да бъде продиктувано от тревогата, че плячката му се беше изплъзнала неколkokратно, нещо, което никога не беше се случвало досега.

Ако успееше бързо да намери и ликвидира жената, Клубът щеше да се успокои. Ако Пакит умреше, убийствата на Синтия, Малкълм и Нора щяха да бъдат приети като неизбежни странични щети и скоро щяха да бъдат забравени.

Той върна бельото на Тереса в коша за пране и оправи леглото. Отнесе чашата, термоса и чинията от бисквитите в кухнята, изми ги и ги прибра.

Върна се в спалнята и се облече. Репродукцията от спалнята на Пакит се беше намокрила от дъжда и той я беше разгънал на килима. Намери я изсъхнала, сгъна я пак и я сложи във вътрешния джоб на самото си.

Взе глока и се върна в кабинета на Тереса. Включи компютъра и влезе в интернет.

Правилото „Не питай“ беше служило на Крейт добре. Колкото по-малко знаеше за жертвите на Клуба, толкова по-добре. Ако разбере причините, поради които искаха да ги очистят, щеше да знае прекалено много. Той имаше солиден опит относно това какво се случва на хора, а може би дори и на принцове, които знаят прекалено много.

Макар че бяха го помолили да убие Пакит, не Кариър, той беше сметнал за разумно да приложи правилото „Не питай“ и към него. Но след като беше надхитрен вече неведнъж и в светлината на нервността на Клуба на джентълмените, Крейт реши да промени стратегията си.

Той вкара в търсачката една проста комбинация от думи, за да намери някаква информация за Кариър. Не очакваше да намери много повече от това, което вече знаеше. Беше сбъркал.

ГЛАВА 48

Широко разперените клони на новозеландското желязно дърво засланиях близката до улицата половина на терасата на кафенето. По това време на годината те не бяха отрупани с яркочервените си цветове.

Тим и Линда седяха на слънце на най-отдалечената от улицата маса, близо до варосана тухлена стена, обрасла с пълзящи растения, украсени с алени коледни звезди.

Отпиваха бавно от чаши с еспресо, а под топлината на слънцето от чинията шоколадови бисквити с шамфъстък се вдигаше все по-силен аромат.

Любуваха се на красотата на коледните звезди и след кратка пауза Линда изведнъж заяви:

— Баща ми се казваше Бенедикт. Наричаха го Бени.

Тим обърна внимание на миналото време и зачака.

Имаше магистърска степен по детска психология.

— Личи си колко е бил добър — по теб.

Устните ѝ трепнаха в лека усмивка.

— Майка ми се казваше Рене.

Нещо го накара да я попита:

— Имаш ли техни снимки?

Тя извади портмонето от чантичката си и от него — малък комплект пластмасови пликчета за снимки.

— Харесва ми изразът на лицата им — каза Тим.

— Те бяха нежни, мили и приятни.

— Приличаш на майка си.

— Тя имаше учителско образование. Двамата отвориха детска градина.

— Трябва да са имали голям успех с нея.

— С течение на времето отвориха още две.

Тя обърна лице към слънцето и затвори очи.

Една птичка колибри запърха в търсене на нектара на коледните звезди.

— Имаше едно петгодишно момиченце на име Клоуи — започна да разказва Линда.

На една от снимките Бени си беше сложил смешна шапка и правеше физиономии на Линда.

— Майката на Клоуи я държеше на „Риталин“.

На същата снимка Линда се смееше щастливо.

— Моите родители я съветваха да го спре.

Пролетното слънце сякаш огряваше лицето ѝ отвътре.

— Клоуи беше трудна за гледане. Майката искаше да я укроти с лекарството.

— Казват, че половината от децата са на „Риталин“ в наши дни — отбеляза той.

— Може би родителите ми са накарали майката да се почувства виновна.

— А може и тя вече да си се е чувствала виновна.

— Както и да е. Тя ги намрази за това, че повдигнаха въпроса.

Зеленият цвят на колибрита преливаше в цветовете на дъгата, крилата му се превръщаха в пърхаща мъгла.

— Един ден, както си играеше на площадката, Клоуи падна и си ожули коляното.

Снимките започнаха да му се виждат тъжни. Спомени за загуба.

— Мама и татко изчистиха раната.

Тим сложи снимките обратно в портмонето.

— Дезинфекцираха я с йод. Клоуи се разпищя от болка.

Колибрита се премести на нов цвят и изцвърча.

— После каза на майка си, че са я пипали лошо.

— Не може да не е разбрала, че става дума за йод — рече Тим.

— Може да е разбрала неправилно, а може и да е поискала да разбере неправилно.

Лицето на Линда помръкна, въпреки че слънцето ставаше все по-ярко.

— Майката на Клоуи се оплака на полицията.

Пърхащите крилца засвириха траурен химн.

— Полицията разпита родителите ми и ги обяви за невинни.

— Но работата не спря дотук?

— Беше изборна година и областният прокурор трябваше да се бори да го преизберат.

— И законът се превърна в политика.
Тя наведе лице да го скрие от слънцето, но не отвори очи.
— Областният прокурор нае психиатър да разпита децата.
— Всичките, не само Клоуи?
— Всичките. И започнаха луди истории.
— От които нямаше връщане — рече тон.
— Игри със събличане на дрехи. Голи танци. Убиване на животни в класната стая.
— Принасяне на животни в жертва? Нима хората повярваха на това?
— Убиване на кучета и котки, за да се наплашат децата да не издават какво става.
— Господи!
— Две деца дори заявиха, че едно момченце било насечено на парчета.
— И дотогава не са го споменавали пред родителите си?
— Потиснати спомени. Насечено на парчета и заровено в двора.
— Тогава да разкопаят, да го намерят.
— Разкопаха, не намериха нищо.
— И въпреки това работата не приключи?
— Разбиха стените да търсят детска порнография.
— И не намериха нищо — предположи той.
— Нищо. Търсиха също предмети, използвани за сатанински ритуали.
— Също като гоненията на салеомските вещици навремето.
— Децата казаха, че са ги карали да целуват картини на дявола.
— А децата никога не лъжат — рече иронично той.
— Не ги обвинявам. Те бяха малки... и се поддаваха на внушение.
— Психиатрите могат, без да искат, да насадят фалшиви спомени.
— Невинаги без да искат. Разбиха и таваните.
— И всичко това от едно ожулено коляно.
— Изкъртиха подовете да търсят тайни мазета.
— И нищо не се намери — рече той.
— Нищо. Но родителите ми бяха подведени под отговорност въз основа на свидетелските показания.

Тя отвори очи. Вглеждаше се в миналото.

— Чудя се — поде той — имаше ли много такива случаи по онова време?

— Да, имаше десетки случаи. Национална истерия.

— Някои от тях трябва да са били реални.

— Деветдесет и пет процента в крайна сметка се оказаха фалшиви, може и повече.

— Но животът на хората е бил съсипан, били са вкарани в затвора.

Тя помълча малко и рече:

— И мен ме подложиха на психиатрична оценка.

— При същия психиатър?

— Да. Областният прокурор нареди. А също и Отделът за грижи за децата.

— Бяха ли те дали на други хора да се грижат за теб?

— Опитвах се. Психиатърът каза, че може да ми помогне.

— Да ти помогне за какво?

— Да си спомня защо сънувам кошмари.

— Сънуваше ли кошмари?

— Като всяко дете. Бях десетгодишна. Той имаше много внушително присъствие.

— Психиатърът ли?

— Имаше внушително присъствие и омайващ глас. Умееше да се хареса.

Възходът на слънцето скъси сенките на чашите върху масата.

— Умееше да те накара да повярваш в неща... тайни, забравени.

Тя обгърна с две ръце малката чаша еспreso.

— Осветлението беше намалено. Той беше търпелив. Говореше тихо.

Тя вдигна чашата, но не отпи.

— Умееше да те накара да го погледнеш в очите.

По врата на Тим избя студена пот.

— Той имаше такива хубави, такива тъжни очи. И меки, нежни ръце.

— Колко далеч успя да те закара към... фалшивите спомени?

— Май по-далеч, отколкото ми се ще да си спомня.

Тя допи еспресото си.

— По време на четвъртия ни сеанс той си свали панталона.
Празната ѝ чашка изтрака при поставянето върху чинийката.
Тим попи студената влага от врата си с книжна салфетка.

— Каза ми да го погала — продължи тя. — Да го целуна. Но аз не исках.

— Велики боже! Каза ли за това на някого?

— Никой не ми повярва. Обвиниха родителите ми, че са ме подучили.

— За да го дискредитираш.

— Взеха ме от мама и татко. Пратиха ме да живея с Анджелина.

— Коя е Анджелина?

— Лелята на майка ми. Ние с Моли, моето куче Моли, отидохме при Анджелина.

Тя се вгледа в опакото на ръцете си, после в дланите си.

— На вечерта, след като напуснах, те замеряли къщата ни с камъни. Изпочупили прозорците.

— Кой е замерял с камъни?

— Някой вярващ в тайни мазета и целувки с дявола.

Тя скръсти ръце на масата.

Невероятното ѝ самообладание не беше я напуснало.

— Не съм говорила за това петнадесет години.

— Недей да продължаваш, ако не искаш — рече съчувствено той.

— Искам. Но ми трябва още кофеин за кураж.

— Ще взема още две кафета.

— Благодаря.

Той се провря между масите с мръсните чаши. Спря пред прага на кафенето и я погледна.

Благотворното слънце я предпочиташе пред всички и всичко друго наоколо. Съдейки само по външния вид, човек би могъл да помисли, че светът никога не е бил жесток към нея, че живот, изпълнен с безоблачно щастие, е причината за невинната ѝ красота, която привличаше като с магнит погледа към лицето ѝ.

ГЛАВА 49

Поел отново на път, Крейт се чувстваше щастлив. Събитията доказваха, че той е кралят на света, не просто принц.

Тимоти Кариър може и да беше силен противник. Но той имаше и слабост, която щеше да го довърши.

Нямаше повече нужда Крейт да се мъчи да намира тази изплъзваща се двойка. Можеше да накара Кариър и жената сами да дойдат при него.

Докато караше към Лагуна Нигел, го споходи мисъл, която го наелектризираше. Възможно бе обърнатият наопаки свят, който се виждаше в огледалата и който той копнееше да изследва, да е истинският му свят, светът, от който беше дошъл.

Ако нямаше майка, както го уверяваше паметта му, ако беше започнал живота си внезапно на осемнадесет години и ако дотогава животът му си оставаше тайна, то тогава изглеждаше вероятно, че той беше дошъл на този свят не от някаква утроба, а от огледало.

Копнежът му по огледалния свят можеше да е копнеж по истинския му дом.

Това беше още едно обяснение защо не беше си купил собствен дом в този свят. Подсъзнателно той беше разбрал, че няма място от тази страна на огледалото, което напълно да задоволи неговата нужда от домашно огнище, защото тук щеше завинаги да си остане чужденец в чужда страна.

Той се различаваше от хората в този назадничав свят и ги превъзхождаше, защото идваше от земя, където всичко беше както трябва да бъде, всичко беше познато и непроменящо се във вечността и чисто, където никой не трябваше да бъде убиван, защото всички се бяха родили мъртви.

Улиците в Лагуна Нигел бяха доказателство за живота на средната класа, където красивите просторни имоти бяха поддържани с тиха гордост и където семействата притежаваха повече коли, отколкото можеха да се поберат в гаражите им.

В няколко от къщите над гаражните врати бяха окачени кошове за баскетбол. Мрежите им висяха в очакване на игрите след училище.

Не по-малко, но не и повече от кошовете бяха знамената, които не се вееха славно, а висяха тържествено, звездите, опиращи в звезди, и лентите, образуващи бразди.

Ниско подстригана трева, оградени лехи цветя от рода циганче в тучно червено и мораво изобилие, решетки в геометрични форми, увити с пълзящи рози, красноречиво говореха за любов към дома и нужда от ред.

Крейт се чувстваше чужд тук и искаше всички тези хора да измрат, улица след улица, миля след миля, да измрат с милиони, къщите им да се превърнат в пепел и градините — в прах.

Този свят може и да беше грешното място за него, но той поне се беше оказал тук по правилното време, на прага на епоха на огромно насилие и масови убийства.

Намери къщата, заради която беше дошъл в този квартал от предградията. Двуетажна, с масленожълта мазилка и бяло дърво. Капандури. Дебело кедрово покритие на покрива. Еркерен прозорец. Мушката в саксии на входната площадка.

След като паркира до тротоара, смъкна стъклото откъм пътника до шофьора и сложи слушалки на главата си. Взе от седалката ръчен насочен микрофон и го ориентира към един от прозорците на втория етаж.

Беше извадил високо техничния микрофон от куфара в багажника на колата. Едно от няколкото устройства, които бе имал предвидливостта да поръча на групата по поддръжка след злощастната загуба на първата си кола.

Насоченият микрофон можеше да прихване разговори, недоловими за невъоръженото ухо, на разстояние до четиридесет и шест метра през затворен прозорец. Вятърът намаляваше чувствителността му, а силният дъжд го правеше неизползваем. Ала сега небето беше чисто, а въздухът бе застинал като в морга.

Един по един той изпробва всички прозорци на втория етаж, но от нито един не долетя никакъв звук.

От приземния етаж се чу песен. Жената имаше приятен глас. Пееше тихичко, непринудено, което подсказваше, че може би се

забавлява, докато върши домакинска работа. Песента беше един от вечните американски хитове — „Ще те видя“.

Крейт чу тракане на чинии, леко почукване. Вероятно бяха звуци от работа в кухнята.

Не се чуваше друг освен нейния глас. Очевадно тя беше сама вкъщи, както беше очаквал от това, което беше научил.

Той изключи микрофона и затвори прозореца. После подкара колата, зави след две пресечки и паркира на друга улица в квартала.

С малък сак в ръка тръгна обратно към жълто-бялата къща.

Окъпаните в слънце улици имаха сънен вид, пчели жужаха лениво над гирлянди от жълта лантана, дантелените листенца на американския ясен сякаш потръпваха от удоволствие под горещата ласка на слънцето, шарена котка спеше на стъпалото пред входна врата, три чучулига бяха кацнали на ръба на поилка за птици и сякаш изучаваха отражението си във водата...

Алеята към входната врата на набеязаната къща беше покрита с павета от кварцит, подредени в сложни и привлекателни фигури.

Входната врата беше заключена само с прост секрет, който се отвори моментално и почти без шум под въздействието на ЛокЕйда.

Той прибра инструмента в сака, влезе в малко преддверие и тихо затвори вратата зад себе си.

От задната част на къщата приятният глас на жената запя „Имам очи само за теб“.

Крейт спря и за момент се заслуша с удоволствие.

ГЛАВА 50

Колибрито продължаваше да се труди над коледните звезди.

Чистите бели чаши бяха пълни с прясно налято черно еспreso.

— Колко деца имаше в тази детска градина? — попита Тим.

— Петдесет и две.

— Колко бяха накарани да си спомнят неща като голи танци?

— Седемнайсет. От областната прокуратура дадоха гласност на всички пикантни подробности.

— Бяха ли прегледани от лекар?

— Психиатърът каза отначало, че прегледът ще ги травмира.

— Ако прокурорът го е послушал, значи е подозирал, че няма да открият нищо.

— Може би се е канел да прекрати делото, след като го преизберат.

— Само че пресата го е раздухала до пожар — досети се Тим.

Слънчеви петна плуваха като маслени капки от кората на лимон по повърхността на кафето.

— Психиатърът прекара месеци в работа над седемнадесетте.

— Същият тоя, който се разголи пред теб.

— Накрая той се съгласи да се направят лекарски прегледи на децата преди процеса.

Куче на каишка водеше собственика си, който си подсвиркуваше, покрай терасата.

Линда не свали очи от махащото опашка животно, докато то не се скри от погледа ѝ.

— При две от момиченцата бяха установени последици от блудство.

От друга маса долетя писъкът на плъзгане на краката на стол по камъка.

— Белези по меките тъкани — поясни тя. — Едно от момиченцата беше Клоуи.

— Детето, чиято майка започна цялата работа.

— И Клоуи бе подложена на много повече от „Риталин“.

— Какво искаш да кажеш?

— Родителите ѝ наеха психиатъра за дългосрочно лечение.

— Мили боже!

Алените цветове поклатиха глави в полъх на вятъра.

— Той предписа разни лекарства на Клоуи като част от терапията.

— В разказите на двете момиченца имаше повече от... игри с разсъбличане?

— Подробни описания на сексуална злоупотреба — потвърди тя.

От масата под дървото долетя смехът на млади момичета.

— Казаха, че майка ми ги е държала, докато баща ми...

Смехът на единия от гласовете звънтеше като сребро, другите стържеха ръждиво.

Подплашени от нещо, три врабчета излетяха от клоните.

— Областният прокурор записа показанията на момиченцата.

Врабчетата се вдигнаха нависоко и потънаха в гърлото на небето.

— Психиатърът присъства на записите — добави тя.

— Допустими ли са подобни записи като доказателство в съда?

— По принцип не са, но съдията ги пробута.

— Това не можа ли да се използва като основание за обжалване?

— Оказа се безнадеждна работа.

Кафяво перо се спусна като ятаган от небето.

— Осъдиха баща ми на двадесет години. Затвориха го в Сан Куентин.

— На колко години беше ти?

— На десет, когато историята започна, на дванадесет, когато се стигна до съдебното решение.

— Какво стана с майка ти?

— Осъдиха я на осем до десет години. Сложиха я в женски затвор в Корона.

Тя се посвети на еспресото за известно време.

На Тим му се искаше да я погали, но усещаше, че тя няма да позволи да я утешават. Беше свикнала да живее със суровата несправедливост. Гневът беше единствената ѝ утеха.

— Баща ми излежа пет месеца, преди един от затворниците да го убие.

Тим сведе глава под тежестта на историята ѝ.

— Наръгал го четири пъти в корема и два пъти в лицето.

Тим затвори очи, но се почувства зле в мрака.

— Майка ми разви рак на панкреаса. Грешна диагноза в затвора.

Той вдигна очи и видя, че тя се е вторачила в перото на масата.

— Когато я закараха в болницата, нямаше сили да ми държи ръката.

Младеж с букет от рози пресече терасата.

— Аз стисках дланта ѝ с две ръце, но не можах да я удържа.

Младежът с букета седна на масата със смеещите се момичета.

— Всичките им пари отидоха за адвокати. Анджелина беше бедна.

Едно от момичетата стана и целуна младежа. Той изглеждаше щастлив.

— Фамилното ни име беше Локадио, но то беше очернено.

— Аз съм бил малък тогава, но си спомням името — възкликна Тим.

— Децата ме наричаха чудовищното изчадие. Някои от момчетата ми подхвърляха мръсотии.

— Фамилията на Анджелина Пакит ли е?

— Да. Аз направих официална смяна. Смених и училището. Не ми помогна.

Колибрито, което беше изчезнало, се върна отново.

— Продължих образованието си с домашно обучение.

— С много добри резултати.

— Искях да науча всичко. Да разбера защо.

— Не че има защо — отбеляза той. — Просто злото си съществува.

— Второто от момиченцата, жертва на блудство, ми се обади преди две години.

— Започнала е да се отърсва от фалшивите спомени?

— Никога не ги е имала. Излъгала е, както са я подтикнали.

— Кой я е подтикнал? Психиатърът? Сплашил ли я е?

— Тя изпитваше див ужас от него. Той я е атакувал по време на сеансите.

— И оттам белезите по меките тъкани.

— Беше изтерзана. От срам. Страх. Угризения на съвестта заради смъртта на баща ми.

— Какво й каза ти?

— Че съм й много благодарна, задето ме потърси.

— Тя предяви ли обвинения към психиатъра?

— Да. И той каза, че ще я съди за клевета.

— А Клоуи? Би ли могла тя да подкрепи показанията на другото момиче?

— Клоуи се самоуби на четиринадесет години.

Топлата слънчева милувка по кожата и цялата природа, разтапяща се под нея, колибрието и алените цветове, кучето, махащо с опашка и подсвиркващия си стопанин, младежът с розите и смеещите се момичета: колкото и пълен да е с красота и радост животът, светът си остава зона на военни действия.

ГЛАВА 51

Жената пееше в кухнята, а Крейт оглеждаше хола. Цветът на светложълтата боя на външните стени беше повторен и вътре, а всички корнизи и вградени шкафове бяха боядисани в бял гланц. Червеникавият махагонов под придаваше солиден вид на помещението. Върху него беше кацнал килим на жълти и тъмносини мотиви от малки палми и перушинести листа, модерна, по-евтина версия на персийското тъкачество.

Мебелите не бяха нещо особено, но не бяха и боклук. Стаята не беше по женски натруфена с десени на цветя, фестони и къдрички и все пак в нея се усещаше женска топлота.

Повечето хора биха го нарекли домашен уют. Понеже Крейт не знаеше какво е да си задомен, не можеше да вземе страна по въпроса.

Жената престана да пее.

Крейт сложи сака на едно от креслата, отвори ципа и извади инструмент, с който можеше моментално да я омаломощи.

Той се вслуша да разбере дали не се приближават стъпки и си представи как жената е застанала неподвижно и също се вслушва, но тя подхвана нова песен: „Някой, който да ме пази“.

Над камината висеше картина с деца в бански костюми, тичащи по плаж. Слънцето блестеше в прибоя. Децата бликаха от жизнерадост.

Крейт не си падаше по децата, разбира се, но тази картина беше противна до такава степен, че колкото и да е парадоксално, го привличаше.

Стилът на рисунката не можеше да се осъди като предвзет или дори сантиментален. Художникът имаше око на реалист не само за формата, пропорциите и детайлите, но и за ефектите на светлината.

Колкото по-дълго Крейт изучаваше картината, толкова по-я намразваше. Но причината за омразата му си оставаше все тъй неясна.

Инстинктът му подсказваше, че тази картина представлява нещо, срещу което той трябва винаги да се противопоставя, нещо, срещу което той трябва да се опълчи с всяка клетка на тялото си и с безмилостно насилие.

Жената в кухнята премина от „Някой, който да ме пази“ на „Тези глупави неща“ и Крейт се отдалечи от картината, припомняйки си, че трябва да потуши враждебността, която му опъва нервите, и да си върне обичайното спокойствие, което подхожда повече на човек с неговия талант и величие.

От заглавията в семейната библиотека, които бяха познати на Крейт, той не одобряваше нито едно.

Освен книгите по полиците на библиотеката имаше снимки в рамки на членовете на семейството — както групови, така и портрети.

Макар че майката и бащата участваха в някои от груповите снимки, най-честите обекти бяха лицата на децата, Тимоти и Закари.

Камерата беше запечатала моменти от живота на момчетата от три-четири докъм двадесетгодишна възраст. На някои от снимките те бяха застанали в специални пози, на други бяха хванати без предупреждение.

Крейт не помнеше някога да е виждал толкова много усмивки, толкова много лица, оживени от смях, в една сбирка от образи. Изглеждаше, че семейството Кариър не прави нищо друго, освен да се радва и весели.

Е, няма да продължава така още задълго.

ТРЕТА ЧАСТ
НА ГРЕШНОТО МЯСТО В ГРЕШНОТО
ВРЕМЕ

ГЛАВА 52

Крейт тръгна по коридора към кухнята и застана пред отворената врата.

Жената беше изправена пред мивката, с гръб към него. Белеше и махаше сърцевината на ябълки.

Беше приятно да я слушаш как пее „Тези глупави неща“ — бавно и без напъване, едва ли не просто изговаряше думите, придавайки на песента тъжна нотка, както ѝ се полага.

Кухнята и холът бяха едно общо помещение. Между тях стоеше голяма чамова маса с шест стола.

Той си представяше как Тим седи на тази маса. Като дете Тим трябва да е ял много пъти тук и какъвто е бабанко, трябва яко да е подяждал семейния бюджет.

Над масата висеше красив меден полилей. Стилизирани птици летяха в кръг около осем лампи във формата на свещи с медни рефлектори, оформени като птичи пера.

Жената свърши да бели ябълка, взе друг нож, с който я разреза на половина и после на резенчета върху дъска до мивката, след което ги изсипа в метална купа.

Пръстите на ръцете ѝ бяха дълги и пьргави. Ръцете ѝ му харесваха.

Когато жената стигна до края на песента, Крейт се обади:

— Мери?

Той очакваше да я стресне. Вместо това тя се обърна към него, без да проявява други реакции, освен леко разширяване на очите.

Тя бе на около петдесет и пет, достатъчно възрастна да бъде майка на Крейт, ако той изобщо имаше майка. Въпреки това имаше елегантна фигура и беше привлекателна.

— Знаеш ли „Времето върви“ от „Казабланка“? — попита той.

Тя не възкликна: „Ти кой си?“ или „Какво правиш тук?“, а просто впери очи в него.

— Гледал съм филма четиридесет и два пъти — похвали се Крейт. — Обичам да гледам филми по много пъти. Да знам какво

става.

Беше ясно, че тя помисли за ножа в ръката си. И че пресметна разстоянието до задната врата, макар да не я погледна.

Преди да успее да усложни ситуацията, Крейт стреля. Пневматичният пистолет, който беше извадил от сака, изпъха тихичко и стрелата спринцовка се заби в дясната ѝ гърда.

Тя беше облечена с блуза на жълти и сини карета и най-вероятно имаше сутиен. Облеклото ѝ нямаше да попречи на вкарването на лекарството.

Ужилването на стрелата изтръгна болезнен съсък от гърдите на Мери. Тя измъкна стрелата от тялото си и я хвърли на пода, ала транквилизаторът със супербързо въздействие беше инжектиран моментално.

— Може би по-късно ще ми изпееш „Времето върви“ — рече той. — Сигурен съм, че знаеш думите.

Тя грабна ножа за белене от дъската за рязане и го хвърли към него, но не го улучи.

Стиснала ножа за рязане, тя понечи да тръгне към задната врата, но краката ѝ се огънаха, тя политна и се подпря на шкафа.

Крейт заобиколи работната кухненска маса в центъра и тръгна към нея.

Главата ѝ започна да клюма, тя я повдигна с усилие, очите ѝ се замрежиха.

Ножът се плъзна от ръката ѝ и изтрака на пода.

Крейт го ритна настрана, Мери загуби съзнание и той я подхвана, преди да падне на пода.

Занесе я до чамовата маса. Тялото ѝ беше така отпуснато, че се смъкваше от стола. Крейт я приведе напред, скръсти ръцете ѝ на масата и подпря главата и върху тях.

В тази поза тялото ѝ беше стабилно.

Върна се в хола, дръпна пердетата и си взе сака.

Залости входната врата и се върна в кухнята. Сложи сака на чамовата маса.

Във връзка с възможността семейство Кариър да имат постоянни съседски набези като в комедия по мотиви на Бетани и Джим, Крейт спусна щорите в кухнята и пердетата в стаята за забавления.

Извади два чифта белезници от сака и прикова лявата китка на Мери към подпората за лявата ръка на стола ѝ.

Главата ѝ продължаваше да лежи на масата и тя захърка.

С втори чифт белезници той прикова един от краката на стола към един от краката на масата.

Направи бърза обиколка на къщата не за да задоволи любопитството си как живеят обитателите ѝ, а за да се увери, че са сами с Мери.

С изключение на собствения си образ в няколко огледала, той не видя никого друго. Смигна на едно от собствените си отражения и показва вдигнати палци на друго.

Две коли бяха регистрирани на името на семейство Кариър: един шестгодишен „Събърбън“ и един по-нов „Форд Експедишън“. Уолтър беше заминал със старата кола на работа, но новата стоеше готова в очакване на Крейт.

Върна се пак в кухнята и си избра резенче ябълка от металната купа върху дъската за рязане. Свежо и много вкусно! Взе си второ резенче.

От масата се чу как Мери се задави и престана да хърка.

В редки случаи алергична реакция към лекарството можеше да доведе до анафилактичен шок и смърт.

Проверката показва, че тя още диша. Пулсът ѝ беше бавен и равномерен.

Той я изправи върху стола. Този път тя не се изхлузи, макар че главата ѝ се килна настрани.

Той седна на стола до нея и махна косата от лицето ѝ. Кожата ѝ беше чиста, само леко сбръчкана в ъглите на очите.

Издърпа клепачите и. Очите ѝ бяха сиви със зелени петънца. Клепачите ѝ останаха отворени за момент, когато той ги пусна, но после се затвориха бавно.

Долната ѝ челюст все още беше увиснала. Устните ѝ бяха отворени. Имаше пълни устни.

Крейт прокара пръсти по краищата на устните ѝ, но тя не реагира.

Извади гъвкава гумена тръба и синя пластмасова кутийка от сака. В кутийката имаше две спринцовки и няколко ампули с кехлибарен разтвор.

Извади от опаковката една от спринцовките, проби капачката на една от ампулите, напълни спринцовката с определена доза и изпръска част от течността, за да се увери, че в спринцовката не е останал въздух.

Обърна дясната ѝ ръка с дланта нагоре, стегна ръката ѝ с гумената тръба, за да накара вената да изпъкне. Вкара иглата във вената, започна бавно да натиска буталото, свали гумената тръба и се загледа в намаляващата кехлибарена течност.

Не беше дезинфекцирал мястото за инжекцията със спирт. Ако се развиеше инфекция на кръвта, до кризата щеше да се стигне след няколко дни, а дотогава той вече щеше да е свършил с нея.

Ръцете ѝ бяха женствени, с красива форма, но не меки. Мускулите ѝ имаха хубав тонус.

Когато извади иглата, от вената излезе капка кръв. Той се вгледа в нея заинтригуван.

Това беше кръв от майката на най-внушителния противник, когото Крейт беше срещал или имаше шанс да срещне.

Вдишвайки аромата на кожата ѝ той се наведе към сгъвката на ръката ѝ и изблиза кръвта.

Нямаше разумно обяснение защо беше почувствал непреодолимо желание да вкуси аленото вещество, но беше сигурен, че е постъпил правилно.

Кехлибарената течност беше лекарство, неутрализиращо въздействието на транквилизатора, който беше инжектиран от стрелата на пневматичния пистолет. Щеше да ѝ помогне не само да се събуди по-бързо, но и да е с избистрено съзнание.

Крейт се облегна на стола и се захвана да наблюдава трепкащите очи под клепачите ѝ.

Устата ѝ се разкриви, сякаш беше лапнала нещо с лош вкус. Езикът ѝ се подаде и облиза устните ѝ.

Когато очите ѝ се отвориха, погледът ѝ не беше фокусиран и тя зажумя отново. После погледна отново и пак зажумя.

— Не се преструвай — срязва я Крейт. — Знам, че дойде в съзнание.

Мери се изправи на стола и погледна към белезниците, което приковаваха лявата ѝ китка към подпората за ръка на стола, после

погледна към дясната си ръка, където той я беше инжектирал, и заби очи в спринцовката на масата.

Когато най-сетне срещна погледа на Крейт, той очакваше тя да го попита какво ѝ е направил, но тя мълчеше. Гледаше го и чакаше да чуе какво ще каже.

Той беше впечатлен и реши да ѝ отпусне една усмивка.

— Момиче, трябва да ти призная, че не си обикновено животно.

— Не съм животно — продума тя.

ГЛАВА 53

Вълните се разбиваха и хвърляха пръски по оцветените като черупка на костенурка скали. Ритмичните удари, следвани от шушуканията на прибоя, звучаха като многоброен хор, шепнещ на различни езици, сякаш всички загинали в морето през вековете говореха с гласа му за вечни времена.

Паркът се простираше на няколко километра по протежението на носа. Беше време за обедна почивка и работници, насядали по масите за пикник под палмите, отваряха кутии с храна, а по пътеките запалени бегачи напрягаха мускули с мъчителни гримаси на лицата.

Тим и Линда вървяха от едно място за наблюдение до друго, облягаха се на перилата и съзерцаваха как брегът приема водите на морето и как морето надвива брега.

Те усвояваха погълнатите огромни дози възбуждащ нервите кофеин. Той асимилираше разказаното от нея, а тя свикваше с мисълта, че беше проговорила за разрухата на семейството си за първи път от петнадесет години.

— Много странно — поде тя, — но щом се почувствам готова да живея, да живея пълноценно, все ще се яви някой, който иска да ме убие.

— Може да иска, ама няма да стане.

— Откъде вземаш тази увереност? — учуди се тя.

Той вдигна кесията с остатъка от шоколадовите бисквити, които бяха взели от кафенето и си похапваха, докато вървяха.

— От захарта — пошегува се той.

— Говоря сериозно, Тим.

Той се загледа във вълните и тя го изчака, докато най-сетне отвърна:

— Повече от седем години вече живея в очакване да дойде нещо, с което трябва да се справя.

— Какво нещо?

— Звучи прекалено грандиозно да го нарека съдба.

— Всички имаме съдба.

— Това е по-скоро нещо в кръвта.

— И какво има в твоята кръв? — заинтригува се тя.

— Не е нещо, с което се гордея. Нямам заслуга за него. То си е просто там.

Тя изчака мълчаливо.

— Изпитах страх, когато го открих — продължи той. — Още изпитвам. А и хората реагират по особен начин на него, което ме кара да се чувствам неудобно.

Изведнъж се разпищяха чайки и се вдигнаха като хвърчила в небето. Една от тях се гмурна във водата и морето я пое.

— Мъчех се да се убеждавам, че да бъдеш зидар е добро и честно занятие и че за мен най-доброто нещо е да бъда зидар, и си го вярвам.

Чайката се измъкна от водата или от подслона между две вълни и литна с риба в човката си.

— Само че рано или късно тази част от личността ти, която се стараеш да потиснеш, надига глава. Тя е в кръвта и кръвта си иска своето.

Под пръските на морето, но на сигурно разстояние от вълните, двама мъже и една жена обикаляха около скалите по брега и събираха раци в яркожълти пластмасови кофи.

— А и нещата се подреждат така, че се налага да бъдеш това, което си.

Предплатеният телефон иззвъня.

— Не отговаряй — рече тя. — Свърши разказа си.

— Сигурно звъни Пит — каза той и беше прав.

— И аз си взех предплатен телефон — поде Пит. — Имаш ли с какво да запишеш номера?

— Нещо за писане? — попита Тим и Линда извади химикалка и хартия от чантата си. Тим подкани Пит: — Казвай.

След като продиктува номера и го повтори, Пит попита:

— Видяхте ли се с Лили Уен-чинг?

— Да, и беше много интересно.

— Искам да го чуя. Но на четири очи.

— Трябва да ти счупя краката, за да те удържа да не се намесваш в тази история, нали?

— Няма да помогне. Аз тренирах гимнастика в училище. Мога да ходя и на ръцете си.

— И къде искаш да се срещнем?

Пит попита къде се намират.

— Ще бъда при вас след половин час.

— Ще те чакаме на някоя от масите за пикник.

Той пхна телефона в джоба си и продължи да върви по пътеката.

Линда, която вървеше до него, го закачи:

— Хей, главчо, защо млъкна?

— Не ми идват думите на езика.

— Аз съборих моите защитни стени — напомни му тя.

— Да, и знам колко трудно беше това. Само че моята стена е от железобетон. Дай да се поразходим още малко и да помисля.

Те продължиха разходката мълчаливо.

След малко той каза:

— Не искам да промениш мнението си за мен.

Тя продължи да върви с него. Слънцето преваля зенита и сенките на дърветата започнаха да се накланят на изток. Тя продължаваше да върви с него.

ГЛАВА 54

— Страхотен син имаш — отбеляза Крейт.

Мери не отговори. Стиснатите ѝ устни не изглеждаха така пълни както преди.

— Сигурен съм, че и Закари е страхотен — заяви Крейт, — но думата ми е за Тим.

Хората, които се поддаваха на чаровната усмивка и маниери на Крейт, когато той решише да ги омае, рядко го поглеждаха в очите, като че ли подсъзнателно знаеха, че се самозаблуждават, и избягваха погледа му, за да не разсеят заблудата.

Дори и да хванеха погледа му, те бързо–бързо извърщаха очи.

Мери имаше проникващия взор на офталмолог. При всяко мигване тя сякаш обръщаше нова страница от съзнанието на Крейт.

— Скъпа, не си въобразявай, че понеже те обезвредих безболезнено, няма да ти причиня болка, ако се наложи.

Никакъв отговор.

— Ако упорстваш, ще те накарам да омекнеш, като те подложа на невъобразими мъчения.

Тя продължи да изучава очите му.

— Само глупците не се страхуват и глупците умират — заплаши той.

— Страхувам се — призна тя.

— Браво, радвам се да го чуя.

— Но страхът не е единственото ми чувство.

— Да видим докъде ще я докараме.

Тя продължаваше да се въздържа да попита кой е той и какво иска. Отказваше да губи време с въпроси, на които той нямаше да отговори или щеше да отговори, без да го питат.

— Казвам се Робърт Кеслър. Можеш да ме наричаш Боб. Твоят син Тим, скъпа Мери, има нещо, което ми трябва, но не ще да ми го даде.

— Значи сигурно не трябва да го даде.

— Обзалагам се, че като ученик ти си го защитавала пред всеки учител, който е бил недоволен от него — усмихна се той.

— Никога.

— Как ще реагираш, ако ти кажа, че той ми открадна голямо количество кокаин?

— Ако имаш глупостта да ми кажеш подобно нещо, ще знам, че ме лъжеш.

— Мери, Мери, не ми приличаш на наивна жена.

— Тогава не се дръж с мен като с наивна жена.

— Никой не знае всичко, което се крие в сърцата на другите. Дори и една майка не знае истинското сърце на сина си — настоя Крейт.

— Тази майка знае.

— Значи не те учудва това, че той е способен на убийство?

Тя изглежда Крейт с презрение.

— Що за жалки измишльотини! Убийство? Не става и за софизъм.

Той повдигна вежди:

— Софизъм, казваш. Много учена дума за жена на зидар и майка на зидар.

— Опитваме се да бъдем тъп работен добитък, но ни пречи сивото вещество.

— Трябва да призная, Мери, че при други обстоятелства би могла да ми харесаш.

— Не мога да си представя никакви обстоятелства, при които ти би могъл да ми харесаш.

Той я огледа мълчаливо.

— Не можеш да разклатиш доверието ми в сина ми — проговори тя. — Колкото по се опитваш, толкова по-малко ще ти вярвам.

— Става интересно — продума Крейт.

Отиде в кухнята, взе купата с нарязаните ябълки от дъската и се върна на стола си.

Сдъвка едно резенче и попита:

— Какво щеше да правиш с ябълките?

— Не си дошъл тук да говорим за ябълки.

— В момента това ме интересува, скъпа. Пай ли щеше да правиш?

— Два пая.

Дъвчейки второ резенче, той попита:

— Сама ли си правиш корите, или ги купуваш готови от супера?

— Сама си ги правя.

— Доколкото е възможно — каза Крейт, — и аз се старая да ям домашно приготвена храна. По-здравословно и по-вкусно е от ресторантската храна или готовите замразени ястия. А когато имаш толкова много домове като мен, разнообразието е безкрайно.

Той взе трето резенче и я замери по лицето с него.

Тя се отдръпна. Ябълката се задържа за момент на челото ѝ, после се плъзна и падна на блузата ѝ.

Той хвърли още едно резенче, което я удари по бузата и падна на дясната ѝ ръка. Тя го тръсна на пода.

— Опитай се да хванеш това с уста — подкани Крейт.

Резенчето отскочи от здраво стиснатите ѝ устни.

— Хайде де, недей разваля удоволствието. Хвани го.

Понеже тя държеше устата си затворена и главата вдигната, резенчето я удари по брадичката.

— Не знам какво искаш — каза тя, — но няма да ти помогне да го получиш, като ме унижаваш.

— Може и да не ми помогне, скъпа, но ми е забавно.

Той изяде още едно резенче и после хвърли още две.

— Кога се прибира от работа Уолтър?

Тя не отговори.

— Мери, Мери, стига се пери. Нали не искаш да намеря някой бръснар и да ти нарежа лицето, за да те накарам да слушаш?

Крейт измъкна глока от кобура под сакото си и го сложи на масата.

— Но ако Уолтър влезе неочаквано тук — продължи той, — ще го застрелям на входа и вината ще бъде твоя.

Тя впери очи в пистолета.

— Има заглушител — обясни Крейт. — И е автоматичен. Мога, да стрелям в упор и да му вкарам пет-шест куршума във врата и лицето с едно натискане на спусъка.

— Обикновено между четири и четири и половина — промълви тя неохотно.

Най-бързо можеше да се пребориш с нея чрез хората, които обича.

— Има ли случаи да се връща по-рано?

— Само ако времето се влоши.

— Очакваш ли някого другиго?

— Не.

— Добре. Ще те изкарам оттук преди четири.

Тон забеляза, че тя реагира на новината, че ще я изкара от дома ѝ, въпреки че не каза нищо.

— Сега ще се обадя на Тим — каза той. — Тими. Наричаш ли го Тими?

— Не.

— Наричала ли си го Тими като дете?

— Не, само Тим.

— Добре. Със сигурност не си го наричала мъничкия Тими. Сега ще се обадя на Тим и ще му предложи една сделка. Искam да говориш с него.

— Каква сделка?

— А, най-сетне малко любопитство.

— Каж ми истината. Не тези глупости за кокаина.

— Наеха ме да убия тази кучка, тази писателка, да я изнася, ако ми остане време, а той я крие от мен.

Майката на зидаря се вгледа в очите на Крейт, после насочи вниманието си към оръжието на масата.

— Трябваше да създам впечатление, че някой е влязъл с взлом в къщата ѝ, макар че това едва ли би минало сега. Все пак, ако имам възможност, ще я изнася, защото ме накара да чакам толкова дълго.

Мери затвори очи.

— Още ли мислиш, че ти говоря глупости, Мери?

— Не. Звучи налудничаво, но не е лъжа.

— Когато се съберете отново, Тим ще ти разкаже подробностите. Те са много интересни. Той ме накара да ги гоня много дълго.

Той я замери с ябълково резенче, за да я накара да си отвори очите.

Придърпа стола си по-близо до нея и рече:

— Не се отпуская, Мери. Трябва да ти обясня някои неща.

— Слушам.

— След малко ще те вържа и ще те занеса в колата в гаража. Ще отпътуваме с нея. Ще те сложа легнала по гръб в багажника. Страхуваш ли се от игли, Мери?

— Не.

— Чудесно. Защото ще те сложа на една хитра интравенозна система с помпа. Знаеш ли какво е това?

— Не.

— Подобна е на интравенозните системи, които използват в болницата, само че е по-компактна и работи на батерии, вместо да използва земното притегляне. С нея ще поддържам определена доза приспивателно. Алергична ли си към някакви лекарства, скъпа?

— Алергична? Не, не съм.

— Тогава няма нищо страшно. Ти ще продължаваш да спиш, докато всичко свърши. Така ще бъде по-лесно и за двамата ни. Ще те покрия с одеяло, ще сложа разни други неща в багажника и всеки, който погледне в него, няма дори да помисли, че там лежи човек. Само че имам един проблем. Погледни ме, скъпа.

Тя нямаше повече желание да чете погледа му, защото беше разбрала какво представлява той. Знаеше, че няма шанс да го накара да се поддаде на никакви майчински номера.

— След лекарството в стрелата аз ти инжектирах лекарство, което му противодейства, за да можем да си поговорим. Второто лекарство е все още в организма ти и ще се отразява на въздействието на следващото приспивателно за следващите — той погледна часовника си — час и половина, час и четвърт. Затова трябва да изчакаме, нали разбираш?

— Да.

— Когато се обадим на Тим, ще му кажем, че съм те отвлякъл надалеч. Аз ще му дам инструкции какво да прави и ти ще играеш моята игра. Ще му кажеш, че съм те отвлякъл преди много време и ти искаш да се върнеш вкъщи и го молиш да направи това, което лошият господин Кеслър му казва.

По-рано бузите ѝ бяха почервенели от гняв и унижение. Най-сетне тя пребледня.

— Не мога да го направя — заяви тя.

— Разбира се, че можеш, скъпа.

— О, Господи!

— Ти си смелчага, Мери.
— Не мога да го поставя в такова положение.
— Какво положение?
— Да избира кой да умре.
— Сериозно ли говориш?
— Това би било ужасно за него.
— Ти наистина говориш сериозно.
— Не мога да го направя.
— Мери, тя е един боклук, с който той се познава от вчера.
— Няма значение.
— Едва от вчера. Ти си му майка. Няма да му е трудно на момчето да избере.
— Да, но после ще трябва да живее с последиците. Защо трябва да бъде поставен в положение да живее с последиците от такова решение?
— Какво по дяволите? Да не би да те е страх, че ще предпочете боклука пред теб? — попита Крейт и си отправи самокритика срещу гнева, който долови в гласа си.
— Познавам Тим. Знам, че ще направи това, което смята за правилно и най-добро. Но в този случай няма нищо правилно, към което да не е прикачено нещо грешно.
Крейт пое дълбоко дъх. После още веднъж. Спокойно. Трябва да остане спокоен. Изправи се, протегна се и се усмихна на Мери.
— Ако избере мен, тогава смъртта на момичето ще тежи на моята съвест, нали?
— Животът е суров, Мери, и все пак много хора го предпочитат пред смъртта. Аз лично не споделям това. Според мен за всички вас ще е по-добре да умрете, но това си е мое мнение.
Тя срещна погледа му с недоумение.
Той взе глока и започна бавно да обикаля масата.
— Нека да ти обясня, скъпа. Ако не направиш каквото искам, ще те убия и ще те оставя на Уолтър да те намери. Вярваш ли ми?
— Да.
— След това ще намеря сина ти Закари. Ще дам на Тим избор — брат му или боклука. Вярваш ли ми?
Тя замълча.
— Вярваш ли ми?

— Да.

— Ако Закари е достатъчно глупав да има морални задръжки, ще го убия. Това ли е, което те възпира, Мери — моралните задръжки?

— Аз просто обичам сина си.

— След като убия Закари, ще погна жена му. Тя се казва Лора, нали?

Мери най-сетне попита: „Кой си ти?“, с което всъщност искаше да каже: „Що за създание си ти?“.

— Робърт Кеслър, не помниш ли? Можеш да ме наричаш Боб. Или Боби, ако искаш. Само не Роб. Не обичам името Роб.

Нямаше признаци, че жената е загубила самообладание, но зърното на ужаса, посято в нея, процъфтяваше.

— И ако Лора се поддаде на някакви щурави идеи за праведност, ако е заразена с подобно безумие, ще я изнася и убия и ще се заема с Наоми. На колко години е Наоми?

Мери не отговори.

— Скъпа, знам, че ти е трудно. Ти така хубаво се занимаваше с ябълковия пай и си пееше стари песни и изведнъж ти се случи това. Но ако не ми кажеш на колко години е Наоми, ще ти пръсна мозъка ей сега.

— На седем. Наоми е на седем години.

— Ако накарам седемгодишно момиченце да моли чичо си Тим да ѝ спаси живота, мислиш ли, че тя ще го направи? Според мен ще го направи, Мери. Според мен тя ще плаче, ще хълца и ще се моли и сърцето на чичо ѝ ще се пръсне. Той ще предаде боклука или дори сам ще я убие, за да си върне племенничката невредима.

— Разбрах — каза тя.

— Трябва ли да мина по целия път до Наоми?

— Не.

Стигнал до края на масата, той отиде до мивката и издърпа няколко книжни салфетки от контейнера. Намокри леко едната от тях и се върна на стола си.

Усмихна ѝ се и с навлажнената салфетка избърса ябълковия сок от лицето ѝ. Със сухите салфетки махна резенчетата от дрехите ѝ. Тя не го удостои с тръпка на погнуса.

Той обра нападалите по пода резенчета и изхвърли всичко в кофата за боклук.

Върна се на масата и заяви:

— Харесва ми дома ти, Мери. С удоволствие бих поживял тук няколко дни, ако не беше картината в хола с пикльовците, тичащи по плажа. Ще трябва да я нарежа на парчета и да я изгоря в камината, иначе ще се стряскам през нощта и ще пицця само при мисълта, че тя стои там.

ГЛАВА 55

Някои хора твърдят, че днешната младеж е необразована и мързелива, но неин представител се беше постарал да оправи репутацията на поколението си, посвещавайки много време и усилия да издълбае с длето в бетонната маса за пикник мръсна дума без никаква правописна грешка.

Тим и Линда седяха на пейката с гръб към масата и наблюдаваха прелитащите на летни кьнки, кучетата със стопаните им, двойките хванати за ръце, свещеника зачетен в молитвеник и над петдесетгодишния наркоман, който се рееше из парка и се опитваше шепнешком да захване разговор с палмите.

Все още размишляващ как да ѝ каже това, което тя търпеливо очакваше да чуе, Тим най-сетне подхвана:

— Ето каква е работата. Ще я разкажа веднъж завинаги и без много подробности. Ти сигурно ще имаш въпроси и това не е проблем. Но свършим ли, повече никога няма да говорим за това. Не е нещо, за което след години, когато се запознаем с нови хора, ти можеш да кажеш: „Тим, разкажи какво си правил тогава“, защото няма да разкажа.

— „След години“ — харесва ми как звучи. Добре. Веднъж завинаги. Умееш да изостряш любопитството. Може би ти трябва да се хванеш да пишеш книга, а аз да се занимавам със зидарство.

— Говоря сериозно, Линда.

— И аз също.

Той пое дълбоко дъх, изпусна го, после пое още веднъж — и телефонът му иззвъня.

Тя изпъшка.

Беше личният му телефон, не новият с предплатата. На екрана не беше изписан номер.

— Сигурно е той — предположи Тим и се обади.

— Как е моето момиче? — попита убиецът.

Загледан в опитомяващия дърветата с шепот, Тим не каза нищо.

— Успя ли да я чукаш, Тим?

— Ще затворя, преди да си проследил къде се намирам, така че казвай каквото имаш да казваш.

— Нямам много за казване, Тим. На говорител ли си?

— Не.

— Много добре. По-добре е за теб боклукът да не се намесва. Но ние сме на говорител тук и Мери иска да говори с теб.

— Коя Мери?

— Тим? — обади се майка му.

— О, Господи!

Слънцето изведнъж го заслепи, въздухът стана прекалено гъст за дишане. Той се надигна от пейката.

— Бъди верен на себе си, момчето ми.

— Мамо! О, Господи!

— Бъди верен на себе си, чу ли ме?

Езикът му не се обръщаше. Линда беше се изправила до него. Не можеше да я погледне.

— Бъди верен на себе си — каза майка му — и няма да сбъркаш.

— Ако ти е направил нещо лошо...

— Добре съм. Не ме е страх. Знаеш ли защо не ме е страх?

— Обичам те — каза той.

— Знаеш ли защо не ме е страх, момчето ми?

Линда го гледаше изпитателно.

— Защо?

— Защото седя тук и си мисля за двама ви с Мишел.

Тим замръзна.

— Искам да бъда на сватбата ви, момчето ми.

— Ще бъдеш — увери я той. — Ще бъдеш там.

— Тя е толкова мила. Двамата сте lika-прилика.

— Напомня ми за теб — каза той.

— Много ми харесва пръстенът, който тя направи за мен.

— Кажи му каквото трябва, Мери — обади се убиецът нетърпеливо.

— Пръстенът е пред очите ми, момчето ми. Той ми дава надежда.

— Мери! — възкликна заплашително убиецът.

— Тим, моля те, Тим, искам да се върна вкъщи.

— Какво ти е направил, къде те е закарал?

— Той иска да направите размяна.

— Да, знам какво иска.
— Не знам коя е тази жена, която той иска, момчето ми.
— Направих грешка, мамо. Голяма грешка.
— Мисли за мен и за Мишел. Обичам те.
— Всичко ще бъде наред, мамо.
— Бъди верен на себе си. Направи каквото смяташ за правилно.
— Ще те върна вкъщи. Заклевам се.
— Вече не сме на говорител, Тим — обади се убиецът.
— Да не си посмял да пипнеш майка ми.
— Ще правя каквото си искам с майка ти. Двамата сме на едно много самотно място, няма кой да я чуе как вика.

Тим прехапа език, за да не изговори каквото му напираше, защото не беше продуктивно.

— Значи ще се жениш — продължи убиецът.
— Кажки какво трябва да направя.
— Как е фамилното име на Мишел, Тим?
— Това не е твоя работа.
— Мога да го изтръгна от майка ти с мъчения.
— Джеферсън — даде Тим моминското име на Мишел Руни. — Мишел Джеферсън.

— И какво ще си помисли Мишел за това, че рискуваш всичко заради боклука?

— Не намесвай Мишел в тази работа.
— Това зависи от теб, Тим.

От другата страна на парка се показва Пит Санто, усмихнат и махащ за поздрав с ръка. Водеше Зоуи на каишка.

Тим усети, че не може да си позволи да се престори, че се предава лесно на исканията на убиеца. Нямахше да му повярват и свиването на знамената щеше да породии съмнения. Трябваше да се противопоставя. Трябваше да предложи алтернатива. Трябваше да помисли.

— Как да се съглася на размяна? Как да го направя?
— Имаш слабо място, Тим.
— Все едно сам да убия една от двете.
— Ти си като добър герой от филм, Тим. Това ти е слабото място.
— Не съм добър герой. Просто си вървя по пътя.
— Добрите герои остават последни на опашката, Тим.

— Може и да не останат, ако се задържат вътре в играта. Слушай, дай да измислим нещо друго. Не мога да направя това, което искаш.

— Можеш.

— Не, не това.

— Правил си и по-трудни неща.

— Никога. Нищо от този сорт. Мили боже. Не мога.

— Тогава майка ти ще умре.

— Не мога да направя това! Дай ми една минута да помисля.

— Цялото ти семейство е за показ в цирка.

— Не мога да го направя. Дай ми да помисля.

— Трябва да ви изложат на витрини в музея — добави убиецът.

Пит се приближаваше и Линда избърза да го пресрещне и да го предупреди да не каже нещо, което да се чуе по телефона.

— Тим, осъзнай се. Знаеш, че трябва да я убия.

— Би могъл да се откажеш.

— Не, Тим. Трябва да пазя репутацията си.

— А аз ти я очерних, нали?

— Не си въобразявай.

— Много ли ме мразиш?

— Безкрайно много, Тим.

— Тогава убий мен вместо нея.

Линда чу и се обърна към Тим. Очите ѝ се бяха превърнали в бляскави остриета от смарагди.

— Убий мен, вместо нея — повтори той.

— И как точно ще стане това?

— Ти избири място за среща. Аз ще дойда невъоръжен.

— Вече съм избрал място за размяната.

— Когато майка ми си тръгне от теб към колата, която ще я чака, аз ще тръгна към теб. Трябва така да пресметнем времето, че когато тя тръгне с колата, аз да ти дойда на прицел.

— Искаш да ме хванеш за престрелка.

— Не.

— Разбира се, че ще си въоръжен.

— Не. Ще дойда по долни гащи. Нищо друго — няма да има къде да скрия оръжие. Ще взема приятел, който да кара колата. Но той няма да се приближава към теб.

— Не се ли страхуваш от смъртта, Тим?

— Страхувам се, по дяволите! Но това не е най-големият ми страх.

— Ти си едно смахнато копеле, Тим. Няма друг като теб.

— Майка ми ще остане жива. Линда ще получи преднина и може да се опита да ти избяга. Това е всичко, което мога да направя за нея. Ако имам късмет, ако Линда има късмет, ще съм купил живота и на двете.

— Тя няма да стигне далеч без теб — отбеляза убиецът.

— Може и да стигне. Тя не се предава лесно. Съгласен ли си с тази сделка?

В далечината зад дърветата едно момче и баща му пуснаха хвърчило във формата на разярен дракон. Драконът се къдреше в небето и ревът му беше също тъй безмълвен както мълчанието в слушалката.

Най-сетне убиецът проговори:

— Вече съм прочел това, което пише за теб, Тим.

— Не вярвай на всичко, което си прочел.

— Вярвам го. Затова мисля, че предложението ти е сериозно.

— Това е, което мога да направя. Моля те. Това е, което мога да направя.

— Трябва да си прочел прекалено много приключенски книги за момчета, Тим. Дъската ти се е откачила и хлопа. Ти си едно смахнато копеле.

— Не е важно. Приемаш ли сделката? Убий мен, вместо нея.

— Добре, това ми допада.

— Казвай тогава — подкани го Тим.

— Знаеш ли къде е Островът на модата в Нюпорт Бийч?

— Търговския център. Всеки го знае. Там е прекалено оживено.

— Няма да правим там размяната, а само първата стъпка. Ела при езерото с големите риби в Острова на модата след четиридесет и пет минути и чакай там. Аз ще ти се обадя и ще ти кажа какво да правиш след това.

— Добре.

— Гледай да дойдеш, Тим.

— Ще дойда.

— Ела или ще срежа гърлото на майка ти.

Убиецът тури край на разговора и Тим прибра телефона в джоба си.

Опитомяващият с шепот дърветата вдигна ръце към дракона в небето сякаш яркото чудовище беше дошло за него. И нещото, което от години беше идвало към Тим, беше също така окончателно дошло.

ГЛАВА 56

Годежен пръстен и венчална халка красяха лявата ръка на Мери, която продължаваше да бъде прикована към стола.

— Диамантите ти не са много внушителни, скъпа.

— Уолтър нямаше много пари, когато се оженихме.

На дясната ѝ ръка имаше пръстен с голям ясноморав камък, заобиколен с по-малки камъчета от същия вид.

— Как се казва този камък? — попита той.

— Опалит — отвърна тя. — Не се среща често.

— Никога не съм го чувал. Та значи годеницата на Тим ти го направи?

— Да. Тя е бижутерка. Много е талантива.

— Как е фамилното име на Мишел?

— Тим не искаше да ти го каже.

— Ама ми го каза. Просто искам да го потвърдиш.

Тя се поколеба.

— Мога да взема пръстена — рече Крейт — заедно с пръста.

— Джеферсън — предаде се Мери.

— Кога е сватбата?

— През август.

— Мислех, че жените мечтаят да са юнски булки.

— Повечето мечтаят. По тази причина всички места, където може да се направи сватбено тържество, са заети през юни. Затова се наложи сватбата да се направи през август.

— Ти май много харесваш Мишел.

— Аз обичам Мишел. Моля те, не я забърквай в тази история.

— Няма, скъпа. Няма нужда от Мишел. Ние май стигнахме до сделка с твоя Тим. Още я обмислям. Искаш ли да ти я кажа?

— Не — заяви тя. После се съгласи — Да, добре.

Телефонът на Крейт завибрира.

— Изчакай за момент, Мери.

Той седна на масата и видя, че е получил съобщение от групата по поддръжката:

„В дома на Кариър ли си? Чакаме потвърждение. Защо семейството на Кариър е въввлечено в тази мисия? Молим за обяснение.“

Това вмешателство в действията му така изненада Крейт, че той препрочете съобщението от началото. Такова нещо никога не беше се случвало.

Правилото „Не питай“, към което той се придържаше, би трябвало да се отнася и до групата по поддръжката. Ако бяха останали някакви съмнения, това определено доказваше, че Пакит е набелязана жертва на Клуба на джентълмените.

По-лошо от опита им да го разпитват относно стратегията и тактиката му беше, че го наблюдаваха. Знаеха къде се намира. Гледаха му през рамото. Нетърпимо.

Очевидно синята кола му беше доставена със закачен транспондер, свързан със спътник. Когато беше спрял пред къщата на Кариър, за да се възползва от насочения микрофон, групата по поддръжката беше установила адреса и беше обърнала внимание, че е паркирал през две пресечки.

Крейт можеше да си обясни това нечувано развитие само по един начин. Клубът на джентълмените трябва да беше назначил наскоро някой амбициозен сопотив фукльо към групата по поддръжката и той си беше наумил да упражни власт, каквато не бе му дадена.

Проявявайки самообладание, на което дори самият той не можа да не се възхити, Крейт благоволит да отговори на сопотиванкото:

„Мисията почти изпълнена. Ще докладвам след няколко часа.“

После, за да им напомни, че имат работа с превъзхождащ ги интелект, който не се нуждае от съветвания с гъше ято от бюрократи, той добави четири реда от Уолъс Стивънс:

„Засвириш ли с тъжна китара, тя пее друго, не песента стара. Човекът отвърна: Песента стара става друга н тъжна китара.“

След като изпрати съобщението и прибра телефона, той осъзна, че Мери е впила поглед в него.

— Какво има? — попита го тя.

— Нищо, което заслужава да мъчиш хубавата си глава с него.

— Сделката — напомни му тя. — Сделката, която си направил с Тим.

Крейт стана от стола и рече:

— Тим ще дойде на среща гол, за да докаже, че не е въоръжен. Когато пристигне, ти ще тръгнеш към кола, която ще чака.

Тя го гледаше озадачено.

— Не разбирам.

— Когато стигнеш до колата, той ще се приближи към мен и ще ми дойде на прицел. И щом ти потеглиш с колата, аз ще го убия.

Ужасът и отчаянието се сбориха за надмощие над лицето ѝ.

Крейт обясни:

— Той ще откупи живота ти със своя и ще купи на боклука шанс да избяга. Смяташ ли, че синът ти е способен на това?

— Да. — Очите ѝ се наводниха.

— Що за майка си, Мери, да възпитаеш сина си да умре за теб? Що за изкривени ценности си му втъпила? Ти обогатяваш значението на понятието за властна майка.

ГЛАВА 57

Те разговаряха, докато се движеха със Зоуи пред тях на каишка на път към южната част на парка, където Тим и Пит си бяха оставили колите.

— Мишел подари на мама и татко полилей. Медни птици, летящи в кръг. Кръгът е също и пръстен. Мама каза: „Пръстенът е пред очите ми, момчето ми. Той ми дава надежда.“ Значи е още вкъщи.

— Може би не за дълго — отбеляза Пит.

Те минаха по тревата за по-кратко и за да избегнат кънкьорите и минувачите по пътеките.

— Мога да стигна дотам за двадесет-двадесет и пет минути — рече Тим.

— А ако нея я няма там? — попита разтревожено Линда.

— Там е.

— Може би. Но ако я измъкне, докато пристигнеш, няма начин да стигнем до Острова на модата за следващото му обаждане.

— Островът на модата е заблуда. Да ме кара да тичам и да загубя равновесие. Там е прекалено оживено, за каквато и да е фаза от тази история. Никой не наблюдава езерото с големите риби.

— И аз така смятам — съгласи се Пит.

— Алт ако и двамата грешите?

— Няма да я убие само защото съм закъснял за Острова на модата. Тя е най-силният му коз.

— Много студено уравнение — покрусил се Линда.

Тим познаваше настроението, което го беше обзело. Страхът и гневът бяха част от него, но не играеха определяща роля.

Страхът му прерасна в контролиран ужас, а гневът беше по-скоро ярост. Ужасът му го изпълваше със стоманена решителност, а яростта изостряше желанието за мъст, което, макар и да бе продиктувано по-скоро от нуждата за възмездие, отколкото за справедливост, все пак беше и въпрос на справедливост. Емоции от такава величина би трябвало да замъглят мисълта му и да го осакатят физически, но колкото по-изчистени и интензивни ставаха ужасът и яростта, толкова

по-избистрена ставаше мисълта му и толкова по-ясно осъзнаваше той възможностите на тялото си.

Това беше в кръвта му. Тази яснота какво да предприеме по време на криза и тази непоклатима целеустременост, когато е притиснат в ъгъла. Не можеше нито да се гордее, нито да се чувства виновен за това.

Стигнаха до колата на Пит пред хондата и Пит предложи:

— Ще вземем моята кола.

— Отивам сам — заяви Тим.

Линда, която отваряше задния капак на колата, възрази:

— И дума да не става.

— Тя е моята майка.

— Задръж териториалните си наклонности за себе си, главчо. Аз нямам майка и мисля, че твоята ще ми хареса. Така че предявявам претенции за нея.

Зоуи скочи в багажника на колата, а Тим рече:

— Опомни се. Не можеш да дойдеш с мен.

Тя се обърна към него.

— Няма да вляза в къщата, за бога, няма да знам какво да правя там, както съм сигурна, че ти ще знаеш. Но няма да остана в проклетия парк да се чудя какво става с теб и да гледам оня надрусан наркоман как говори на палмите.

— Тъй като и двамата знаем какво да правим в къщата — обади се Пит, — идвам и аз.

— Къщата на мама и татко, човек с автоматичен пистолет, ще бъдем много натясно — опита се да протестира Тим.

— Не сме ли винаги натясно, вратарю?

Линда затръшна капака и възкликна:

— Губим време!

Отвори една от вратите и седна на задната седалка.

Пит предложи ключа на Тим.

— Искаш ли да караш?

— Карай ти. Знаеш пътя.

Тим седна на седалката до шофьора и затвори вратата. В това време колата тръгна.

Той поиска от Линда пистолета. Тя го извади от чантата си и му го подаде.

— Това женски пистолет ли е? — попита Пит със съмнение в гласа.

— Не бой се, сериозно оръжие е — увери го Тим.

От задната седалка Линда обясни:

— Има ниско поставена цев и практически нулев откат. Зарядът му е 147 gr. JHP. Ще свърши работа.

Тим не смяташе да пита Пит дали носи пистолет. Той винаги ходеше въоръжен, независимо дали беше на работа или не.

— Не искам да се стигне до стрелба — каза той. — Не когато сме на такова тясно място и майка ми е в стаята.

— Ако успеем да влезем, без той да разбере, можем да го приближим в гръб и да му теглим един куршум — отвърна Пит.

— Това е единственият начин. Но да се надяваме, че ще успеем да го хванем жив. Трябва да разберем кой го е наел.

— Играта силно загубя. Не мислиш ли, че е време да се обърнем към полицията, към някой от специалните отдели? — попита Линда.

— Не — отсякоха в хор Тим и Пит и после Пит добави:

— Един наемен убиец не предвижда време в затвора в плановете за кариерата си.

— Особено този убиец — потвърди Тим. — Адски е смел. Неговият подход е всичко или нищо. Няма да се предаде без стрелба.

— Според процедурата на специалния отдел при отвлечение се започва с преговори за заложника — продължи Пит. — В такъв случай Мери се превръща в пречка за човек като него. Той знае, че те няма да се съгласят да го пуснат да избяга с нея. Ще я убие в момента, в който чуе мегафона, за да може да действа бързо.

— Като става дума за бързо, настъпи педала — подкани го Тим.

ГЛАВА 58

Прекрасно! Сълзите се лееха неудържимо. И още по-прекрасно! Хълцанията, които тя отказваше да пусне от гърлото си, се превръщаха в шумове на даване и кратки разтърсващи спазми.

Крейт пхна глока в раменния кобур и пренесе сака, гумената тръба, спринцовките и купата с нарязани ябълки на работната кухненска маса. Не остави нищо на чамовата маса, което Мери би могла да достигне със свободната си дясна ръка.

Застанал до стола ѝ, той наблюдаваше как тя трие мокрите си бузи.

— Сълзите разхубавяват жената — отбеляза убиецът.

Явно тя се ядосваше на себе си, че се беше разплакала.

Влажните ѝ пръсти се свиха в юмрук, който тя притисна към слепоочието си, сякаш би могла да надделее над страданието с усилие на волята си.

— Обичам вкуса на сълзи в целувката на жена.

Ъглите на устните ѝ бяха провиснали от мъка.

— Искам да те целуна, Мери.

Тя отвърна лице от него.

— За твое учудване може да изпиташ удоволствие.

Тя вдигна очи към него във внезапен порив на ярост.

— А ти може да изпиташ удоволствие да ти отхапят устната.

Подлият отказ на взаимност би накарал някой по-обикновен от Крейт човек да я удари. Той просто продължи да я гледа и не след дълго отново се усмихна.

— Имам една малка работа да свърша, Мери. Но ще бъда наблизко, в една от другите стаи. Ако се развиваш за помощ, няма да те чуе никой, освен мен и ще трябва да ти натъпча парцал в устата и да ти залепя устните с лепенка. Сигурен съм, че не искаш да го правя, нали?

Страстното желание да го убие в погледа ѝ беше изпепелило сълзите в очите ѝ.

— Ама добре го даваш ти, скъпа.

Той очакваше, че може да го наплюе, но тя не го направи.

— Отглеждаш син, за да умре за теб. — Той поклати глава. — Чудя се що за човек е мъжът ти.

Изглеждаше, че тя има нещо попарващо за отговор, но се въздържа.

— Ще се върна скоро, за да те сложа да си легнеш в колата в гаража. Седи си тук, Мери, и си мисли колко хубаво направи, че реши да не подлагаш на риск живота си и живота на Закари и цялото му семейство.

Той излезе от кухнята и спря в коридора да се послуша.

Мери не вдигна никакъв шум. Крейт очакваше да се чуят подрънквания в резултат на проверка на белезниците, но тишината остана ненарушена.

Крейт влезе в хола и свали маслената картина на щастливите деца, тичащи по слънчев плаж. Сложи я на пода и коленичи до нея.

От джоба на панталона си извади нож с автоматично острие и го отвори. Изрязва платното от рамката и после го нарязва на тънки ивици.

Доця му се да извади от рамките на полиците всички снимки с образа на Тим и да нареже и тях. Но тъй като скоро щеше да убие самия Тим, останалите минути в къщата на Кариър можеха да се прекарат по-приятно другаде.

ГЛАВА 59

Пит Санто не намали, когато мина покрай къщата на Кариър.

Нищо във вида на къщата не се различаваше от обикновено, освен това, че пердетата на прозорците на първия етаж бяха спуснати. Майката на Тим винаги ги държеше дръпнати.

Когато стигнаха до пресечката, Тим каза:

— Паркирай тук.

Пит спря до тротоара, който беше прикрит от къщата с дървета. Свали прозорците до задната седалка и изключи мотора.

Докато караха, Зоуи се беше изкатерила от багажника, за да се настани до Линда, и сега лежеше с глава на скута на новата си господарка.

— Как ще разбера, ако нещо тръгне на лошо? — попита Линда.

— Ако чуеш престрелка — отговори Тим.

— След колко време?

Той се обърна с лице към нея.

— Ако не го хванем до десет минути, значи сме загазили.

— Изчакай петнадесет минути — обади се Пит — и бягай оттук.

— Да ви изоставя? — сепна се тя. — Не мога да го направя.

— Трябва да го направиш — настоя Тим. — Изчакай петнадесет минути и бягай.

— Накъде?

Мина му през ума, че тя буквално нямаше къде да отиде.

Той се протегна през цепката между предните седалки и й подаде предплатения телефон.

— Вземи го. Излез от квартала. Паркирай някъде. Ако някой от нас не ти се обади до един-два часа, значи и двамата сме убити.

Тя стисна с всички сили ръката му за момент, преди да вземе телефона.

Пет излезе и затвори вратата на шофьора.

— Имаш доста пари в брой — продължи Тим. — Реши дали си струва да се върнеш вкъщи за златните монети. Аз не бих го направил,

но ти реши кое е по-добре. С тези пари можеш да започнеш нов живот под ново име.

— Адски съжалявам, Тим.

— Няма за какво да съжаляваш. Дори да знаех какво ще стане, пак бих направил същото.

Той излезе от колата, затвори вратата и провери дали пистолетът, пъхнат в колана му, беше добре прикрит под хавайската му риза.

Лицето ѝ бе обърнато към отворения прозорец. През целия си живот не беше виждал по-прекрасно от това лице.

Двамата с Пит нямаха намерение да влязат през главния вход. Къщите на тази улица опираха гърбовете на къщите зад тях без разделяща пътека. Трябваше да обиколят до паралелната улица и да влязат в къщата на родителите му през задния двор на съседите.

На път към близкия ъгъл Тим искаше да се обърне и да хвърли един последен поглед към Линда, искаше го така силно, че едвам издържаше, но беше дошло време за работа, беше дошло нещото.

Следвайки Пит на завоя към пресечката, той едва не се сблъска с един старец, чиито панталони бяха вдигнати толкова нависоко, че ако държеше часовник в малкото джобче, цъкането му би гъделичкало дясната страна на гърдите му.

— Роза и карамфили, господи помилуй, та това е нашият Тим!

— Здравей, Мики. Изглеждаш чудесно.

Мики Макрийди наближаваше осемдесетте. Доказателство за това можеше да се види в буйните и остри бели косми, стърчащи от ушите му. Той живееше в къщата срещу дома на родителите на Тим. Беше облечен в яркожълти панталони и ослепително червена риза.

— Това са дрехите ми за разходка. Да се виждам, че да не ме ударят, като пресичам улицата. Как си, Тим? Как върви работата? Намери ли си любима?

— Да, Мики. Намерих.

— Бог да я поживи, щастливка такава. Как се казва?

— Мики, трябва да бързам по работа. Ще си бъдеш ли вкъщи?

— Че къде да бъда?

— Ще мина да те видя по-късно. Бива ли?

— Искам да ми разкажеш за момичето.

— Ще дойда при теб — обеща Тим.

Мики стисна ръката му:

— Тези дни си прехвърлях видеозаписите на DVD. Направих един диск за теб, нашия Тим, от бебешките ти дни насам.

— Радвам се, Мики. Трябва да тръгвам. Ще те навестя по-късно.

Тим се измъкна и побърза да настигне Пит.

— Откъде този дядо намира ризи с двадесетсантиметрова дължина? — попита Пит.

— Той е много мил старец. Всички го обичат като роден чичо.

На следващия ъгъл завиха надясно. Излязоха на паралелната улица на дома на родителите му.

До пътеката пред шестата къща имаше табела с надпис СЕМЕЙСТВО СЕЙПЪРСТЕЙН и нарисувани две мечета, мъжко и женско, с имена на гащеризончетата им НОРМАН и ДЖУДИ.

— И двамата ще са на работа — каза Тим. — Децата вече са големи. Вкъщи няма да има никого.

Той поведе напред и двамата с Пит влязоха през странична порта в задния двор на Сейпърстейнови.

Филигранни шарки от слънчева светлина трепкаха по повърхността на водата в басейна и котката, която се печеше на тухлената тераса, се сепна и побягна в храсталака.

Дворът завършваше с ограда висока метър и осемдесет, която бе почти напълно скрита под листака и моравите цветове на пълзящото тропетно цвете.

— Вратарю, казвал ли съм ти, че си най-грозният човек, когото съм виждал? — обади се Пит.

— А аз казвал ли съм ти, че си най-тъпият?

— Готови ли сме?

— Ако чакаме да станем готови, ще остареем като Мики.

Стълбата на тропетното цвете бяха дебели и здраво захванати за гипсовата мазилка на бетонната ограда. Свършиха добра работа като стълба. Тим се качи на тридесетина сантиметра и подавайки глава над оградата, огледа задния двор на родителите си.

Щорите бяха спуснати над прозорците и вратата на кухнята. Пердетата бяха затворени върху вратите на хола.

Пердетата на прозорците на втория етаж обаче бяха отворени. Той не видя никого да стои на стража там.

Контролираният ужас, канализираният гняв, бученето в кръвта, което достигаше до слуха му, без обаче да заглушава другите звуци,

всичко му говореше, че е дошъл неговият момент за действие.

Той се покатери по стената, събаряйки каскада от морави цветове зад себе си, скочи на тревата от другата страна, последван почти веднага от Пит вдясно.

Тим измъкна пистолета от колана си и се втурна към задната стена близо до кухненската врата на къщата.

Със служебния пистолет в ръка, Пит се приближи до другата страна на вратата и двамата си размениха погледи, докато се вслушваха. Вътре цареше тишина, но това не означаваше нищо. Ловците на патици пазят тишина, докато дебнат в прикритието. В моргите цари тишина.

Тим изрови малка халка с ключ за апартамента си и за сандъка с инструменти в работния си камион от джоба на панталона си. На нея имаше и ключ от къщата на родителите му, защото той винаги я наглеждаше, когато те заминеха някъде.

Плъзгането на месинговата ключалка стана гладко.

Баща му смазваше бравите редовно и ключалката се отвори без шум.

Това беше моментът, когато човек рискува да го простреля куршум или дъжд от куршуми, влизането през вратата, вратите никога не са лесни, но той имаше инстинкт, който му казваше кои са безопасни и кои несигурни, и обикновено знаеше зад кои врати го очаква някакъв ад.

Но този път инстинктът му не работеше може би защото това не беше обикновен случай на претърсване и разчистване, вътре беше майка му, майка му с оная твар с жадните очи, така че имаше дори по-малка възможност за грешка от обикновено.

С леко разтуптяно сърце, макар и все още да дишаше леко и бавно и ръцете му да бяха сухи, той беше стигнал до точката, където човек трябваше да действа, отлагането ставаше неправилна тактика, поради което той отвори вратата.

Втурна се приведен, стиснал пистолета с две ръце, мислейки си, че би било добре пистолетът да е по-голям и да приляга по-добре в ръцете му. В кухнята не го чакаше никой.

Движейки цевта отляво надясно и от кухнята към хола, той забеляза спринцовки на работната маса и нещо, което приличаше на пистолет за стрела-спринцовка, и после видя майка си на мерника,

седнала до масата, просто седнала до масата под медната светлина на полилея с кръжащите птици. Тя вдигна глава едва сега осъзнала, че някой беше влязъл, и боже колко много се четеше в погледа ѝ.

ГЛАВА 60

Като се има пред вид, че най-вероятно беше дошъл в този свят от света на огледалото, Крейт се чудеше дали един ден няма да се върне у дома през друг подобен портал.

Беше застанал в главната спалня пред огледало, поемащо го в пълен ръст, което беше монтирано на вътрешната страна на отворената врата на дрешника. Той сложи дясната си ръка върху отражението си с известна надежда, че сребърната повърхност ще се огъне и поддаде, оказвайки не по-голяма съпротива от повърхността на водата в басейн.

Стъклото беше хладно, но твърдо под пръстите му.

Той вдигна и лявата си ръка и я притисна към пресягащата се длан на другия Крейт, който се взираше в него.

Може би в обърнатия наопаки огледален свят времето вървеше назад. Вместо да старее, той можеше да се подмлади и да се върне към осемнадесетте, възрастта, от която започваха спомените му. Оттам нататък, връщайки се още по-назад в детството, той можеше да открие откъде беше дошъл и от какво се беше родил.

Очи в очи, той се взираше в собствения си мрак и това, което виждаше, му се нравеше.

Той си мислеше, че упражнява само лекичък натиск, но огледалото се пукна и разцепи от върха до дъното, въпреки че се задържа в рамката си.

Половинките от образа му сега бяха леко разместени, едното око стоеше мъничко по-високо от другото, носът беше разкривен. Едният ъгъл на устата му беше провиснал, сякаш беше прекарал инсулт.

Този друг Крейт, този пропукан Крейт го тревожеше. Този счупен, несъвършен Крейт. Този непознат Крейт, чиято усмивка не беше повече усмивка.

Той дръпна ръцете си от огледалото и бързо затвори другия Крейт в килера.

Изплашен, без да знае защо, за да успокои нервите си той се зае да отваря чекмеджетата на скрина и да разглежда какво има вътре.

Искаше да научи каквото може за домакините си, търсеше тайни, които да го осветлят.

ГЛАВА 61

Вратата между кухнята и коридора на долния етаж беше отворена и Пит я прикри.

Тим сложи пръст на устните си да предупреди майка си да мълчи, коленичи до нея и прошепна:

— Къде е той?

Тя поклати глава. Не знаеше.

Сложи дясната си ръка на лицето му и той я целуна. Един от краката на стола беше прикован към крака на масата. Затягащо устройство върху стола му пречеше да измъкне белезниците. Невъзможно беше да ги измъкне и от крака на масата, който завършваше с разширение във формата на топка.

Лявата и ръка беше прикована към облегалката на стола.

Белезниците имаха двойно заключване. Той би могъл да използва кламер или нещо подобно да ги отключи, но не можеше да го направи бързо.

Облегалката за ръка се подпираше на дървени пръчки върху седалката. Най-външната от тях беше по-дебела от другите, но тя беше единствената преграда, която пречеше да се измъкнат белезниците от стола.

Въпреки че не му се искаше да остави коридора без прикритие, Тим изсъска, за да привлече вниманието на Пит, и му направи знак, че иска помощ.

И двамата трябваше да се разделят с оръжието си.

Тим искаше да предотврати тътренето на стола и шума, който би се вдигнал от дървения под от краката му.

Пет сложи едната си ръка върху дясната облегалка на стола, а другата на задната облегалка и натисна с всичка сила.

Хванал лявата облегалка, Тим стисна предната подпорна пръчка и започна да натиска облегалката и да дърпа силно подпората, после още по-силно, с всичката си мощ.

Подпорната пръчка служеше всъщност като щифт, залепен в дупки на седалката и на долната страна на облегалката. Според

теорията свързките са слабо място и вертикалният щифт би могъл да се отскубне от дупките, в които беше наместен.

Дясната ръка на Тим се изду от усилие, жилите на врата му изпъкнаха, пулсът му заби в слепоочията.

Родителите му бяха купили чамовата гарнитура преди поне тридесет години в един различен свят от днешния, когато мебелите са се изработвали в места като Северна Каролина и са траели вечно.

Заплахата на непокрития коридор зад гърба му приковаваше вниманието му, но той си наложи да я блокира в съзнанието си и да се съсредоточи върху стола, върху стола, върху проклетия прекалено здраво изработен стол.

Пот изби по челото му и подпорната пръчка се разпука и измъкна от облегалката за ръка с неизбежния пукот, който вероятно би се чул в съседната стая, но не по-далече.

Пит грабна пистолета си от масата и се върна при вратата към коридора.

Тим също си взе пистолета, подхвана майка си, погледна към Пит да се увери, че пътят е чист, Пит кимна и Тим я преведе през кухнята към задната врата.

Когато излязоха, те изтичаха под яркото слънце към пътеката, която минаваше покрай северната страна на къщата.

Той прошепна:

— Завий надясно, като стигнеш улицата...

— Но ти...

— Колата на Пит близо до ъгъла...

— ... ти не си...

— ... жена и куче, чакай ме с тях.

— Ама полицията...

— Никой друг.

— Тим...

— Тръгвай — настоя той.

Всяка друга майка би могла да се опита да спори или да се вкопчи в него, но не и неговата. Тя го стрелна с поглед на свирепа обич и побягна към предната част на къщата.

Тим се върна в кухнята, където Пит продължаваше да наблюдава коридора. Той поклати глава в знак, че пукотът на подпорната пръчка не беше ги издал.

Тим остави задната врата отворена. Ако играта загрубееше силно, би помогнало да имаш лесен изход.

По пътя напред от кухнята, отляво на коридора следваха трапезарията, килер, и после стълбите. От дясната страна имаше малка баня, малък кабинет и хол.

Пит беше идвал на гости много пъти от времето, когато двамата бяха възмъжали заедно набързо през осемнадесетата си година и откакто се бяха завърнали у дома през двадесет и третата. Познаваше разположението на помещенията почти толкова добре колкото и Тим.

Те стояха и се ослушваха. Къщата бе изпълнена с тишина, заплаха и сляпа съдба. После заедно направиха онова, което бяха правили често, макар и не напоследък — тръгнаха напред в тишината, врата след врата, стая след стая. Кръвта им бушуваше, косата им беше настръхнала, а умовете им бяха бистри като дестилиран алкохол.

ГЛАВА 62

Като не намери нищо интересно в скрина, Крейт тръгна към големия скрин, който изглеждаше многообещаващ. Минавайки покрай прозорец, той забеляза Мери в предния двор.

Тя изтича към тротоара, зави надясно и изчезна от погледа зад уличните дървета. От лявата ѝ китка висяха белезниците.

Както и да се беше освободила от стола, тя не беше организирила бягството си сама. Фактът, че никой не тичаше до нея, потвърждаваше кой беше спасителят ѝ. Тим се беше върнал у дома.

Отговорите на въпросите „защо“ и „как“ можеха да почакат. Сега не беше време да се пита, а да се реши веднъж завинаги проблемът със зидаря.

Крейт извади глока от раменния кобур, пресече спалнята, поколеба се за миг пред отворената врата и излезе, вървейки настрани, в коридора на горния етаж.

Ако Тим се беше качил горе, той щеше вече да е намерил Крейт и може би щеше да е стрелял по него, докато се обръщаше от прозореца, след като съзря Мери.

Крейт виждаше стълбите до първата площадка, след завоя обаче те се губеха от погледа му.

Прицелил се към площадката, той зачака да се появи глава, лице да погледне нагоре и да получи порой от куршуми.

Отдолу се надигаха тътнежи от тишина, тишина, която те разтърсва и облива в пот, и обещава светкавици.

Крейт реши, че Тим няма да се качи по стълбите без стратегия и сигурна тактика. На него ще са му ясни опасностите, които крият стълбищата.

Застанал на най-горната площадка в позиция, която изглеждаше недосегаема в превъзходството си, Крейт усещаше обаче и своята уязвимост. Отдръпна се и вече не виждаше надолу по стълбите, нито пък него можеха да видят от долната площадка.

Погледна към коридора, който водеше към задната част на къщата. Освен вратата на главната спалня имаше още пет врати.

Едната трябваше да е на банята. Една можеше да е на килер. Най-много да имаше още три спални.

Крейт винаги се бе отличавал с решителност, но този път се спря, обзет от нехарактерна за него колебливост.

Тишината се надигна като неумолим потоп, макар че това бе само тишина, но не и неподвижност, защото сред нея се движеше хищник, какъвто Крейт за първи път срещаше.

От двете страни на долния коридор Тим и Пит, които внимаваха да се държат настрана от мерниците си, ритаха откренатите врати, проверяваха има ли някой вътре, огледаха трапезарията през сводестия вход, после хола и стигнаха до стълбището.

Ако убиецът смяташе, че е сам в къщата, сигурно нямаше да пази такава тишина. Дори да играеше шах сам срещу себе си, все някога щеше да изтрака с някоя пионка по дъската; ако редеше пасианс, все някоя карта щеше да плясне при преместването.

Те имаха няколко варианта на тактики за превземане на стълбища, макар че би било желателно да са по-добре въоръжени за целта. Независимо от това, че бяха се справяли с подобна задача многократно, на Тим никак не му се щеше да атакува тези стълби. Те приличаха по-скоро на серия от опасни врати.

С помощта на жестове той предаде на Пит един прост план за действие, който бе приет с кимване на главата. Оставяйки Пит до стълбището, Тим се отправи към задната част на къщата, откъдето току-що бяха дошли.

В главната спалня Крейт отключи долната част на прозореца, през който беше видял Мери да бяга, и я повдигна. Тя изскърца леко по смазаните жлебове.

Скочи през перваза върху покрива над входната веранда, очаквайки градушка от куршуми в гърба, и веднага се дръпна настрана извън рамката на прозореца.

Две коли минаха по улицата, но шофьорите не забелязаха въоръжения мъж върху покрива над входната веранда на семейство Кариър.

Крейт отиде до ръба, погледна надолу и скочи зад реда храсти върху тревата.

В хола Пит грабна една декоративна възглавничка от дивана и по-голяма възглавница за сядане от едно кресло и се върна в

подножието на стълбището.

Погледна назад към коридора и видя, че Тим вече беше излязъл през отворената задна врата.

Стълбите бяха застлани с пътека. Той се почуди колко ли биха скърцали стъпалата.

Все още нищо не се чуваше от горния етаж. Може би онзи тип се чувстваше толкова самоуверен, че беше заспал. Може би беше умрял от най-навременния сърдечен удар в историята на човечеството.

Хванал пистолета с дясната ръка, възглавницата от креслото под лявата мишница и възглавничката от дивана с лявата ръка, Пит се качи на първото стъпало. То не изскърца. И второто не изскърца.

Южният край на задната веранда беше преграден с дървена конструкция от солидни вертикални и напречни летви, която Тим бе построил преди много време. Майка му не би могла да търпи паянтова иззяща решетка.

Копривата, която пълзеше по нея, съвсем не беше на върха на растежа си в тези ранни дни от сезона, но беше достатъчно бодлива да го накара да се зарадва, че ръцете му са покрити с мазоли.

Хоризонталните летви нямаха проблеми с тежестта му. Вертикалните също издържаха, макар че протестираха повече, отколкото би му се искало.

Когато се намери на покрива, той измъкна пистолета от колажа си и отиде до най-близкия прозорец. Зад него беше бившата му спалня, в която той все още спеше, когато оставаше да нощува по празници или да пази къщата.

Стаята изглеждаше празна.

Той беше прекарал безбройни вечери като дете върху този покрив на верандата, легнал по гръб, за да гледа звездите. Беше луд за чист въздух и никога не беше заключвал прозореца на спалнята си и преди петнадесетина години резето беше корозирало в отворено положение.

При последното му посещение с преспиване баща му все още не беше сменил резето и естествено сега, в сублимния момент, можеше да се очаква да бъде поправено. Но баща му уважаваше традициите и отключената долна част на прозореца се вдигна без съпротивление.

Той се вмъкна като блуждаеща котка в спалнята си. В пода живееха няколко скърцащи звука, но той знаеше къде се таяха и ги

избягваше, докато обикаляше стаята към вратата за коридора, която стоеше открехната.

Ослуша се за стъпки, но като не чу нищо, дръпна вратата към себе си и внимателно погледна навън. Очакваше да види убиеца към предната част на къщата, близо до стълбите, но коридорът също беше празен.

Пит спря на средата на първия ред от стъпала и почака. Когато беше сигурен, че е дал достатъчно време на Тим да стигне до втория етаж, той хвърли малката възглавничка към площадката.

Подгоненият въоръжен престъпник би могъл да стреля по всичко, което се движи, но никой не съдра гъза на възглавничката със стрелба.

Пит преброи до пет и хвърли голямата възглавница, защото подгоненият въоръжен престъпник, който не беше с достатъчно изопнати нерви да стреля по малката възглавничка, можеше да очаква следващата по-едра мишена да бъде истинският противник. Тишина. Може би убиецът не знаеше какво са нерви.

Спалня след спалня, килер, спалня, баня — Тим обиколи горния коридор и провери всички помещения, но не намери никого.

Наближавайки главната спалня, той чу как тежката възглавница от креслото се стовари върху площадката на стълбището. Грабна малка декоративна възглавничка от един стол в коридора и я хвърли в близката стълбищна шахта.

Пит имаше достатъчно опит от съвместната работа с Тим, за да разбере, че това е сигнал, че всичко е чисто, и се изкачи бързо, макар и безшумно и нащрек, с протегнат в ръка пистолет в златния ореол на следобедното слънце, струящо светлина през високия кръгъл прозорец на стълбищната шахта.

Тим посочи главната спалня и те застанаха от двете страни на полуотворената врата, Тим от обратната на пантите страна. Това беше моментът, убиецът нямаше къде другаде да бъде, бяха го сгацили.

Блъсни вратата, влети вътре, обходи помещението с пистолета. Мини надясно, Пит наляво, нямаше никой на другия край на леглото.

Прозорецът отворен, завесите отпуснати в замрелия въздух, лошо, прозорецът отворен, лошо, ако убиецът се беше случил зад прозореца в момента, когато тя пресичаше предния двор.

Или пък беше уловка. Ако те се приближаха към прозореца, щяха да застанат гърбом към вратата на главната баня, която в момента беше откритата, и към вратата на килера, която беше затворена.

Той искаше да се насочи към прозореца, знаеше, че целта е прозорецът, но си има причина правилата да се изпълняват и тази причина е, че ти дават по-голям шанс да останеш жив, отколкото да те убият.

Ако онзи тип я беше последвал, всяка секунда имаше значение, но тук имаше две врати, значи първо вратите.

Пит се доближи до килера, застана редом до вратата, протегна се към дръжката и дръпна, но залп не последва. На тавана на килера имаше капандура към таванското помещение. Затворена, както се полага. Той и без това не би отишъл на тавана.

Тим дръпна вратата на банята, втурна се вътре, тясно, пердето на прозореца едва пропускаше достатъчно светлина да се види, че няма никой.

Обратно в спалнята, сърцето му туптеше лудо, в устата му метален вкус, може би вкусът на провала, той се обърна към Пит:

— Тръгнал е след мама, ще я намери при Линда.

Прозорецът, покривът на верандата, дворът — щеше да стане побързо, отколкото да излезе по стълбите, затова той се отправи натам заедно с Пит, но с тъгла на окото си долови движение и се обърна.

Зад отворената врата, върху стената на коридора светеше раздутото овално златно петно, хвърлено от високия кръгъл прозорец в стълбищната шахта, и в него пълзеше сянка, разкривената сянка на демон от кошмар.

Не беше тръгнал значи след мама и Линда, а беше скочил от прозореца, минал покрай къщата, влязъл през кухненската врата и тръгнал по стълбите и сега се приближаваше към тях в гръб.

Отворена врата, автоматичен пистолет, щеше да ги залее с куршуми. Нямахте зад какво да се скрият, щеше да ги убие, дори да го хванеха.

Тим пусна пистолета и грабна големия скрин. Не беше ясно откъде взе такава сила. Беше едър, ама и скринът беше огромен и пълен със сгънати пуловери и резервни одеяла, и дявол знае какво още. Въпреки това го вдигна и извъртя към вратата. Тутакси светкавичните куршуми зачаткаха по него, забивайки се в дървото, пробивайки го и

един от тях премина през цялото чекмедже и през предната му дъска и профуча на пет сантиметра от лицето му, забивайки треска в бузата му.

Пит проснат на земята, може би ударен, не, връщаше огъня изпод скрина, който стоеше на петнадесетсантиметрови крака. Ужасен ъгъл, никакво място за прилагане на умения, просто стрелба напосоки, но както се случва да удариш на камък, също се случва и да удариш къоравото и от коридора долетя писък.

Пистолетът със заглушителя не беше вдигнал много шум, но изстрелите бяха натрошили дървото на трески, надупчили стените, изпочупили лампите. Всичко това изведнъж спря и остана само писъкът, който изтъня до сподавен стон.

Може би писъкът беше уловка, може би онзи тип тъпчеше нов пълнител в оръжието, но когато човек не може да се ръководи от правилата, защото неговата ситуация не е описана, той разчита на вътрешното си чувство. Тим грабна пистолета си от пода и излезе извън прикритието на скрина. Не видя никого през рамката на вратата и се спусна към коридора.

Въздухът беше натежал от дима на стрелба. Разхвърляни гилзи. Кръв по пътеката.

Ранен в крака, хищникът от бара се беше оттеглил към стълбите, все още изправен на крака, но подпрян на колоната на парапета. Изщракването на зареден нов пълнител. Черната дупка в очите се вдигна, намери Тим и въпреки жалостивия стон усмивката пак цъфна.

Тим натисна спусъка два пъти, и единият път улучи акулата в лявото рамо, но дясната ръка все още беше наред и автоматикът се надигна. Дулото му се клатеше, но зееше като пропастта на жадните зеници. Тим го искаше жив, затова тръгна бързо към него, защото човек трябва да атакува директно онова, от което не смее да избяга. Дулото подскочи, залпът се стрелна покрай главата му и огънят на болката лумна.

Вторият залп не попадна в целта, защото акулата имаше нужда от две ръце, за да задържи пистолета върху целта. Тим стигна до него и го обезоръжи. Горещият метал парна мазолестата му ръка. Убиецът се килна назад, свлече се по стълбите и се просна по гръб на площадката, разблъсквайки възглавниците, все още жив, но не и в състояние да се състезава в маратон.

Тим докосна дясната страна на главата си, където пулсираше болката. Беше мокра от кръв. Нещо не беше наред с ухото му. Можеше да чува, но усещаше, че в ушния му канал се стича кръв.

Трябваше му името на парашутиста с кучето на име Лари, който беше платил за убийството на Линда. Слезе по стълбите и прекна до ранения. Посегна да го хване за косата, за да му вдигне главата.

Острието на нож се стрелна и Тим усети лек натиск по дланта на протегнатата си ръка. Акулата се надигаше, използвайки здравия си крак. Нямаше намерение да се предава. Тим го застреля два пъти в гърлото от упор и работата се свърши.

Крейт потъна в безкраен лабиринт от огледала, мъждиво осветен от жълта светлина. Странни фигури се движеха из безбройните сребърни плоскости. Те го виждаха, идваха към него и го обкръжаваха от едно огледало към другото. Той напрегна очи да ги разгледа по-добре, но колкото по се мъчеше, толкова по-бързо избледняваше светлината, докато накрая над него се спусна осезаем мрак в огледалната пустош.

Ножът беше разрял само кожата на лявата му длан, без да закачи месото отдолу.

Дясното му ухо беше пострадало значително по-зле.

— Липсва парче — съобщи Пит.

— Голямо ли?

— Не много голямо. Главата ти няма да увисне на другата страна, но трябва да отидеш на лекар.

— Има време. — Тим седна на пода в коридора и се облегна на стената. — Няма опасност за живота от загуба на кръв при скъсано ухо.

Той извади от джоба си своя телефон и набра номера на предплатения, който беше оставил на Линда. Допря апарата до раненото си ухо, сгърчи се от болка и го премести отляво.

Когато тя се обади, Тим каза:

— Той е мъртъв, ние не сме.

В облекчението си тя шумно изруга.

— Не можах дори да те целуна.

— Можем да си наваксаме, ако искаш.

— Тим, те искат да излезем от колата с майка ти. Затворихме прозорците и заключихме вратите, но те се опитват да ни измъкнат.

Той се обърка:

— Кои, как?

— Появиха се мигновено и затвориха улицата веднага щом започна стрелбата. Погледни през прозореца.

— Чакай така.

Той се изправи и се обърна към Пит:

— Имаме компания.

Отидоха до отворения прозорец в главната спалня. Улицата беше пълна с черни автомобили 4x4 с ярки бели надписи по покривите и предните врати: ФБР.

Въоръжени мъже бяха заели позиции зад тях и зад други прикрития.

— Гледай да ги забавиш две минути и после им кажи, че работата е свършена и ние излизаме — рече Тим на Линда.

— Какво по дяволите е това? — учуди се Пит.

— Не знам — отвърна Тим и затвори телефона.

— Как ти се струва, редно ли е?

— Кой го знае.

Той се отдалечи от прозореца и набра номера за справки. Когато операторката се обади, поиска номера на Майкъл Макрийди.

Предложиха му да го свържат автоматично срещу допълнително заплащане и той прие, защото не беше ден да се пестят разноски.

Мики се обади и Тим заговори:

— Хей, Мики, ще трябва да отложи посещениято си за известно време.

— Велики Боже, Тим, какво става у вас?

— Записваш ли с видеокамерата?

— Как да не записвам, това е къде-къде по-добро от детските ти рождени дни, момчето ми.

— Мики, внимавай да не те видят. Снимай отвътре. Използвай обектива за увеличаване на образа и гледай да хванеш колкото се може повече лица, колкото се може по-отблизо и ясно.

Мики замълча за момент, после попита:

— Мръсни копелета ли са това, Тим?
— Може би да.

ГЛАВА 63

Той се представи като Стив Уентуърт, което би могло да бъде истинското му име или само едно от имената му.

Личната му карта беше със снимка, убедителни холографични елементи и надпис ФЕДЕРАЛНО БЮРО ЗА РАЗСЛЕДВАНИЯ.

Висок, атлетичен, с ниско подстригана коса и аскетични черти на красив монах, той имаше достоверен вид. Може би прекалено достоверен.

Родният му южняшки акцент беше облагороден от елитно университетско образование.

Уентуърт пожела да говори с Тим насаме в малкия кабинет на долния етаж. Тим настоя Линда да присъства.

Уентуърт се опъна:

— Това е привилегия, която не мога да предложа на никого друго, освен на вас.

— Ние двамата сме едно — отказа да направи компромис Тим.

Доведоха я от трапезарията, където я държаха под предлог, че искат да я разпитат.

Къщата гъмжеше от агенти. Ако бяха агенти.

На Тим му напомняха на орките от „Задругата на пръстена“.

Линда влезе в кабинета и се обърна към Уентуърт:

— Той има нужда от лекар за ухото.

— Имаме лекари тук, но той не дава да го пипнат — отвърна Уентуърт.

— Кръвта вече почти спря — успокои я Тим.

— Защото си целия в съсиреци. За бога, Тим.

— Не ме боли — излъга той. — Изпих два аспирина.

Майка му и Пит бяха задържани в стаята за развлечения.

Някой уж щеше да взема показания от тях.

Майка му вероятно си мислеше, че вече са вън от опасност. Може и да бяха.

Трупът на убиеца беше прибран в чувал и изнесен от къщата на носилка. Никой не направи снимки, преди да го преместят. Ако имаше

представители на съдебната медицина, те бяха забравили да си донесат инструментите. Нямаше никакви признаци, че се събират доказателства.

Уентуърт затвори вратата, Тим и Линда седнаха на канапето.

Агентът се настани на стол и кръстоса крака. Имаше спокойния вид на господар на вселената.

— Голяма чест е да се запозная с вас, господин Кариър.

Тим усети аналитичния поглед на египетско зелените очи на Линда и отвърна на Уентуърт:

— Не искам да се говори за това.

— Разбирам. Но това е истината. Ако не бяхте човекът, който сте, нямаше да съм тук и тази история нямаше да е свършила нито за вас, нито за госпожица Пакит.

— Това ме учудва — призна Тим.

— Защо? Защото смятате, че не сме на вашата страна в борбата?

— Не съм ли прав?

Уентуърт се усмихна.

— Прав или не, дори в този свят, където всичко се мени през цялото време, някои неща трябва да останат недосегаеми. В името на принципиалната реконструкция някои неща трябва да се уважават, включително хора като вас.

— Каква е тази „принципиална реконструкция“?

Уентуърт сви рамене.

— И ние като всички си имаме жаргон.

— Нищо не разбирам — обади се Линда.

— Той ще ни каже някаква истина — поясни Тим.

— Някаква?

— Възможно най-малката.

— Бих предпочел нищо да не ви казвам — потвърди Уентуърт. — Но вие, вие няма да се успокоите, докато не разберете.

— Не сте от ФБР, нали? — попита Линда.

— Ние сме това, което е нужно да бъдем, госпожице Пакит.

Костюмът му носеше белезите на скъпа ръчна изработка, а часовникът му струваше колкото годишната заплата на агент от ФБР.

— Нашата родина, Тим, трябва да направи някои отстъпки.

— Какви отстъпки?

— Не можем да продължаваме да я караме както преди. В името на благоденствието трябва да започнем да се задоволяваме с по-малко. Прекалената свобода нарушава реда и спокойствието.

— Опитайте се да убедите в това гласоподавателите.

— Ние си имаме наши методи на убеждение, Тим. Един от тях е да насаждаме страхове. Спомнете си например проблема с У2К — очаквания срив на всички компютри в полунощ. Крах на електронната цивилизация. Ракети с атомни бомби се разхвърчават безконтролно. Хиляди часове новини по телевизията и безчетни километри вестникарски репортажи раздухаха ужаса от У2К.

— Само че нищо не се случи.

— Тъкмо там е работата. От колко време насам новините не вещаят нищо друго, освен гибел? Мислите ли, че това е случайно? Електропроводите причинявали рак. Ама разбира се, че не причиняват. Каквото и да сложиш в уста, щяло да те убие, да не говорим за пестицидите, торовете. А продължителността на живота се увеличава и здравето на хората се подобрява с всяко десетилетие. Страхът е като чук. Когато успееш да набиеш на хората в главите, че съществуването им виси на много изтънял косъм, можеш да ги закараш, където трябва.

— И къде е това?

— В бъдещето на отговорния живот в един добре управляван свят.

Уентуърт не си служеше с никаква жестикулация.

Ръцете му не мръднаха от облегалките на стола. Грижливо поддържаните му нокти блестяха сякаш току-що бяха лакирани с прозрачен лак.

— Бъдещето на отговорния живот — повтори Тим замислено.

— Изборите се печелят главно от глупци и лъжци. Когато политиците направляват страната към необходимата реконструкция на системите, може да им се оказва подкрепа, но когато водят лоша политика, трябва да се саботират на всяка крачка отвътре.

Тим се бе вторачил в тънката коричка засъхнала кръв, оставена от ножа върху лявата му длан.

— Само почакайте — продължи Уентуърт — докато... хм, да кажем, заплахата от удара с астероид се раздуха през следващите години. Ще видите как бързо хората ще се съгласят на немислими

жертви, когато се захванем да обединим планетата, за да създадем огромна система за отклоняване на астероиди в дълбокия космос.

— Има ли наистина приближаващ се астероид? — попита Линда.

— Може и да има — отвърна Уентуърт.

Все още загледан в засъхналата кръв на дланта си, Тим попита:

— Защо Линда беше набелязана?

— Преди две и половина години двама мъже се срещнаха за час на кафе на терасата на „Сметана и захар“.

— Какви мъже?

— Единият от тях работеше тайно за един от сенаторите в САЩ като негов представител пред чужди лица. Сенаторът не искаше да се знае, че е имал контакт с тях.

— Що за чужди лица?

— Аз бях прекалено щедър с информацията, господин Кариър. Другият мъж беше дълбоко засекретен агент на една от тези чужди среди.

— Просто са си пили кафе в „Сметана и захар“.

— Взаимната им недоверчивост налагаше да се срещнат на безопасно обществено място.

— И аз съм била там тогава? — попита тя.

— Да.

— Но аз нищо не съм забелязала — възмути се тя. — Нито пък съм чула какво си говорят.

Тим отначало беше помислил, че Уентуърт е на около четиридесет години, но при по-внимателно вглеждане се виждаше, че е между петдесет и шестдесет — цели 15 години бяха заличени с инжекции с ботокс от прекалено изопнатото му чело и опънати клепачи.

— Чарли Уен-чинг — обясни Уентуърт — много държеше на своята стена на славата.

Линда се намръщи.

— Имате предвид снимките на постоянните му клиенти?

— Той непрекъснато щракаше нови с дигиталната си камера и сменяше снимките на стената. Във въпросния ден той снима вас и други от редовните клиенти на терасата.

— Той ме е снимал неведнъж, но мисля, че знам за кой ден става въпрос.

— Сътрудникът на сенатора и чуждият агент не бяха от редовните посетители и Чарли не ги е снимал. Те не са обърнали внимание на бързите снимки, които той е направил на другите посетители.

— Обаче техните образи са се появили на заден план в другите — досети се Тим.

— И какво от това? — удиви се Линда. — Никой не е подозирал кои са те.

— Само че през следващата година се случиха четири неща — продължи Уентуърт.

— Първо — предположи Тим, — в политическите кръгове и пресата се е разчуло, че тайният представител е свързан със сенатора.

— Да. А тайният агент беше публично идентифициран като един от главните стратегии на голяма терористична организация.

— Какво беше третото? — попита Линда.

Уентуърт прекръстоса крака. Чорапите му бяха дело на голям дизайнер, с геометрични мотиви в синьо и червено.

— Синовете на Чарли, Майкъл и Джоузеф, създадоха интернет страница. Много добре направена. Първа стъпка към разработването на верига кафенета „Сметана и захар“.

— Писаха за тях в някакво бизнес списание — спомни си Линда.

— Хората започнаха да посещават страницата. В галерията на редовните посетители имаше около двеста от любимите снимки на Чарли — на някои от тях се виждаха съвсем ясно лицата на представителя и агента.

— Сътрудник, който се среща тайно с еквивалента на Осама Бин Ладен — това може да съсипе политическата кариера на сенатора.

— Че и цялата му политическа партия — добави Уентуърт.

— Но с вашите възможности — каза Линда — бихте могли да влезете незаконно в страницата и да изчистите снимките.

— Направихме каквото можахме. Но ако нещо се появи в интернет, то си остава някъде завинаги. Освен това Чарли си беше запазил снимките на дискове, които беше заключил в сейфа на „Сметана и захар“.

— Бихте могли да влезете с взлом и да ги откраднете.

— Той често даваше копия на клиентите, които снимаше.

— Влезте с взлом и у тях тогава. Защо трябва да се избиват толкова хора?

— Ако амбициозен прокурор или непокорен журналист ги потърсеше, кой знае какво биха си спомнили — или биха се престорили, че си спомнят. „О да, чух ги как планират да зложат бомба в посолство. И след няколко месеца това се случи.“ Хората умират да попаднат в центъра на вниманието, да получат известност.

— И тогава се взема решение — заключи Тим — да се ликвидират всички, които биха могли да се престорят, че са дочули нещо на терасата във въпросния ден.

Еlegantните пръсти на Уентуърт забарабаниха по облегалките на стола. Това беше първото движение на ръцете му, откакто беше седнал.

— Рисковете са огромни, господин Кариър. Четвъртото нещо, което се случи, е че звездата на сенатора изгря. Има шанс той да стане следващият ни президент. Което ще бъде много добре. Той е наш човек от двадесет години, от първите ни дни.

— Човек на това ваше правителство в сянка?

— Да. Ние сме много силни в бюрократичните системи, в органите на закона, в разузнавателните агенции, в Конгреса, но сега ни се отваря възможност да проникнем дори в Овалния кабинет.

Уентуърт си погледна часовника и стана от стола.

— Човекът, когото убих? — попита Тим.

— Просто оръдие. Добра работа вършеше доста време, но нещо жиците му взеха да дават накъсо.

— Как му беше истинското име?

— Няма значение. Той не играеше никаква специална роля. Като него има мнозина.

— Мнозина — промърмори Линда.

Уентуърт сплете пръсти и изпука ставите си.

— Когато разбрахме, че е започнал да преследва вас и семейството ви, господин Кариър, трябваше да се намесим. Както казах, някои неща трябва да се уважават в името на принципалната реконструкция.

— Но нали това е само жаргон.

— Да, вярно, но зад жаргона се крие философия, в която ние вярваме и според която се стараем да живеем. Ние сме хора с принципи.

Тим и Линда станаха от канапето, Уентуърт оправи възела на връзката си и издърпа маншетите на ризата си.

— В края на краищата — усмихна се той, — ако мъже като вас не бяха защитавали така самоотвержено родината си, нямаше да има какво да реконструираме сега.

С това на Тим хем беше оказано уважение, хем беше сложен на място.

Преди да излезе в коридора, сложил ръка на бравата, Уентуърт предупреди:

— Ако се опитате да разгласите това, което ви казах тук, ще ви помислят за параноичен глупак. Ние ще се постареем за това, имаме достатъчно влиятелни кадри в средствата за масова информация. А после ще дойде ден, когато в пристъп на безумие ще убиете госпожица Пакит, цялото си семейство и след това ще се самоубиете.

Линда побърза да защити Тим.

— Никой няма да повярва, че той е способен на това.

Уентуърт вдигна вежди.

— Герой от войната, изпитал неописуеми ужаси, страдащ от посттравматичен стрес, изпада в умопомрачение и извършва масово убийство? Госпожице Пакит, на фона на небивалиците, в които обществеността е накарана да повярва в наши дни, това ще го изгълтат като лъжичка сладолед.

Той излезе.

Линда попита:

— Тим? Герой от войната?

— Не сега — помоли той и я изведе в коридора. Уентуърт напусна къщата през предния вход и остави вратата отворена. Тим я затвори.

Всички орки си бяха тръгнали.

Майката на Тим и Пит бяха в кухнята.

Тя имаше вид на подгонено животно, а Пит възкликна:

— Какво, по дяволите, беше това!

— Заведи мама и Линда у вас.

— Аз оставам тук — възпротиви се Линда. — А ти трябва да се погрижиш за ухото си.

— Послушай ме. Иди у Пит. Аз имам да свърша едно-две неща. Ще се обадя на татко и ще му кажа да се прибере и да ме заведе до

болницата. После всички ще се срещнем у Пит.

— А след това? — попита тя.

— След това ще си продължим живота.

Телефонът и звънецът на вратата зазвъняха едновременно.

— Съседите — рече Тим. — Няма да говорим с тях, докато не сме се уточнили помежду си какво да разказваме.

Когато Пит си тръгна с Линда и Мери, Тим отиде в гаража и взе нож за килими от шкафа с инструменти на баща си.

Изрязва окървавените части от пътеката на стълбите и в коридора на горния етаж, сложи ги в чувал и ги изнесе на боклука.

Телефонът и звънецът на вратата звъняха периодически, но вече не така често.

Колкото и да бе странно, нито малката декоративна възглавничка, нито голямата възглавница от креслото имаха петна от кръв. Той ги върна на местата им в хола.

Събра парчетата от нарязаната картина и гилзите от горния етаж и също ги изнесе на боклука.

С известно усилие избута големия скрин до обичайното му място до стената. Събра стъклата от изпочупените лампи и изсмука с прахосмукачката треските и другите отломки от килима на главната спалня.

През следващите един-два дни щеше да замаже дупките по стените и да пребоядиса с два нови пласта стените.

Затвори и заключи прозореца, после затвори, но не заключи прозореца в спалнята си в задната част на къщата.

Орките бяха прибрали всичките такъми на убиеца, които той беше оставил на кухненската маса. Бяха свалили и белезниците от крака на масата.

Ябълковите резенчета в металната купа бяха почернели. Той ги пхна в машината за смилане на отпадъци заедно с обелките от мивката.

Изми купата, белачката и ножа и ги подреди в чекмеджетата.

По-късно щеше да поправи счупения стол.

Това беше родният му дом, където беше отрасъл, свято за него място и той щеше да го оправи.

Обади се на баща си. После пресече улицата и отиде за малко на гости на Мики Макрийди.

ГЛАВА 64

Кабелната връзка на Пит беше възстановена, компютърът му не беше взет. Той го включи, покани Линда да седне пред него, даде ѝ адреса на интернетната страница и излезе от стаята.

Тя влезе в страницата, напечата името на Тим и прочете следната грамота:

„Връчва се на сержант Тимоти Юджийн Кариър за героичната му и непоколебима смелост по време на военни действия с риск за живота далеч отвъд пределите на служебните му задължения. Взвод от ротата на сержант Кариър открива по време на операция склад, в който се извършват масови екзекуции на цивилни симпатизанти на демократичното движение. Взводът атакува зданието, за да го превземе и освободи затворниците в него, сред които десетки жени и деца, когато бива нападнат в тил и обграден от многобройна вражеска войска. Сержант Кариър научава, че взводът е понесъл загуби, останал е без ръководство и е подлаган на постоянни атаки. Заедно с осем войници той долита с хеликоптер, за да се притече на помощ на обсадения взвод. Сержант Кариър слиза заедно с войниците от хеликоптера, който бива поразен при кацането от врага, и въпреки ожесточената стрелба ги повежда, заедно с екипажа на хеликоптера, към обсадения взвод, останал без нито един офицерски чин. През следващите пет часа той се придвижва безстрашно от позиция на позиция, ръководейки и окуражавайки бойците. Макар и сериозно ранен в крака и гърба от парчета на вражеска граната, сержант Кариър ръководи доблестната отбрана срещу многобройните вражески нападения и осведомява главния щаб за тежкото положение на взвода. Когато вражеските сили са на път да проникнат в склада, той лично ги задържа цели четиридесет мъчителни минути

и припада от изтощение поради многобройните си рани едва след като врагът се оттегля след пристигането на подкрепления. Действията на сержант Кариър спасяват войниците от флота под негова команда от плен и намаляват до минимум броя на жертвите. При проверката на склада са намерени 146 посечени и обезглавени трупа на жители от мирното население, 23 от тях жени и 64 деца. Предаността към дълга и неустрашимият боен дух на сержант Кариър спасяват още 366 мирни жители, задържани в склада, 112 от тях жени и 220 деца, някои от които бебета. Неговото ръководство и огромно мъжество в невъобразимо тежки условия заслужават огромно признание и са в духа на най-възвишените традиции на военноморските сили на САЩ.“

Този мъж с голямата, хубава глава и нежно сърце беше награден с Почетния медал на Конгреса.

Тя прочете грамотата веднъж, разтреперана от възторг. После още веднъж, през сълзи, и още веднъж.

Когато Пит реши, че тя няма нужда повече да бъде сама, се приближи, седна на края на бюрото и я хвана за ръката.

— Божичко, Пит, божичко.

— Аз бях член на взвода, който беше в склада, когато той се появи с осемте войници.

— Когато възмъжахте заедно.

— По-късно довечера ще дойде на вечеря Лиам Руни, който беше един от войниците, доведени от Тим. Жената на Лиам, Мишел, беше пилотът на сваления хеликоптер. Спомняш ли си пасажа в грамотата, където се говори как е повел войниците и екипажа на хеликоптера въпреки ожесточената стрелба?

Тя кимна.

— Това, което е пропуснато, е, че той първо е сложил турникет на ръката на Мишел. И докато е водил войниците под ожесточената стрелба, едновременно е прикривал Мишел и почти я е носил.

Известно време тя не можеше да говори, но после каза:

— Всеки идиот от единия край на Америка до другия знае коя е Парис Хилтън, но колко души знаят неговото име?

— Един на петдесет хиляди? — каза на посоки Пит. — Но той и не желае да бъде другояче. Той е в една много малка група от хора, Линда. Познавам няколко други от наградения с този медал. Те се различават по много неща и са на различни възрасти, някои са чак от времето на Втората световна война. Ала в някои отношения те всички си приличат. Нещото, и това наистина е много впечатляващо, нещото, което никой от тях не прави никога, е да говори за това, което са извършили в миналото. И ако ги натиснеш, виждаш, че се притесняват, когато ги мислят за герои. Не знам дали те са родени с тази скромност, или са я придобили благодарение на преживяното, но знам, че аз никога няма да я имам.

Отидоха в кухнята.

Мери стоеше до мивката и белеше ябълки за пай. Линда се обърна към нея:

— Госпожо Кариър.

— Да.

— Благодаря ви.

— За какво, миличка?

— За сина ви.

ГЛАВА 65

Пред него се отваряше безкрайната шир на небето и на планините, и на зелените ранни царевични полета и над тази шир се простираше тишината на растежа в природата и на човека, търпеливо грижещ се за него.

Тим беше спрял на отклонението от магистралата, където трябваше да почака малко, и после беше пропътувал към осемстотин метра по пътя към фермерската къща.

На два етажа, просторна, но в никакъв случай не разкошна, къщата приветстваше света с веранда, която я обикаляше от всичките страни. Бялата дъсчена облицовка по стените беше така безупречно поддържана, че дори под яркото слънце на Средния запад никъде не се виждаше олющена боя или и най-малкото захабено петънце.

Беше виждал къщата на снимка преди, но никога не беше я посещавал.

Беше облечен в единствения си костюм, една от двете бели ризи, които притежаваше, и нова връзка, купена специално за случая.

На излизане от колата беше оправил възела на връзката, изтупал предницата на самото си от мъх, ако имаше такъв, и погледнал надолу да се увери дали не трябва да излъска още малко обувките си, като ги потърка на задната страна на крачолите си.

Приятен млад мъж, облечен по-неофициално, беше излязъл да го посрещне и го беше довел до входната веранда, предлагайки му изстуден чай.

И сега Тим седеше в прекрасен люлеещ се стол на верандата с чаша чудесен чай в ръка.

Чувстваше се прекалено едър, тромав, странно облечен, но не и не на място.

На всички страни на верандата имаше люлеещи се столове и плетени кресла, дива^{TM} и малки масички, създаващи впечатлението, че съседите идват отвсякъде по вечерно време да се насладят на обширната веранда и да поговорят за времето.

Тя не го накара да чака. Появи се в ботуши, жълтокафяви джинси и ослепително бяла блуза, много по-неофициално облечена от единствения предишен случай, когато я беше виждал.

Каза ѝ, че му е приятно да я види отново, тя отговори, че удоволствието е нейно, и го накара да почувства, че говори истината.

Тя беше на седемдесет и пет години, висока, стройна, с късо подстригана буйна побеляла коса, сините ѝ очи бяха ясни и прави.

Ръкува се с него и стисна ръката му дружелюбно, както и миналия път. Ръцете ѝ бяха здрави, потъмнели от слънцето и работливи.

Те пиеха чай и си говореха за царевичната реколта и за коне, нейна любима тема, и за радостите на лятото в Средния запад, където тя бе родена и отрасла и където се надяваше да си остане докрай. После той подхвана:

— Госпожо, дошъл съм с молба за услуга, която е много важна за мен.

— Кажете какво ви е нужно, сержант Кариър, и аз ще направя всичко, каквото мога.

— Дошъл съм с молба за лична среща с вашия син и е жизненоважно вие лично да говорите с него за това.

Тя се усмихна.

— За щастие ние винаги сме били в много добри отношения с него, с изключение на единствения месец, когато служеше във военния флот и беше решил, че трябва да се ожени за момиче, за което аз бях твърдо убедена, че е неподходящо за него.

— Как завърши това, госпожо?

— За голямо мое облекчение и смях той откри, че момичето няма ни най-малко желание за женитба с него.

— Аз се женя другия месец.

— Поздравявам ви, сержант Кариър.

— И съм твърдо убеден, че тя е най-добрият избор.

— Вие сте на повече години от сина ми тогава и, струва ми се, по-разумен.

Те поговориха за Линда известно време, после за желаната среща и причината, поради която я желаше, и макар да не ѝ разказа всички подробности, той ѝ каза повече, отколкото беше възнамерявал.

ГЛАВА 66

В червеното зарево на залеза вечнозелената гора стоеше сякаш под купола на благоуханно безмълвие, като катедрала, в която богомолците бяха само бухали, чиито молитви се изчерпваха с една дума.

С върховно изящество голямата, покрита с шинди къща делеше последния склон с дърветата и гледаше към дълго езеро, пламнало с отразения огън на небето.

Един мъж изпроводи Тим по стълбите, окъпани в мека светлина, от палубата до кея, който се простираше на повече от сто метра навътре във водата.

— Оттук нататък оставате сам — каза мъжът.

Стъпките на Тим отекваха глухо по дъските, вълните пляскаха леко по подпорите, в тъмната вода някъде отдясно подскочи и се гмурна риба.

В края на кея имаше открит павилион, достатъчно голям, за да побере осем души за вечеря. Тази вечер масата беше малка и имаше само два стола, и двата обърнати с лице към небето на запад, което се отразяваше в морето.

На масата имаше поднос със сандвичи, покрит със стъклен капак, и малко посребрено сандъче, пълно с натрошен лед, в което се гушеха четири бутилки бира.

Домакинът на Тим стана, за да го посрещне, и те си стиснаха ръцете. Домакинът отвори две бири. Те седнаха, загледани в избледняващия залез и отивайки от бутилките.

Червеното на небето се превърна в мораво и след като моравото потъмня, звездите коронясаха нощта.

От началото Тим се чувстваше неловко и не знаеше на какви теми да поддържа светски разговор. Искаше му се наблизко да имаше някаква хубава зидария, за която да може да се изкаже похвално, но никъде не се виждаше камък или тухла. Не след дълго обаче домакинът му го накара да се отпусне.

Лампите в павилиона не бяха светнати, но луната се отразяваше в тъмната вода и нощта беше достатъчно осветена.

Покрай другото те си поговориха за майките си. И двамата имаха и смешни, и нежни спомени.

Когато стигнаха до втората бутилка и сандвичите, Тим разказа за убиеца с жадните зеници и Уентуърт и всичко, което се беше случило. Бяха зададени много въпроси и той им отговори. После имаше още въпроси, защото този син на Средния запад се отнасяше към всичко задълбочено.

Тим сложи DVD диска на Мики Макрийди на масата и рече:

— Моля ви, сър, в името на безопасността на семейството ми да подходите към тях по такъв начин, че да не е ясно, че сте тръгнали от това, което ви донесох.

Тим получи обещание, че молбата му ще бъде изпълнена, и знаеше, че може да му вярва.

В известен смисъл можеше да се каже, че той отваря врата тук. Неговият инстинкт за врати беше добър и му подсказваше, че тази врата е безопасна.

— Сър, на това видео могат да се видят ясно лицата на двадесет мъже, включително на Уентуърт или каквото ще да му е името. Те всички работят за органите на закона или в разни правителствени отдели, така че ще имат документи за самоличност със снимки в базите данни. Ако направите търсене със софтуер за разпознаване на образи, ще ги намерите. Предполагам, че всеки от тези двадесет ще издаде други двадесет и така нататък. Но аз ви уча на нещо, което знаете по-добре от мен.

След известно време по кея се приближи помощник. Той кимна на Тим и на началника си и съобщи:

— Господин президент, телефонното обаждане, за което се надявахте, ще стане след пет минути.

Тим стана от стола заедно с домакина си и двамата стиснаха ръце.

Президентът предложи:

— Разговорът ни беше дълъг. Моята граница е две бутилки, но вие искате ли още една, преди да си тръгнете?

Съзерцавайки черното езеро и всяка вълничка, посребрена по върха от лунната светлина, и черните дървета, извисяващи се

отвсякъде по брега, и черното небе, прободено в хиляди точки, Тим прие.

— Благодаря, сър, с удоволствие.

Той остана прав, докато президентът стигна до края на кея, и после седна отново.

Една домашна помощница донесе шише бира и изстудена чаша на поднос и си отиде. Той не пипна чашата и прекара дълго време, докато изпие шишето.

Отнякъде далеч в езерото долетя омагьосващият крясък на гмурец и магията бе повторена многократно от ехото.

Тим беше също толкова далеч от дома си тук, както и в бялата фермерска къща в полята, но се чувстваше спокойно, защото всичко това, от единия бряг до другия, беше всъщност неговият дом.

ГЛАВА 67

Цените на юг и в района на залива бяха прекалено високи за тях, затова избрах малко градче по централното крайбрежие.

Дори и там не можеха да си позволят да живеят на самия бряг или да имат открита гледка към морето, но си купиха къща от тридесетте години на двадесетия век със здрави основи.

Докато я префасонираха, без да нарушават стила ѝ, те живееха във фургон в двора и свършиха почти целия ремонт със собствените си ръце.

Семейството му, което по неговото разбиране включваше и Пит, Зоуи, Лиам и Мишел, пристигна от юга да отпразнува новия им дом между Деня на благодарността и Коледа. Мишел донесе завършения полилей с лъвовете и Линда се обля в сълзи, като го видя, и после се обля в сълзи отново, като научи, че Мишел е бременна.

Той намери клиент за строеж на стена, после за иззиждане на веранда и всеки от клиентите го препоръча на друг. Скоро всички в градчето го знаеха: Тим, зидарят, който си държи на работата.

Когато завършиха къщата, Линда започна да пише отново. Книга без гняв, в която изреченията не преливаха от отрова.

— Това ще стане добре — отсъди той, след като тя му даде да прочете първите няколко глави. — Това е истинско. В него си ти.

— Не, главчо — разтърси тя страниците към него. — Не съм аз. В него сме ние.

Те нямаха телевизор, но си купуваха вестник от време на време.

През февруари, девет месеца, след като Тим беше убил човека, който искаше да ликвидира Линда, в пресата гръмнаха истории за конспирации и съдебни преследвания. Двама видни политици се самоубиха, Вашингтон се тресеше, политически империи рухнаха.

Те следиха новините около седмица и после престанаха.

Вечер слушаха суинг джаз и стари радио програми с Джак Бени, Фил Харис, Бърнс и Алън.

Бяха продали нейния Форд, в който убиецът им беше оставил спомен, и се канеха да купят друг, ако книгата ѝ имаше успех.

Също като Пит Тим беше сънувал понякога отсечените глави на бебета, както и скърбящата, но и благодарна майка, загубила едно от децата си, но запазила други две, която, раздирана от противоречиви чувства, беше изскубнала от корен косите си, за да ги сплете на плитки за украса, понеже беше бедна и нямаше какво друго да даде в знак на благодарност. Той престана да сънува тези сънища.

Широкият свят тънеше в мрак и мракът заплашваше да стане още по-черен. Но двамата с Линда бяха намерили малък оазис от светлина, защото тя знаеше как да надживява болката, а той знаеше как да се бори и заедно те образуваха едно цяло.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.